

کتابخانه
موزه و مرکز اسناد
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

۸۴۷

بازرسی شد
۶ - ۲۷

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: **مجموعه ۱۵۱ رساله دوره ۱۳۱۷**

مؤلف:
 جلد: (۸۴۷)
 آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی

شماره ثبت کتاب: **۱۳۱۷/۱۵۱**

کتابخانه

خطی اهدائی
کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۸۴۷

۸۴۷

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: **مجموعه ۱۵۱ رساله دوره ۱۳۱۷**

مؤلف:
 جلد: (۸۴۷)
 آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی

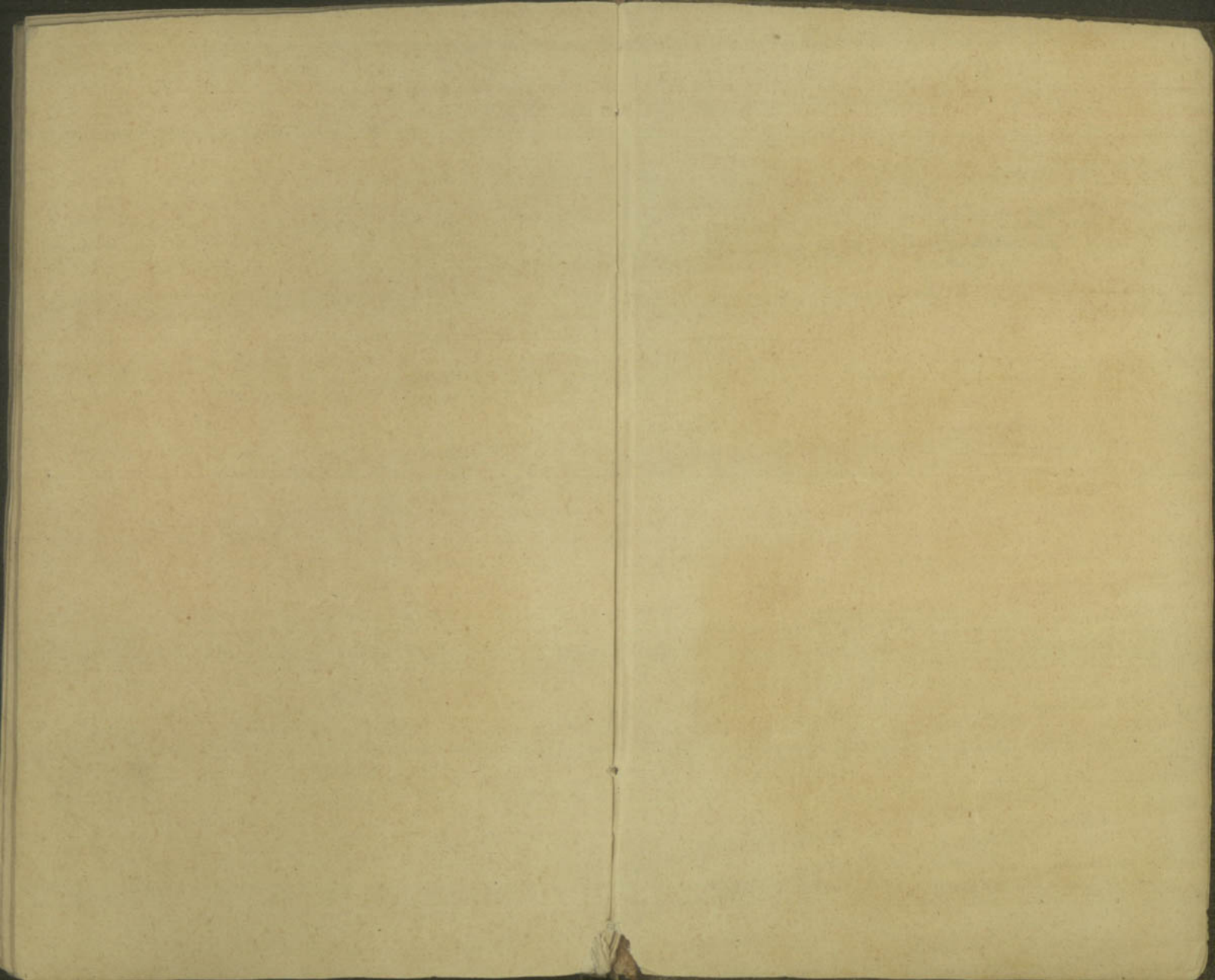
شماره ثبت کتاب: **۱۳۱۷/۱۵۱**

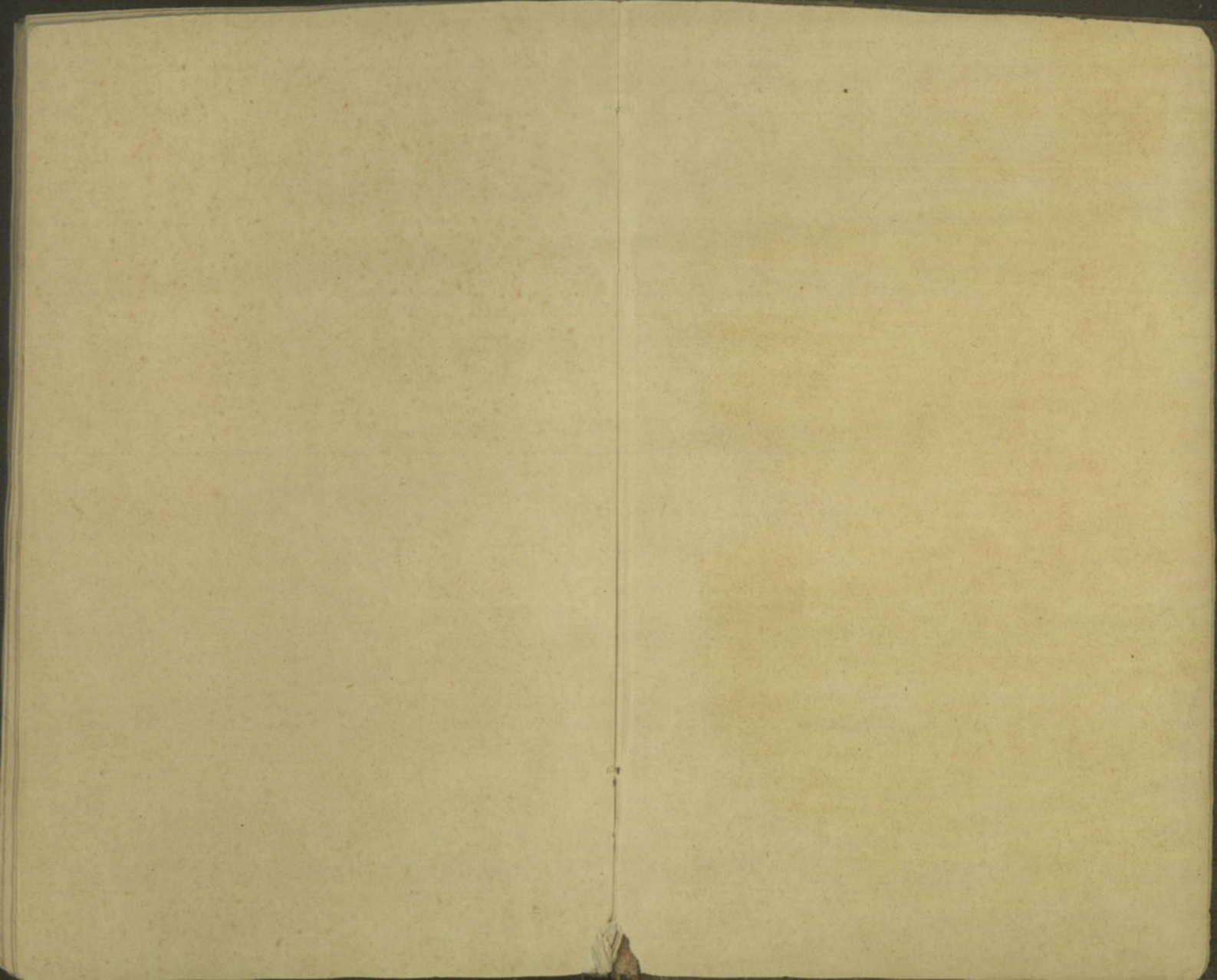
کتابخانه

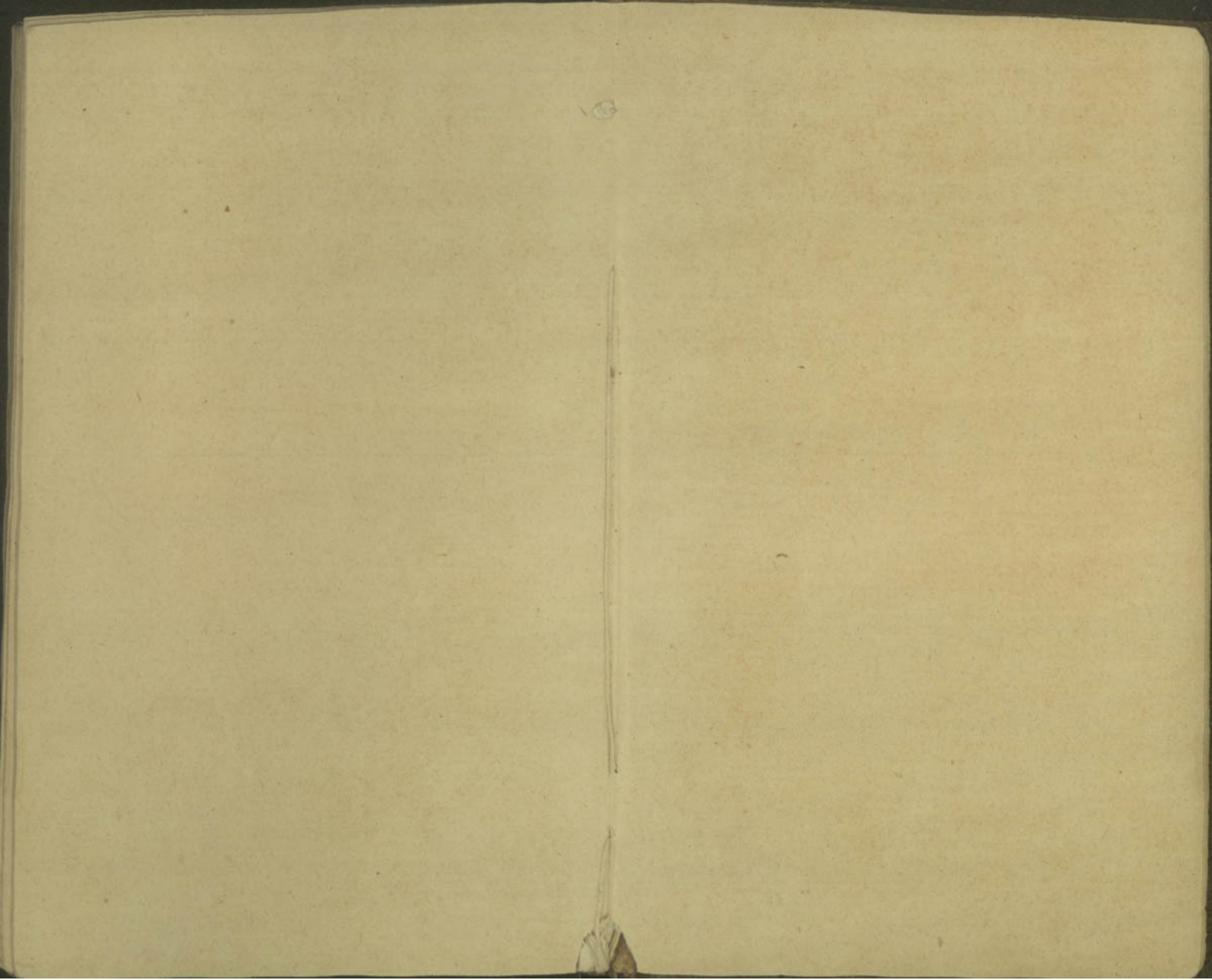
خطی اهدائی
کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۸۴۷

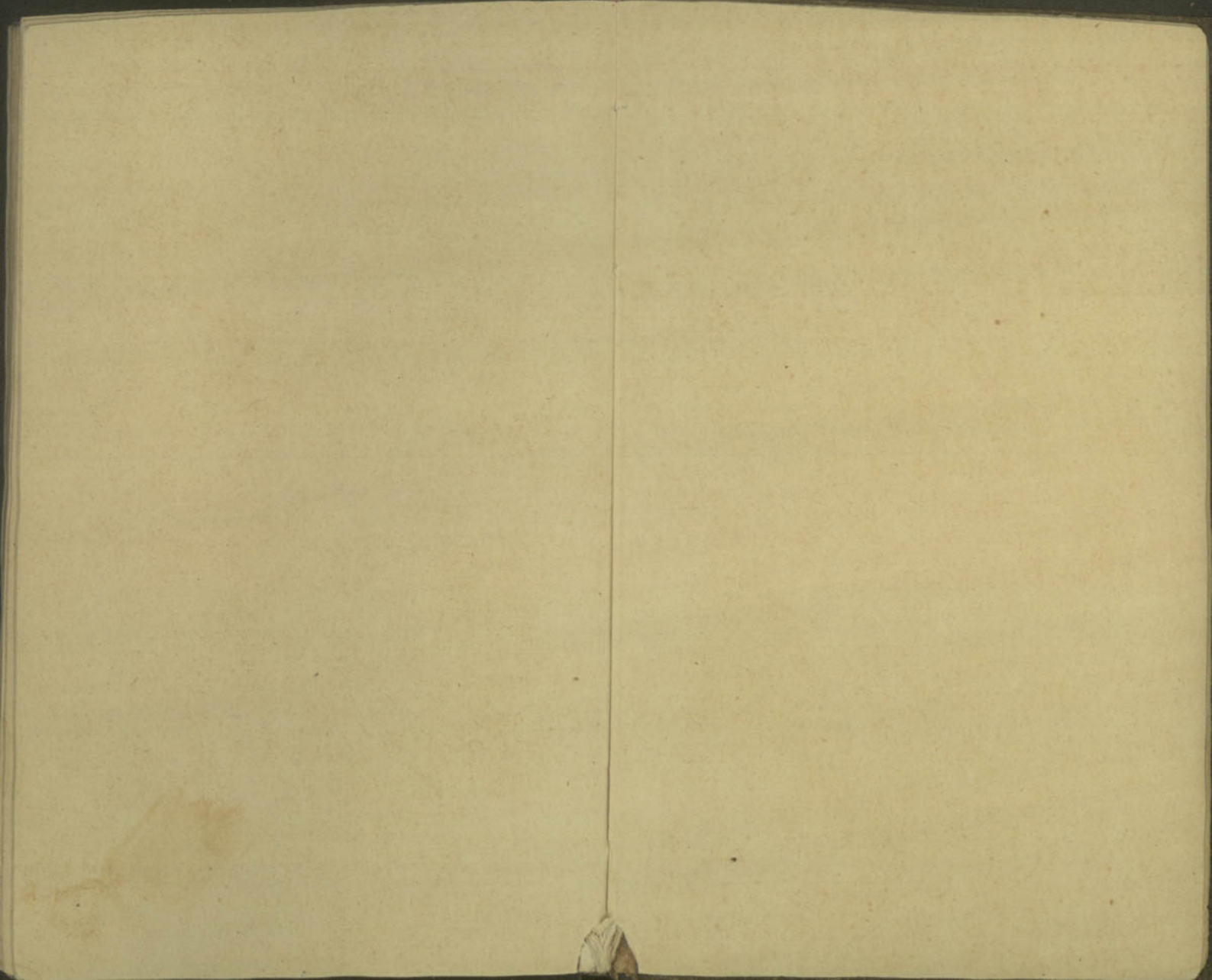
۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

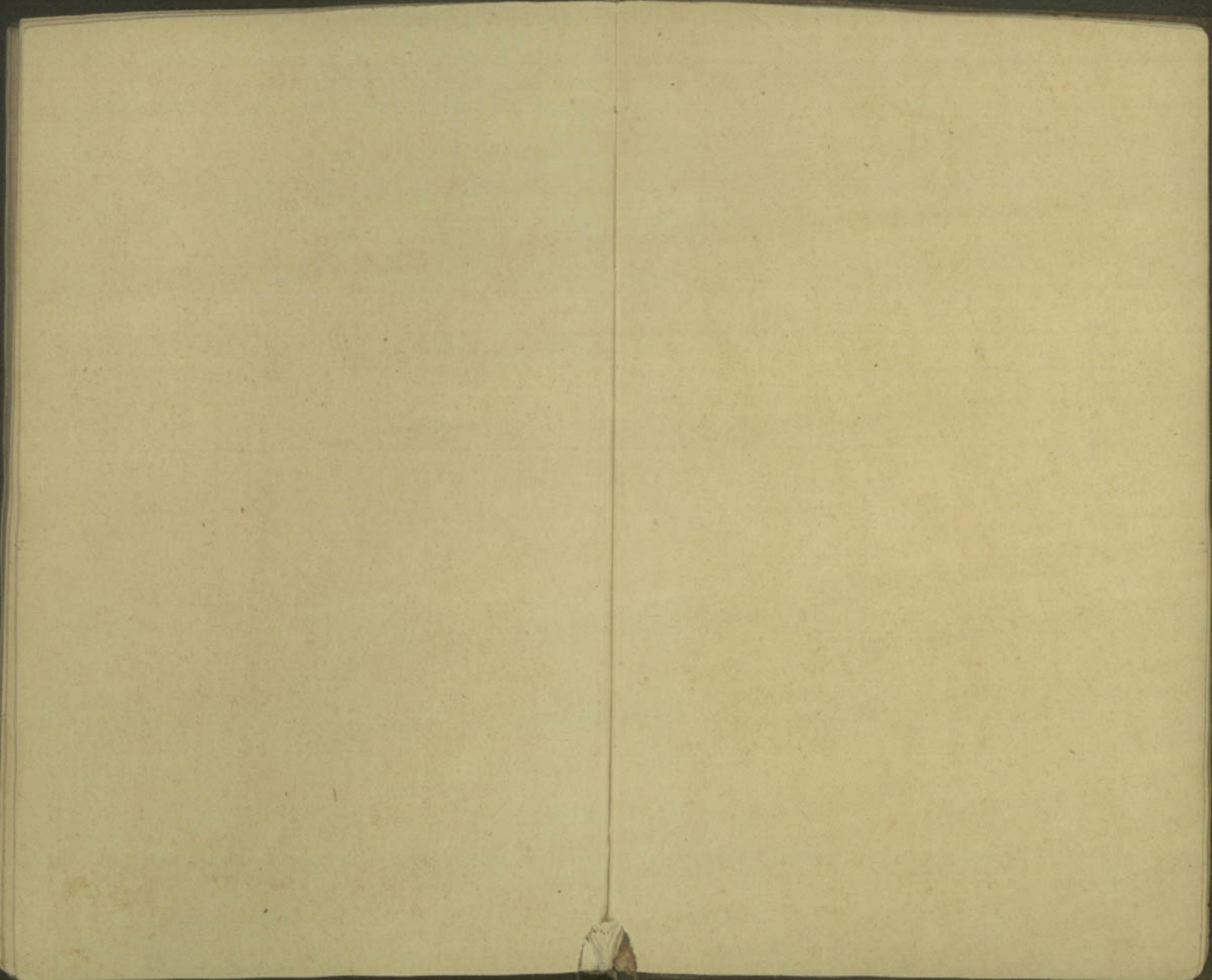
فامی عبدالرحمن ادری

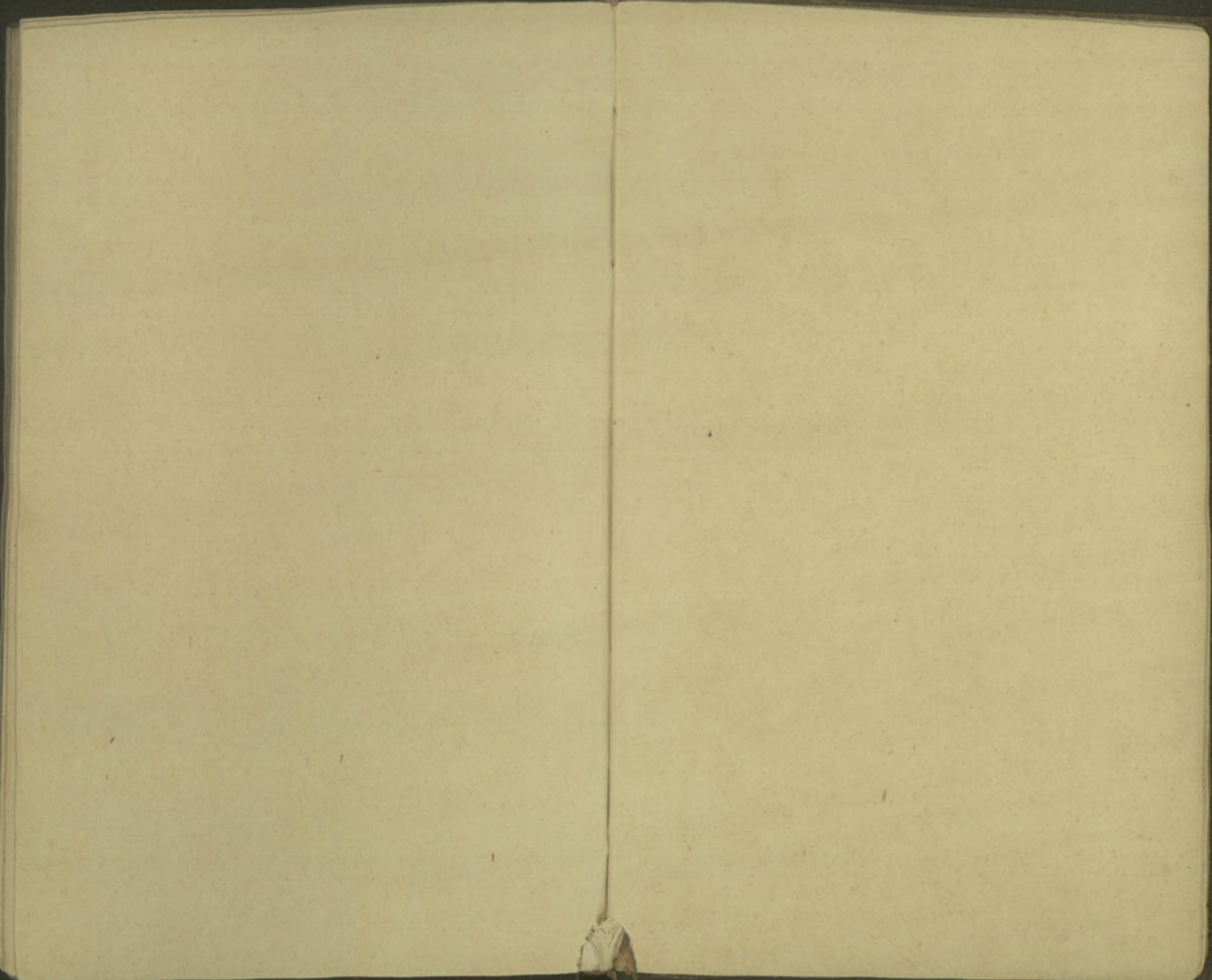

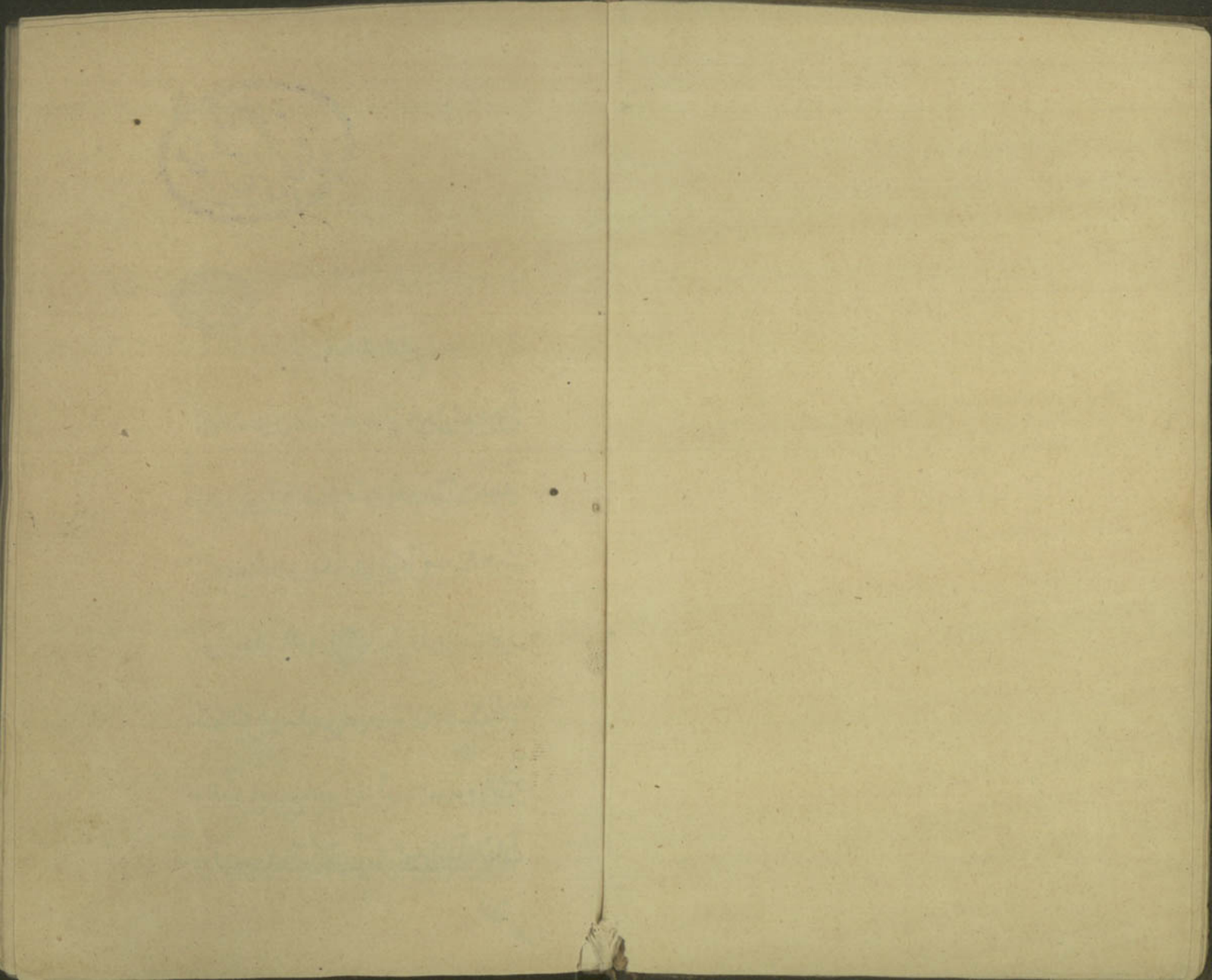

بسم الله الرحمن الرحيم

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم جئني جبرئيل فرحاً
ومسروراً في أحسن صورة وهيات معه
سبعة آلاف ملكاً في يد كل ملك قصيب
نور فقال يا محمد الحق في ذلك السلام و
ميكائيل واسرافيل من رضوان خاتن الجنان
واسماعيل في سحابة الله وجواب السماء والكروبي
ملائكة الروحانيين كلهم يقرئك السلام فان

الله اهدى

الله اهدى اليك هدية لم تهد بها الى
احد من خلقه فيها كرامة لك ولأمتك
فقال رسول الله ما هذه الهدية يا اخي
فقال جبرئيل من قال عن امتك بعد صلوة
سبعين مرة سبحان الله والحمد لله ولا اله الا
والله اكبر يا عباد المستقيمين اغثنى جعل الله
بينه وبين شر الشيطان وشر الخلق كلهم حجاً
وبني له في الجنة سبعين مدينة ومن صلى
عليك بعد صلوة الظهر سبعين مرة هلكنا
اللهم صل على محمد وآل محمد وعجل فرجهم كتب
الله

له سبعين الف حسنة ورفع له في الجنة سبعين
 الف درجة وعن قال بعد صلاة العصر سبعين
 مرة استغفر الله ربي واتوب اليه غفر الله
 عنه ذنوبه سبعين سنة وكان من حجج
 البيت سبعين حجة وعمرة وغزا مع سبعين
 نبياً وفي كل غزوة قتل سبعين كافراً وعن قال
 بعد صلوة المغرب سبعين مرة لا اله الا الله
 محمد رسول الله علي ولي الله حقاً حقاً كانه
 صلّى سبعين ركعة وقرأ في كل ركعة التوراة
 والإنجيل والزبور والفرقان ومنع العجاة
 وعاد بالقر

وعن ابن القبر وعن قال بعد صلوة العشاء سبعين
 مرة لأصل ولأقوة الآب الله العلي العظيم لو جمع
 اهل السماء والأرض والرادوان يصفون ثوابه
 لما قدروا عليه وينظر الله له بالرحمة ويغفر له
 صفات وكبار ذنوبه وملاقبته نوراً
 رحمة وكرامة انشاء الله تعالى
 قال رسول الله اني المرص عبادة ونفسه
 تسبيح وتحميد وتكبير وتغليب من جنب الى جنب
 جهاد قال رسول الله من اعان
 نارك الصلوة بلسنة او بكسوة مكافئاً قتل سبعين

نبياً أو لهم الدم واخبرهم محمد صم
 قال رسول الله من طول سراويله حتى يدخل تحت
 قدمه لعنه كل ملك في السماء والأرض وله
 بكل شعر على بدنه بيت في النار
 قال رسول الله ما من صلوة يحضر وقتها إلا
 نادى ملك يا أيها الناس قوموا إلى نبيكم
 التي أو قد تموها على ظهوركم فاطفئوها
 بصلواتكم قال أمير المؤمنين عم إذا
 قال شارب الخمر لا اله إلا الله محمد رسول
 الله اهتم العرش والكرسي وخلق الله تعالى بكل حرف
 محمداً

ملكاً بلغته إلى يوم القيمة من يتسم
 في وجهه نارك الصلوة كما تامل سبعين ملكاً
 وكانها دم الكعبة سبعين مرة علامة
 أهل الجنة أربعة وجهه مبلع ولسان فضيع ويده
 سخي وقلب تقي قال الله نعم بأول
 أكرم الحار وإن كان كافراً وأكرم الشيخ وإن كان كافراً
 وأكرم المسأل وإن كان كافراً وأكرم الضيف
 وإن كان كافراً قال لقمان لأبيه
 يا بني خدمت أربع مائة نبياً واخذت
 من كلامهم أربع كلمات إذا كنت في الصلوة

فاحفظ قلبك وإذا كنت بين الخلق فاحفظ لسانك
وإذا كنت في بيت غيرك فاحفظ عينك وإذا
كنت في أكل الطعام فاحفظ نفسك

قال النبي صلى الله عليه وسلم يا كل الأيمان كما يأكل
النار الحطب قال رسول الله

إذا كان يوم القيمة يخرج من جهنم عقرى رجل

إلى السماء ودينه إلى تحت الثرى وفمه إلى

المشرق والمغرب وبها الفارس وعلى كل رأس

الفم وفي كل فم الف سن وكل سن الف

فزارع قال جبرئيل ما تريد يا عقرى قال أريد

فمنه نزل

خسة نغزاً من أمة محمد تارك الصلوة وما منع

الزكوة وأكل الربوا وشارب الخمر وما يكتم في

الحلاء والمبجود قال رسول الله من مات

يوم الجمعة لم يعذب في قبره

من أكل بالطيب ثم اطرح قشره فهو ملعون

لأنه مكتوب فيه لا اله الا الله محمد رسول الله

قال النبي صلى الله عليه وسلم من قرأ سورة الأخصر سبع مرات

على سبع أحباب ووضعها على كفن الميت في وقت

الدفن أنس الله تعالى يوم القيمة ورحم ذلك

الميت بمبكتها من نام على البهمن فهو

نعم الأنبياء لأنه يستقبل القبلة ومن نام
 على يساره فهو نوم الأخطاء لأنه شفاء للطالب
 والكبد كما كان لكل داء وء وعنه نام على قفاه
 فهو نوم الشهداء لأنه ينظر إلى رحمة الله ^{من}
 نام على وجهه فهو نوم الكافر لأنه ينظر إلى ^{الحج}
 قال النبي ص من ترك صلاة الحج تبرأ
 منه الأيمان ومن ترك صلاة الظهر تبرأ منه
 الملائكة ومن ترك الصلوة العصر تبرأ منه
 الأنبياء ومن ترك صلاة المغرب تبرأ منه
 القران ومن ترك صلاة العشاء تبرأ منه
 الرحمن!

الرحمن ومن ترك الصلوة تعمد فقد كفر
 قال النبي ص النعج في الطعام مكروه إلا
 عن العنب فإن الش هلاك امتي من عبات العنب
 قال النبي ص الاستغفار يكمل الخطايا
 كما تاكل النار الحطب قال النبي ص نغوا
 بالله من رجل هفأف وحفأف ولغأف
 قال موسى ابن جعفر ص ما من مؤمن
 يحب الضيف إلا ويقوم من قبره كالقمل عليه
 البدر فينظر أهل الجنة فيقولوا ما هذا إلا نبي
 مرسل فيقول ملك هذا مني من يحب الضيف

ويكفر الضيف قال موسى ابن جعفر

كل بيت لا يدخل الضيف لا يدخل الملائكة

قال موسى ابن جعفر من خدم عالماً بمكة

ايام فكانما خدم الله تعالى سبعة الاف

سنة واعطاه الله بكل يوم ثواب الف شهيد

قال موسى يا رب ابي عبادك

خير عملاً قال من لا يكذب لسانه ولا يختر

قلبه ولا يفتن فرجه قال علي كرم

شدة الدنيا اربعة السفر ولو يفرسح

والقرض ولو يدرهم والبنت ولو يرم

والسؤال

والسؤال ولو ابن السبيل قال النبي ص

من قرأ هذه الدعاء مرة رفع الله تعالى عنه

عذاب القبر اربعين سنة ومن قرأ هذه

الدعاء مرتين رفع الله عنه عذاب القبر

ثمانين سنة ومن قرأ هذه الدعاء ثلاث

مرات رفع الله عنه عذاب القبر من وقت

فطرة الدم الى وقت الصوم وهي هذه الائمة

صل على محمد وال محمد ما دامت الصلوات

وبارك على محمد وال محمد ما دامت البركات

وارحم محمد وال محمد ما دامت الرحمة

وسلم على محمد وآل محمد ما دام السلام

قال الصادق ع من قال كل يوم ثلاثين مرة سبحان

الله وبحمده سبحان الله العظيم استقبل

الغناء واستدبر الفقر وفتح باب الجنة

قال الصادق ع من قال كل يوم

ثلاثين مرة لا اله الا الله الملك الحق المبين

استقبل الغناء واستدبر الفقر والنسب ^{حشته}

في القبر وفتح باب الجنة قال النبي ص

من كسا مؤمنا كساءه الله تعالى الف حلة

وقضى له الف حاجة وكتب الله له عبادة

سنة

سنة وغفر ذنوبه كلها وان كان اكثر

من النجوم واعطاه الله يوم القيمة ثواب

الف شهيد وزوجه الله الف حمة

وكتب الله له برائة من النار وجوار

على الصراط قال النبي ص ع اذا قرأ

مؤمن اية الكرسي وجعل ثوابها لأهل

القبر ادخل الله تعالى في قبر كل مؤمن

صية من المشرق الى المغرب نوراً ووسع

عليهم قبري لهم ورفع لكل ميت درجة

والقاري ثواب سبعين نبياً وخلق الله

تعالى لكل حرف مائة يسبحون الله تعالى الى
يوم القيمة قال النبي من عاد مرضياً
فله كل خطوة خطاء لها حتى يرجع الى منزله
سبعون الف الف حسنة ومحى عنه سبعين
الف الف سيئة ورفع له سبعين الف الف
درجة ويوكل به سبعين الف الف ملك
يقعدونه في قبورهم ويستغفرون له الى
يوم القيمة قال الله تعالى احببوا
ثلاثة اشياء قلب شاكر ولسان ذاكر ويد
على البلاء صابر قال النبي من لعب

بالشطرنج

بالشطرنج والتأخر اليه كاكل لحم الخنزير وفي حنبلي
آخر التأخر اليه كالتأخر الى فرج امه
قال النبي صم كبا من الأشم احدى عشر اربع با
اللسان واثنان باليدين واثنان بالبطن
واحد بالفرج واحد بالرجل وواحد
بجميع جوارح البدن اما التي باللسان فاما
لشرك بالله وشهادة الزور ويعلم السحر
وعلمه وقذف المحصنات واما التي باليدين
فقتل النفس بغير حق والسرقه واما التي بالبطن
فاكل الربوا واكل مال اليتيم ظلماً واما التي بال

من غير ان يخلوا من الله تعالى
 وما فيهم من جنة في الآخرة
 ولا في الدنيا من غير ان يخلوا
 من غير ان يخلوا من الله تعالى
 في الآخرة من غير ان يخلوا
 من غير ان يخلوا من الله تعالى
 في الآخرة من غير ان يخلوا
 من غير ان يخلوا من الله تعالى
 في الآخرة من غير ان يخلوا
 من غير ان يخلوا من الله تعالى

17 2.

1719

77 55
17-- 55

77 51

71 07 22

72 07 22

187 26

187 26

V. 25

21

[Faint, illegible handwriting]

ART

22

[Faint, illegible handwriting]

هو

بسم الله خير الاسماء

خوافی چیل اسم ادرین عارست

بسم الله الرحمن الرحيم

خاصیت اسم اول آن که لکر خور آید پیش موک

رود هفتده نوبت این اسم سلاطین مجلسی خوانند

در روی ایشان بدو محبت وی در باطن او پیدا

شود و هر حاجتی که خواهد بر آورده شود و لکر حاجت

داشته باشد در پیشینه مقابل آفتاب باشد

بسم الله و چهار

دبیت و چهار بار این اسم بخوانند و حاجتی که دارد

بافتاب بگوید و او را شفیع کند هر آینه انکار

بفوی برآید و لکر چیز خوردنی این اسم سلا

صد و یکبار بخوانند و بدان کنس که از او مرادی

دارد بدو بخورد که مراد او را کرد **خاصیت**

اسم چهارم است که لکر کسی است دست باشد و

در نظر مردم با اعتبار باشد نوبت روز هر روز

این اسم سلا یازده نوبت بخوانند و بر خود

پا خدا گارشش ده کرد **خاصیت اسم**

است که لکر کسی خواهد از وی برسد این اسم

بر پوست شیر زید و بر با زدی خود بند و ضم از ده
 بزمد **خاصیت اسم چهارم** که لکتر شهر را دشمنان
 حصار کرده باشند و خواهد بود که آن بلا دفع شود
 این اسم را چون در یکبار بر سپید خوانند و با بر روی
 رمد و بر برج و باروی رکن دشمنان بنویسند روزی
خاصیت اسم پنجم است که لکتر کسی خواهد شکری
 عظیم و منعم کرد اند قدره خاک از زیر دست و پای
 دشمنان بر گیرد و همش در یکبار آینه را بر آن خاک
 بخواند و آن خاک را بر روی ایشان افکند منعم
 کرد **خاصیت اسم ششم** لکتر کسی خواهد کسی سواد

مشق خود

مشق خود تفرار گرداند باز سواد خود را در آینه
 بهفت بار بر شک دهد و نام خود و مطلوب برایش بنویسد
 سطلاب و خراش **خاصیت اسم هفتم** لکتر خواهد که
 از سواد مانده شود این نامه را بسک در عرفان
 بر جر بر نویسد و بر اندام خود و لد از سر تا پای و
 در نوید کند با خود نگاه دارد در سواد مانده **خاصیت**
اسم هشتم است که لکتر کسی منصف باشد و خواهد که
 در آن منصب ثابت باشد مگر روز روزی دارد
 در روز این اسم را سوسه دهد یا بر بدن بنویسد
 بخواند مراد یابد و لکتر کسی این اسم را بر کین نزد

تغش کند و انگشتر کرده با خنجر نگاه دارد حکم متبر
 ده فرار کردن **صفت اسم نهم** لکسی حرام روزی
 باشد و میل بخورد پس در آشته باشد و خواهد که هر
 که شش روز روز زره دارد پختنند و صبحه شنبه فرار
 هزار بار این اسم بخواند حرام و عصیت بر دل او
 او کوشد و لکود میان زن و شوهر ناس زهری باشد
 بنوسد و در موسم گیرد و در آب اندازد هر کسی
 هر کسی از آن آب بخورد حرام او شود **صفت**
اسم دهم لکسی خواهد که زبان بدگویان برود
 ادبسه کرد یک شغال بر سبیل لوح سازد

این اسم

این اسم بر آن نویسد بنیسه شدن زبان
 بدگویان و در شکم بند زبان انباشته شود و لکود
 بر زمین نمک دفن کند بدگویان حرامت وی شوند
 و لکسی چهل روز هر روز سیصد و چهل بار این
 اسم بخواند ملک ارواح او سلبه بیند و حاجی
 که از ایشان بخوابد روا شود و عجب شرط آنکه
 در این چهل روز چیزی نخورد **صفت اسم یازدهم**
 لکسی که مغزول شود هفت روز روزی
 هزار بار بخواند و چیزی نخورد و منصب او با باز
 کرد و لکسی این اسم مدد او مت کند روزی

برده فرسخ کرده و لگرس روز چهارشنبه غسل
 کند و جامه پاک بپوشد و در خانه خایار و روغن
 اسم بویکنند از و پنجاه و یکبار بخواند هفت تن
 خط بر شوی بپوشد و با وی سخن گویند باید که آن
 سلا بچمان بخواند و سخن نگوید چنانکه گویند ای
 آفریده خدای ما سو که مصلحت بخود داشتی و
 ما سو بقوت اسم اعظم از سوره حور آورده
 بعد از آن بر خیزد و سلام کند و گوید خدای تعالی
 از شمار ارض با چنانچه دعوت مرا اجابت کردی
 بعفقت این اسم که بر حال من نظر کنی و رحمت از

میانند آید

من بازند آید و هر وقت که ملاحتی باشی
 حاجت منسی نماید باید که در از و حیوانی بخورد
 تا آنکه ایشان دعوتش را قبول کند و دیگر اینها را
 صحیح نماید و دست بر سر بندد و گوید که حق تعالی سلا
 عزیز د آید و چنانچه سلا عزیز را شنید کنز نماید
 من و شما را تا باشد مهری سفیدی بوی دهد که لطف
 سیاه بر آن باشد از ایه که آموزند هر وقت که
 صبر استن سلا بخواند حاضر شوند **خاصیت اسم**
حور زده لگرس سلا بکسی حاجت باشد و خواست
 که انکس حاجت او را در آنگذ این اسم سلا بکند

در غفر آن بر پوست آه زیند و در خانه انگی
 دهن کند حاجت روا کرد **خاصیت اسم سردی**
 لکری در دست ظالمی گرفتار باشد این اسم
 بخواند از دست آن ظالم نجات یابد و آن ظالم
 هلاک گردد **خاصیت اسم چهارم لکری** بد
 جان و مضطرب باشد چسب و یک روز جو انداخته رود
 برنج سوخته و روغن کنجد بخورد و یک خورد دوم روز
 چهل دانه میز بخورد و با مردم که محبت کند در
 هر شبانه روزی هزار بار یا بیشتر این اسم را
 بخواند که اوست نماید چون تکرار کند زود صاحب عالم گردد

بسم الله الرحمن الرحیم

چشم او سبز نماید و او همچنان باید بخواند تا روز نهم
 حوتن که هر شنبه که گوید چه مقصود دارد از این
 خلوت چرا بمحالی دنیا مشغول نمیشوی بنا دارا
 خلل رسد هر چه ترا الهوت کند باید قبول کنی سخن
 نگوید این اسم را بعد از آن بخواند و چون این
 شبید گوید قوی دل باشد و باید که ترسد که هلاک
 گردد و بعد از این هفتصد بار بخواند و در وقت
 مشغول شو تا گاه مرغی سبزی پیدا بد و بر سر او
 بنشیند و با یک کند مرغی آن دیگر بسیار آید از
 وی خورد و در غنچه در اندازند باید که ترسد

و بلندتر بخواند اعراس که بروی نشسته بر روی زند
 باید که شرسد و بکار خود مشغول باشد تا روز هفتاد
 ششوی حکرت در آید ریح پرشی دشتن وی ان باشد
 که مروی بلندتر و بر روی او خاکی سبز بود که نباید
 که پیش از او بر خیزد و جواب سلام باز دهد پس
 ان شخص برده او همچنان بکار خود مشغول باشد
 چون روز نهم و نهم ششوی هر که در پیش او آید
 ضمیر او سلب اند باید هیچ کس بد تا روز چهارم در خلوت
 سریع بنشیند و کرد خود خطی بکشد و این اسم را
 بخواند باشد دروغن با سمن می سوزانده باشد
 بعد از

بعد از هفت روز چهارم بیاید و گوید ای
 فرزند آدم ترا در وصیت چه سخنانی بگویم لکن مقوله
 طلب داری یا ورم باید که هیچ بگوید تا سو کند
 خوردن پس بگوید یا نه کار ندارم تا آنکه مراد من است
 خواه یا بد و این اسم را بخواند هر چند میگردند که
 از میان خطایرون پازینهار که از جای خود
 حرکت نکند و بر بخیزد و همچنان بخواند این اسم
 مشغول باشد تا روز چهارم غلغله و آشوب پیدا کند
 و مشغول بسیاری پیدا شود و شتر سواری و تکان
 خورده باشد و طبعی های بسیار بر سزاده او را

ملک الارواح گویند هزارش در علم ده باشند باید که
 پیش از بر خیزد و سلام کند او گوید مقصود تو صحبت
 گوید ای ملک الارواح حق تعالی از شما راضی بود که
 و خواه سوا بابت کردید و تمام رنج فرمودید شای
 من است که سوا بکن خود سپارید که سوا هر چه
 آید و دانی چون این عهد بیان این شد انشاء
 از حق بسیار نهد **خاصیت اسم پانزدهم** آن است
 که لک کسی سواد آید بسیار باشد چون این اسم بگوید
 خواند دام او که آرده شود و از شکی خلاص شود
خاصیت اسم شانزدهم آن است که لک چیزی بگوید

بیماری

بیماری این اسم سوا بر حیرت نرسد و بر سر آن
 چیز نهد که ضایع نشود و لک کسی این اسم بگوید
 و با سرده در کور کند او آن رده سوا آب نباشد
خاصیت اسم هفدهم آن است که لک کسی غایب شود
 و بر آید این اسم سوا پنج هزار بار بخواند غایب
 برسد یا خبر از او بزهی پیورند **خاصیت اسم هجدهم**
 آن است که لک کسی خواهد شش سوا گوید
 کرد آن این اسم سوا بنگ و زعفران بر کاغذ نهد
 و در آب اندازد و بنام خود و نام آنکس و است کرد
 و در هر درختی که این آب سوا در زیر او ریزند نرسد

زبان شو و هر که از این آب بخورد و در وقت روشن
 کرد و خاصیت اسم نوزدهم آتش که لکزه از
 روز هر روز نیت نیت این اسم را بخواند
 عجب پدید و سخن او نزد پادشاهان و همه کس
 مقبول شود و همه روز که بخواند کارش بهتر شود
خاصیت اسم بیستم آتش که لکزه این اسم
 هر روز نیت و نه بار بخواند خیرهای بسیار
 بر وی آشکار شود و ضعف بسیار میزد **خاصیت**
اسم بیست و یکم لکزه این اسم را بخواند
 چنان صاحب گردد که حساب او اندک سولایق
 کرد

کرد و لکزه در باب او عذر و خجاست کند خراب
 شود و **خاصیت اسم بیست و دوم آتش که لکزه**
 خواهد که بخواند این اسم مداومت نماید چنان
 با او با حقه شراند و هر چه کرد پسندیده گوید
خاصیت اسم بیست و سوم آتش که لکزه این
 اسم را بخواند این قدر مال او ملاحظه
 شود که حسابش شوند آند و لکزه که بخواند
 کند در دینش کرد و **خاصیت اسم بیست و چهارم**
 آتش که لکزه از شر خود و کار خود ملاحظه او
 شود و بده باشد این اسم را هر روز نیت و نیت

نخاند برطل خود باز رسد و حال وی بنور شود

خاصیت اسم میت دینیم است که لکر کسی این

اسم سوپا بر بخواند هر خدنی قدر بود در میان

مردم عزیز گردد و همه مردم مطلع و متفادوی گردند

و لکر ترک خواندن کند بی قدر گردد **خاصیت**

اسم میت دینیم است که لکر کسی این اسم

بطریق خواندن قدر کسی بخواند لکر بر حق باشد

بر آنکس ظفر بید و لکر ناقص بود او مغلوب

گردد و لکر جو شکر بکند لکر و ریش باشد

این اسم سوپا بر این نخواند از جنگ باز

ایستند

ایستند **خاصیت اسم میت دینیم** است که

لکر کسی چیزی پیش کسی وارد و نمی تواند باشد

این اسم سوپا بر بخواند آنچه ناپدید **خاصیت**

اسم میت دینیم است که لکر کسی خواهد پدید

شود این اسم سوپا روز هر چند که قدر آند در

مدت چهل روز بخواند روز بروز غرق زنده

گردد **خاصیت اسم میت دینیم** است که لکر کسی

کارش سخت بسته شده باشد بگیرد دل گرفتند

سیاه شود و هوش حد بار این اسم سوپا بر آن

بخواند و بعد از آن بنویسد و در میان دل نند

و بالای مسجد اندازد که روی کت ده کرد
 و راحت بپزند **خاصیت اسم سوم** آتش که لکر
 کسی دشمنی دارد و خواهد که بروی غالب کرد
 روز یکشنبه و چهارشنبه روزه دارد و غسل
 کند و جامه پاک پوشد و بصرای خال خود هزار
 هفت صد بار این اسم بخواند و حاجتی که آرد
 بخواند بر آینه بر خیمه کرده **خاصیت اسم**
سوم آتش که لکر کسی مداوت نماید هزار
 چهل بار این اسم بخواند بطن او صاف
 گردد و بسیار مزید بر او اشک **خاصیت**

الم

اسم شام و صبح آتش که لکر کسی بخورد باشد این
 اسم را سه بار بر آب بخواند و آن آب را بخورد
 شفا یابد **خاصیت اسم سی و سوم** آن است که
 لکر کسی بخواند آن این اسم مداوت نماید که
 ده بسته آتش ده کرد و هر صید و خواه اولی
 چنان شود و لکر کسی در خلوت نشیند و چهل
 روز سخن نگوید همه خلق مطلع او نشوند و او
 کشف کلی حاصل شود و همه کار او آت شود
خاصیت اسم سی و چهارم آتش که لکر
 بخواند آن این اسم مداوت نماید در میان خلق عزیز

و محبوب گوید **خاصیت اسم سی و نهم** است که
 لکری کنه پیر داشته باشد و بخواندن این
 اسم مداومت نماید حق تعالی کنه آن ارواح غفوی
 کند و لکری از راه درختم باشد راضی گردد
خاصیت اسم سی و دهم است که لکری بخواند
 این اسم مداومت کند بدین بزرگان محبت
 نشود و لکری جاه و مال دنیا نخواهد چوین این
 این اسم مداومت نماید مقصود او حاصل
خاصیت اسم سی و نهم آن است که لکری
 بدین اسم مداومت کند هر آری که دارد
 آید

برآید و عجب بسیار بند و فصیح زبان گردد
خاصیت اسم سی و هشتم است که لکری
 در کاری فرومانده باشد و هیچ کس او را نرسد
 رس نبوی این اسم مداومت نماید انکار شد
 برآید و خلق بروی رحیم و مهربان گردند و خواهی
 این اسمها پیر است اندک گفته شد هر که اسم
 او را انکار کند کافر گردد و نفوذ **جمله اسم**
حضرت ادریس علیه السلام است **اسم اول**
 سبحانک لاله اکانت یا بت کاشه دوازده
اسم دوم یا اده اکا الهه رفیع جلاله **اسم سوم**

يا اذ الحروف كل فعله اسم جبار يا رحمن كل شيء
 وراحمه اسم بجزء يا حيا حيا لا اله الا انت يا حي يا قيوماً
 ملكه وفاقه اسم ششم يا قيوماً ملائقوت شيا
 من علمه ولا يورده اسم هفتم يا واحد ال اول
 كل شئ واخره اسم هشتم يا دائم بغير فاع ولا
 زغال الملائكة اسم نهم يا صمد شئ غير شبيه ولا
 شئ كنهه اسم دهم ايا يا بر ملا شئ تقوه ولا
 مد آنى لوصفه اسم يازدهم ايا كبر انت الله
 لا تهدي العقول لعظمة اسم حوزدهم
 يا بارئ المنشئ بلا مثال خلا من غيره اسم

سيزدهم

سيزدهم يا راكى الاطا هر من كل آفة بقدره
 اسم چهاردهم يا كافى الوسخ لما خلق من علقه
 فضله اسم نوزدهم يا شفى لمن كل جور لم يرضه
 ولم يزل له فعله اسم نوزدهم يا حيا انت الله
 وسعت كل شئ رحمة وعلى اسم هفدهم يا مانان
 ذالاحسان قدم الملائك منه وفضله اسم
 جدهم يا ذا العباد فكل يقوم خاضعاً له
 اسم نوزدهم يا خالق من فى السموات والارضين
 وكل الاله معاده اسم سيزدهم يا رحمن كل امرئ
 وكروب وغيانه ومعاده اسم سيزدهم

يا بارتد تصف الالسن كل جدد مله وعمره اسم

٢٢ ميت وحيوم يا مبدى البدايا لم يبع وقتها

٢٣ اعوان من خلقه اسم ميت ورسيم يا علام العيوب

٢٤ فلا توده من تن حفظه اسم ميت وجمارم يا حيد

٢٥ خاتم اودابرز الخلايق له عونه من حماه اسم

٢٦ ميت ورسيم يا علم ذالاة فلا شيه بعد له من خلقه

٢٧ اسم ميت ورسيم يا محمود الفعال والمن على صح

٢٨ خلقه بلطفه اسم ميت ورسيم يا عزيز المنع

٢٩ الغالب على ابره فلا شيه بعد له اسم ميت ورسيم

٣٠ يا هر والبطن الشديداست الذي لا يطاوع (رسيم)

البريد

٢٩ اسم ميت ورسيم يا تنها الى القريبه عوارقها

٣١ اسم سى اسم يا خير المذلل كل شيه بقدره

٣٢ شدة اسم سى اسم يا نور كل شيه انت الذى خلق

٣٣ الظل نوره اسم سى اسم يا قدوس الظاهر

٣٤ من كل سوء ولا شيه بعد له اسم سى اسم يا قدير

٣٥ المحب المتداني حون كل شيه قربة اسم سى اسم وجمارا

٣٦ يا على انت مح نواله فرق كل شيه عوارقها

٣٧ اسم سى اسم يا يدبع البدايع وبعده بعد

٣٨ بقدرته اسم سى اسم يا جليل المتكبر على كل

٣٩ والعدل امره والصدق قوله وفعله اسم سى اسم

یا محمد زنا تبلیغ الادم کل شیه و مجید اسم

اسم شریف و اسم مبارکیم العفو و العدل است الذی ملا

کتابتین عدله اسم شریف و اسم مبارکیم یا عظیم ذالنا الفخر

والعز و الکبریا و ملائیک عمره اسم مبارکیم یا مجید

فلا تعلق الا لاسن بکل الایه و ستاره نام شد که

چهل اسم حضرت ادریس ۴ در درو رکشند

۱۳ اشتریح النامه فرشته

کاتبه محمد حسن

نام شد

خواصی

خواص دعا بسم الله الرحمن الرحیم قرش این است

خاصیت اسم اول هر که این دی سبب نوید پرتو

ایوب بشک و زعفران و باخود آرد و چشم همه کس نواز

باشد و در میان مردم با حرمت باشد **اسم مبارکیم** لکرگی

بنوید و در موسم کرب و باخود آرد همه کس از وی

هر آن ن باشد و هیچ کزندی بروی نرسد و لکرگی کلا

بشود و روی خود لافک نگیرد کس ادر نوید

عاشق وی شود و بنظر عدلین عزیز باشد **اسم مبارکیم** علی

قیاس ماقبلها **اسم مبارکیم** لکرگی ایندی عا بنک

و زعفران بنوید و باخود آرد در نظر کس

باشد و حاجتی که دارد بر آید **پنجم** لکتر خواجه کسی است
 هلاک کرد آن عمل کن و بوی خوش بجای برود در
 میان حاکم بشین و میت و چهار نوبت ایندی با
 بخوان بقصد مقهوری دشمن و نام او در ده روز او را
 بکوه میرسد که خواند باید بلف او در دشمن مقهور
ششم لکتر کسی است که سگانه نیم باشد هفت
 بار این دعا را بر سینه او نه فلعل بخواند و در بلندی
 رود و در آتش ریزد آن شکر روی بزیست نهند
 و مقهور شوند **هفتم** لکتر کسی در جنگ ظالمی گرفتار
 باشد یک مشت خاک بردارد و هفت نوبت
 بر آن

بر آن خاک خواند و خاک ابروی خالمان ریزد
 البته پراکنده شوند و در این عمل سنگی نیت **هشتم**
 لکتر خواجه کسی است از عشق خود سقار کرد آند باغچه
 سوار سواد حور پاد در به نیت آنکس که خواهد مقاد
 بار بخورد بخواند و در آتش اندازد و محراب است و
 بپاید که سیال و من جامه خود را بر سر آن داند
 و دست بر اندام خود مالده که اثر بسیار دارد
 و اگر مطلوب سیع فرسخ خود باشد که اثر بوی
 دهد **نهم** لکتر کسی ایندی با سگ و زعفران پیوسته
 و با خود آرد چند انکه راه ره مانده نشود لکتر کسی

در بندگرفتن باشد چیت و یک نوبت بخواند هفت
 نوبت بر جانب رات خود در هفت نوبت
 بجانب چپ برسد و هفت نوبت بر کمر میان خود
 بنزدی خلاص شود و از غمها نجات یابد **دوم**
 لک کسی قدره آب در ظرفی کند و یک نوبت
 بر روی خواند روی خود بسوی قبل کند و بخورد
 او شکر و گرد و **دوم** لک کسی سواد در وی رسد
 نماید و از روز هر روز بخواند
 به بر خود و در توان کرد **دوم** لک کسی
 به حاجت که خواهد عملات کند و هر رکعت نماز

که آرد

که آرد و سنگ بار بخواند و بر هر صورت خود در رکعت
 با سوار بر روی خود و مقصودی که آرد بر آید
سوم لک خواهی کسی سوار عشق خود بفرار کنی
 بنویس ایندی سلامشک و زعفران و در بارو
 به بندجایب **چهارم** لک کسی سواجت بسته
 باشد نیک نوبت بر خود آند و بر هفت محل و در
 کار او شکر **پنجم** لک کسی قرض دار باشد باید که
 شرب بار و زجعه غسل کند و چهار رکعت نماز کند
 و یک مرتبه بخواند بر قدری نمک و در آب روان
 اندازد قرض از گردنش او اشو **ششم**

لگرگی با جلال خود کینه و جلال کند روز جمعه این
 دایه را بر چیل و یک آنه نخل خواند و در آتش ایزد
 میان ایشان اصلاح انجامد **مقدم لگرگی**
 خواهد که خواب کسی سلبه بندد این دایه سلبه
 بنام ائمه که خواهد بخواند و نخل سلا در بندد و
 در این خود خراب ائمه بسته شود **مجموع**
 لگرگی این دایه سلبه شک زعفران بنویسد
 و با خود آرد در حبله دشمنان مطلق و نهضد
 گوید **مقدم لگرگی** سلبه چینه کم شده باشد
 این دایه سلبه بنویسد و در کردن فروس سفیدند

دایه کند

در راه کند انجام که آن چیز باشد خوردن سگ بر زمین
 زند **مقدم لگرگی** این دایه سلبه آب خواند و سرد
 اندام سلبه آن آب بشوید موی سلا در کند و مریض
 سوزاند نام پیرون کند **مقدم و حکم لگرگی** خواهد
 زبان کسی سلبه بندد بنویسد و در درختی سلا ویزد
 بنام ائمه که خواهد زبان او بسته شود **مقدم**
مقدم لگرگی خواهد که مردی کسی سلبه بندد بگوید
 قدره و بنه تازه و هفت عدد سوزن بر هر سوزن
 یک را این دایه سلبه بنویسد و بنه بندد و بنه سلا در
 محل نماند و نفس کند بسته گردد **مقدم**

لکروا هر مردی سلامت بد ایندها را بشکند
 و زعفران بر قدمی بر زینت بنویسد بنویسد
 و باز خورد و وقت سلاز پس سر بر زمین بشکند
 کت ده **میت و چهارم** لکروا هر کسی که
 از عشق خود سیر آرنی ایندها را بر سره ران
 بخواند و از آن سره در چشم کشد هر کسی سوا نظر
 بر روی اشده حجب و در شنداروی کرد **میت**
نیم لکروا هر کسی بر شیرینی بخواند و بخورد هر کسی بود
 عاشق و در **میت و ششم** لکروا هر کسی ایندها را
 بر ندره ملک بخواند و بخورد هر کسی بدو طبع
 ادله

او شده **میت و ششم** لکروا هر کسی سلاز سلاه
 حوریا وری بنویسد شک و زعفران در گردن
 عصفور بندد و بر کفن بظرف عایب و و زیت
 این ده سلا بخواند و بهر آن در میقرار کرد
میت و ششم لکروا هر کسی سلاز سلاه این ده سلا
 بشک و زعفران بر حریه سفید بنویسد و با خود دارد
 آبتن شده **میت و نهم** لکروا هر کسی دشوار زاید این
 ده سلا بر کردن بندد و بزغوی خلاصه شده **میت**
 در هر خانه که ایندها باشد در کف مناجات در آنجا
 نباشد **میت و دهم** ای عزیز در هر خانه که دهای تشریف

باشند و در روزم در آن خانه گزندی زنند
 نام شده خواجه دوحای قریشی در شب
 پنجشنبه بعد از ظهر جمعه از آن
 ساعتی که در آن روز محمد
 صبح شد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَجُنُونَ وَرِيَاءَ وَ
 جَلَّ وَ مَلَأَ دُؤْيَا دُؤْيَا شَهْوِيَا نَلْبَسَا
 شَهْوِيَا نَلْبَسَا أَرْطِيَا عَطِيَا ظَنَّا طُوطينَا
 اِهْيَا شَرَاهِيَا اِهْيَا شَرَاهِيَا قَدِيَا مَلْدِيَا
 مَلْدِيَا

مَلْدِيَا مَرَحَاهِيَا هَرَجَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا
 اَطَوَاهِيَا مَنطَاهِيَا مَحَطَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا حَشَرَاهِيَا
 رَوَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا اَشْرُوْتِيَا اَشْرُوْتِيَا قَدَاهِيَا
 زَوَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا مَحَبَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا اَغْلَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا
 اَكَاهِيَا طَرَاهِيَا سَوَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا سَوَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا
 حَوَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا ذَوَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا حَوَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا
 فَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا نَقَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا مَرَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا سَرَاهِيَا
 سَرَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا طَرَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا تَرَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا طَوَاهِيَا
 سَفَرَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا اِهْ اَوْ اِيَهْ تَمَسُوْتِيَا سَلُو
 مَدَنَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا حَرَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا حَرَاهِيَا يَلْطَوَاهِيَا
 مَطَوَاهِيَا

نَطَوُّ طَائِلَ مَنْوَلَةٍ مَشْفُودٍ مُحَمَّدٍ
 بُوغَاتِقْرَ عَامَائِيْسِ اِبْرَائِيْسِ اَوْ
 طَائِيْسِ اَرْوِيْهِ اَنْوِيْهِ وَرَايَهُ تَمَائِيْلُ
 فَوْرَائِيْلُ كَثُوْرَتَائِيْلُ كُنْهَائِيْلُ صُوْرَائِيْلُ
 تُوْرَائِيْلُ شَخَائِيْلُ دَرْدَائِيْلُ شَدَائِيْلُ
 جَمَائِيْلُ جَمَائِيْلُ بَطَطَائِيْلُ شَمَائِيْلُ
 رُوْهَائِيْلُ اَوْ رَمَائِيْلُ اَرْوَمَائِيْلُ
 بَرُوْمَائِيْلُ مَشَائِيْلُ مَشَائِيْلُ
 اَنْوَمَائِيْلُ اَنْكَدَائِيْلُ فَطَمَائِيْلُ
 نَهَائِيْلُ وَهَائِيْلُ اَنْهَائِيْلُ نَهَائِيْلُ

مكينة

مَكُوْبِيْلَةٌ رَكُوْبِيْلَةٌ شَهْرٌ حَيْثِيَا شَهْرٌ
 شَهْرٌ نِيَا شَهْرٌ نَائِيْلٌ اِحْفَظْ اَهْلًا
 قَفَالِيْ وَوَلَدِيْ حَقِيْ هِيْدِيْ
 اَلْاَسْمَاءُ وَالسَّفَرَةُ وَالْاَكْرَامُ
 اَلْبَيْدَةُ وَالْاِكْرَامُ اَلْاَكْبَابُ
 وَالرُّوْحَانِيَّةُ اَوْضِيْ حَاجَتِيْ
 صَلَّى اللهُ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِيْهِ اَجْمَعِيْنَ

هو

هذه رسالة تسمى بحجة الملوك

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين الصلوة والسلام على محمد وآله
اجمعين **آه بعد** بدانکه این رساله مشتمل بر
آنکه حکما از کتب قدما اختیار کرده اند و نویسد
پسار در ضمن هر مرقوم معلوم میشود
از هر مرقوم کتبی و از هر اثنی عشری کتبی
چون سعادت مند از این بدینبره مذکور متحقق

بعاد آن

بعاد آن پسندیده و اخلاق حمیده گردد و این
رساله موسومست بحجة الملوك و مشورت بچهار
و بهر باب چهار منضم است **باب اول** در آنکه چهار
چیز بادشاهی را نگاه دارد در رعایت و محافظت
دین: وزیر امین با تمکین: نمکه داشتن غم
و نمکه داشتن رزم **باب دوم** در آنکه چهار چیز
شیران الا بچار چیز بادشاهی شوان کرد الا
بعدها بدستین هلاک شوان کرد الا بدوستی:
در محبت شوان افزون الا بتواضع: برادر شوان
رسید الا بصبر **باب سوم** در آنکه چهار چیز از چهار

چیز چهارمینت: **ملک** از سیاست: وزیر سلواز

امانت: **شکر** سلواز تربیت: رعیت سلواز

رعایت **باب چهارم** در آنکه چهار چیز چهار

چیز است: **سلطان** با وزیر: **دلیر** از

سلطان: **علم** سلوا **عمل**: **وعد** سلوا **نوب** **باب**

سیم در آنکه چهار چیز بود و در باید ساخت: **توان**

بدست آوردن: **با** برادر **مومن** **نگوئی** کردن:

در اهل این گوشتیدن: **بر** خلق **خدا** **بخشیدن**

باب هشتم در آنکه چهار چیز نباید که تا حرت

نباشد: **رجوع** کار **بنا** **سرایان** **نگوئی** کردن

بنا کردن

30 VF

31 VF

۷۶

۷۵

VA

VV

1.

19

15

11

20 AF

21 AF

19

10

[Faint, illegible handwriting in cursive script, possibly a list or account.]

11

[Faint, illegible handwriting in cursive script, possibly a list or account.]

یا علی مدد

در بیان اعاظم الله الرحمن الرحیم دست فاری حدیث است
 مروی است که چهار چیز عرسو در از نمکند خوردن
 سب در سحر و خواستن بر بیلوی چه عمل کردن
 باب کرم و نرویک باو خزان با کرم حدیث در باب رحمت
 نوزدهم در بیان هر کس در روز شنبه رحمت نوبت و ما
 پیوسته در از رحمت بار شو یا چه سوس کرد و دیگر آنکه
 ان رحمت نوبت و ما به بخشد و هر کس در روز شنبه

رحمت نوبت

رحمت نوبت و ما پیوسته مبارک نیت و هر کس در روز
 شنبه رحمت نوبت و ما پیوسته مبارک است و هر کس
 در روز شنبه رحمت نوبت و ما پیوسته شرف می شود
 یا ان رحمت نوبت و ما پیوسته نوبت و ما پیوسته
 در روز چهارشنبه رحمت نوبت و ما پیوسته حیوانات
 از قیل کاو و کو نقد و اسب نصیب او می شود هر کس
 در روز پنجشنبه رحمت نوبت و ما پیوسته مبارک است
 و قدر و عزت و شرف او در نزد مردم زیاده می شود
 و همه کس حور است او کرد و هر کس در روز جمعه رحمت
 نوبت و ما پیوسته عمرش و دانش زیاده می شود حدیث دیگر

از ائمه معصومین ۴ منقول است که هر کس از خواب
برخیزد لا اله الا الله بگوید خدای اقدس الهی بخواند
هزار درودت خلق میکند و برودت حق و وارزه بر او
شمارد و بر هر شامی هزاره هزار برکت و بر هر یک
طلی و این است استغفار که کند برای او بار و قیامت
صحت دیگر هر کس بعد از غوطه بگوید الحمد لله
العالمین و صلوات الله علی محمد و آله الطاهرين
از دماغ او بیرون میاید و بر هر آب و در میکند در
سج جانبدنیشهر تا باقی روشن ببرد و در اینجا
قرار گیرد و صاحب خود سلاستغفار کند بدینا

در قیامت

در قیامت با بشمار کنون فصل دیگر ای سنی با
دل و جانست باید روشی با روایت کرده اند که شیخ
حدیث دیگر روایت کرده اند که شیخ معین الدین ^{بن علی}
از علمای معتبره و یک سال بغرض سیاحت از مغرب
آسنگ بر لقا کرده تا که گریه با صفهان و در جوشن
او خمار آب و هوای انمملکت او را خوش آمد
باراقامت افکند و در بیرون شهر تکلمه است
که مشهور است بنکبه میر در آن نیکه منزل کرد و علما
و فضلا و اشراف اصفهان از آمدن آن
بزرگوار آگاه شدند هر روز فریاد بفریاد بفریاد

میرشد و از صحبت او فایده مستند هر کسی
مستند داشت میسر نمید و جواب میگریفت تا روز
شیخ می رسید که از علماء عراق که در علم و شریعت
یاخته باشند که آن است عرضی کردند که شیخ نهائی است
فرود آری آری تعریف او را شنیده ام
حالا در کجاست عرضی کردند همین جا در شریعت
شیخ فرمودند پس عجب است در این چند روز
بگذرید ملاحظات نگذره ارم باری دعای مرا بود
برسانید با اینکه من بدیدن ایشان پیام با او
بدیدن من بیاید چون شیخ نهائی را خبر کرد تفریح

چون او

چون او همان ماست ما بدیدن او بیروم روز دیگر
که اقباب برآمد شیخ نهائی با جمعی از علماء در شرف کوفه
شدند و بدیدن شیخ معین الدین رفتند آن جو بزرگوار
بگذرید ملاحظات کردند و بصحبت در آمدند تا اینکه
شیخ معین الدین گفت ای برادر شنیده ارم گفتند
تالیف کرده و آنچه عجیب و غریب است که در عالم شنیده
و دیده در آن کتاب نوشته و نام آن کتاب را
مشکول که گفته شیخ نهائی گفت علی هرگاه شما شیخ
عزیزه دیده یا شنیده یا شنیده نفرمائید تا در آن کتاب
بنویسید شیخ معین الدین گفت بلی و شب بعضی تجدید

وضو بیرون رفتیم و ثقلی از پشت رفتیم و به پیکار
 تارکین بودیم نگاه دیدیم که طرف شمال روشنی شد مانند
 روشنی صبح صادق با جوه کفم او را خرابه است و در
 این شبها ماه که نیست که از اشرار طلوع ان سرا
 روشنی شود باری عقب روشنی یک نسیمی برخاست
 و چنان بوی خوشی و درایچه دلگشایی برتیم خورد که
 نزدیک بود سپهرش شوم که بادی از روی بی
 بهشت بوی خوشی از این شبها نگاه دیدیم که آن
 روشنی نزدیکمان رسید نگاه کردم تازه جوانی
 دیدیم با قامت عمو زون و عارضی چون اصفیاب

در کربلا

دست تا پاپاس فخر و برار شسته جمال و آینه
 خوش او آفاق روشن و معطر گشته همه از بر آب
 من گذرنت از قضا رو گذرنته سینه آوردند و
 در فلاخا دفن کردند دیدم آن جوان بالایا
 قبر آن سینه روش و زمین شکافته شده آن
 جوان داخل قبر شد با جوه کفم می آت این جوان
 نباشی است آمده که کفن آن چهاره را ببرد و بماند
 با جوه کفم چنین جوان کفن و زرد بدن تخی نداد
 با جوه خیالات در ششم که نگاه دیدیم هر کس
 و تار شد و بوی کند و غمغومت عالم را گرفت که دیدیم

از طرف مغرب هیولای اید تا نزدیک من رسید
 نظر کردم یک زنگی سیاهی دیدم بد شکل و صیقل
 لب بالا نایره و داغ بالا رفته و لب پائین تا بر
 سینه فرو نشسته و هر دو دندان برضال خجری از جا
 دهن بیرون آمده و آب کندیده کشف از
 داغ و دهن او جاری است چنانکه از اثر آن
 روی هوا بوی کند و غصبت گرفته غرضی کنان
 آمد و از بر آبر من گذشت بمن که نیم او برسم
 خوردن نزدیک بود که خفه شوم و زهره ام آب
 شود و نیز بر سران قبر من و قبر شکافته شده

داخل کردیم

داخل کردیم آه در آنوقت دیدم که آن بطله طم در
 آمد و صدای کله کله بگوش من رسید چنانکه خوف و
 دلجمه بر دل من غلبه کرد و سهوت و حیران مانده بودم
 که ناگاه دیدم قبر شکافته شد همان جوان زیبا
 رخ را از قبر بیرون آمد آرزو در بر نشان
 و رخ را زینتش مجروح و سر تا پاهای خون
 آمد که از بر آبر من بگذرد من سر راه او را
 گزاشتم و کفتم ای جوان ترا بخدا قسم میدهم
 که هر کسی و آن زنگی که بود در این چاه
 و چه حکایت است ای جوان گفت ای

شیخ بدانکه عمل صالح ان میت بهم وان
 زنگی عمل بد او بجا و برین غالب آمده سر
 و دست ملوچانکه بینی شگفته اند و خود را بقیت
 تا روز قیامت رفیق و صحبت نابخس عدا
 بی است ایلم سر بده اما نور چشم خودت حل
 کسی که ایمان و عمل صالح از دنیا برود و لکن
 مال میرسد و نه اولاد و نه پدر و نه مادر آنچه
 پیشتر در دنیا شمره او را خواهد دید چنانکه
 در قرآن مجید جناب اقدس الهی فرموده
 حاصل ترجمه اینکه انانکه در راه خدا اتقان

میکنند

میکنند مانند آنست که او را بکارند و از آن
 هفت خوشه یعنی آید و در هر خوشه صد دانه باشد
 و الا خاطر جمع نباشد که بعد از من خیر و خیرات
 واحد آن خواهد کرد و روی است که صحابه
 وفات یافتند و وصیت کرد که یک انبار
 خردم از آن جناب رسول خدا صلی الله علیه و آله
 فرماید بنا بر وصیت او رسول خدا صلی الله علیه و آله
 انبار خردم را بفقرا تقسیم کرد و در کعبه انبار
 یک دانه خردم پوسیده مانده بود آنحضرت
 پای مبارک را بر آن خردم زد و فرمود که براه

صاحب این فراموشی و آنکه عبادت خود در
 خدا بفرستد او بهتر بود از این یک انبار
 فراموشی که بعد از او بفرستد او را در شکر است بشنو
 اکنون فصل دیگر ای سنی اما اول حاجت
 بیاید روشی حدیث دیگر بسند ای معتبر تو
 کرده اند که در حاشیه یک کتاب از کتاب
 ای مرتضیٰ محمد حسن بحر فنی دیدند که فرشته بود
 از محرم که یک شب جمعه در عالم خواب
 دیدم که گذارم بقبرستان او شاد و عجیب
 چراغانی دیدم چون ملاخص کردم دیدم

عالم این فراموشی

تمام ای قبور کفن در کردن بالای قبر خفته نشسته و در برابر
 هر یک شعله زده اند که ام انواع نعمت در برابر
 گذاشته بخورند در میان آن که در میان ایشان گریه
 میکردم تا بیاستین قبرستان رسیدم بالای قبری تازه
 جوان دیدم که سر بر بالای نم گذاشته در برابرش
 نه جلا غنی و نه طغای عجب آنکه صد هزار شعل در آن قبر
 قبرستان روشن کرده بودند از پر تو را بر همه مسلمانی
 یک دره بر این جوان نمی تا بید بچنان در تاریکی
 مانده بود مرا رفت روی داده تر در از ششم و طحال
 پرسیدم دیدم آن جوان آنجا نشسته و گفت ای بزرگوار

این همه این قبور که بی سنی در دآر و نیان دارند
 و شبهای جمعه هر کدام مردگان خود را میگردانند
 خود و خیر و خیرات بدهند غرض آن جناب آنست
 الهی چنین نعمتی با این قبور برسد مگر کسی بداند
 کند باین نوع که بی سنی در تاریکی و بآرزو فکری ماند
 من کفتم ای فرزند تو در دنیا هیچ کس نداری گفت یک
 مادری دارم مادام که بشم منم و خیرات او را بگو
 حال که بشم رفته است هرگز سواد نمی کند کفتم
 مادر تو کی است سراغ بده تا این سفارش ترا با و
 برسانم تا در هر شب جمعه خیر و خیراتی در باره تو
 بکند

بکنند آن جوان گفت لفر چنین کنی خدا را روزی
 باشد بداند که مادر من در فلان محله و فلان کوچه میباشد
 همین که داخل کوچه شدم از دست رات هست در
 بگذری در نیم خانه مادر رات این بگفت و از خواب
 بیدار شد دیدم صبح است نماز صبح را دارم از قضا
 آن خوب بود فراموش کردم چون روز پنجشنبه بید
 بیدم آمد از جا برخاستم و چنانکه آن جوان گفت
 داده بود مادر او را بیدار کردم آن ضعیفه سری رت
 و گفت فرزندم رات گفت رات است از آن بعد از
 هر قدر که حیات دارم او را بگو تا زوری کرده روح او را

بخیر و خیرات شاد و خولیم کرد چون شب جمعه شد بازمان
 قبرستان لایمان اسامی و چراغان دیدم و اول قبر
 در پیش و شوت و خوردن و آتشیدن بود چون
 بس وقت آن جوان رستم آمدند اسامی را
 از سبزه های گلزارک و طعام های گوناگون و چراغان
 و شعله از همه پیش آمدیم تا سوادیکه رفت ای
 آنخندان آمد و آرام که خدا تعالی از نور آفرین باشد
 که پیغام بیاوردم رساندی سوخته ای نور چشم
 بعد از مردن تا قیامت این سبزه عالم بر رخ
 گویند و در اینجا نیز خوردن و آتش میدن

بدر

هست اما نه تلاش خود خیا که در دنیا از برای روز
 تلاش میکرد است بلکه هرگز کار خود را عمل خود را
 ده شیشه سلا در شهر تازی می بینم که بعضی هستند
 هر شب انواع نعمت های رنگارنگ در برابرش
 میگذازند و بعضی هستند که نان و تخم میوزند
 و بعضی نان مات و بعضی نان و پنیر و بعضی نان
 و سبزی ملار میکنند و بعضی نان خالی و بعضی نان
 میجو اید و عالم بر رخ هم چنین است هر کس سواد فرخ
 عمل خود روزی میدهند حال ای نور چشم ان دولت
 بیوفای دنیا که اکثر مردم سلا و گراه کرده بکنیم نفرینند

و نصیب دیگران خواهد شد تو از این پس از خود بفرست
 تا بگردد آید چنانکه بعدی گوید؟؟ برکت عیسی بگردد
 خویش فرست؟؟ آنگاه پس بیار در زین تو بدین فرست؟؟
 ان الله خدای تعالی تو قیوم بدین آیتها کنون فصل دیگر
 ای سنی؟؟ ای قائل و جانت بیاید روشی؟؟ ای صاحب
 دیگر بسندهای معتبر و است که روزی جناب
 گفته خیر گشته عمر و عمر حطیب مبر سون
 و نایب مناب مکتوبه هر وی شنبه در کا و لم یزل
 مظهر العجایب علی ابن ابی طالب سلام از جبه
 حلیه فاطمه زهرا علی بیرون آمد و بغیرم تفرج

در اصل

داخل کویچه ای مدینه کرد و جناب امام حسن چون
 ماه شب چهارده در عقب آن خوشبید ملک و ولایت
 بود چون امیر مومنان بدین کویچه رسیدار قضایای
 سر راه بر آنحضرت گشت و عرض کرد ای ام کلانت
 یا علی فدایت شوم چهار صد در هم قرض دارم از
 کرم قرض ملا و از آنرا که سولی آستان خود را
 فواید یکس ندارم آنحضرت بر او نگاه کرد و فرمود
 در اینجا باش که خدا بپرسد از این بگفت و گذارند
 و سایر در همان سر کویچه توقف کرد چون امام فرود
 بود در اینی باشی اطاعت حکم امام واجب است

آنحضرت امیر مومنانی که راه رفتن بجای می رسیدید
که محبت عمارتی بر پا کرده بالافانها و قصرها و عرضها
بر روی هم ساخته اند لکن اینها و بهمانشی ان
عمارت مشغول شد که شخصی از آن عمارت بیرون
آمد تا هر دو ان را دید آمد سلام کرد حضرت
فرمود که این عمارت از کجاست عرض کرد فدایت
شوم از برادر ام حمید است حضرت فرمود برو
او را طلب کن چون حمید بخدمت آنحضرت
مشرف شد دید حضرت فرمود ای حمید این عمارت
نومبارک باشد باین عمارت چند ضربه کرده عرض کرد

فدایت شوم

فدایت شوم چهار صد و نهم فرج کرده ام حضرت
فرمود باین مبلغ صیف نباید که از برای پنج روزه عمر
ضایع کردی و بر خاک و گل زدی هر گاه مع خدای در
بنت برین یک قصری از یک پارچه با قوت سرف
بتو میدادم که همایانیت جناب پیغمبر و حمزه
سیدالشهدا و غموم و فاطمه زهرا و حسن و حسین
میشدند حمید از استماع این سخن بسیار افسوس
خورد و عرض کرد یا علی فدایت شوم دولت بسیار
دارم لکن منفراتی این عمارت را خراب میکنم
و چهار صد و نهم که فرمودی العنان میدهم که چنان

قصری لا در بهشت بهینه بدید حضرت فرمود که دیگر
 خراب کردن این عمارت فروز نیست که با منت فر
 نوشته را همه صد درم سوار و بسیار حمد و
 گلنای بخیزد و چهار صد درم برداشته شد
 امیر سوزمان آورد حضرت آن وجه را گرفتند
 حسن داد و فرمود این سواران سائل بده در آن وقت
 حمد و ثنا کرد که با علی فدایت شوم در میان مردم سزا
 و قانون چنان است که هر کس ملکی یا باغی یا عمارتی
 بکسی بنویسد قبل از بدید و محکمه کرد است ننویسد
 هر گاه محکمه بخط مبارک باین تغییر میداردی با

ن

تس و اطمینان قلب زینت حضرت تسبیح کردند فرمودند
 راست میگویی کس خطی با و داده باین سخن که
 فلان قصر و در بهشت باین حمد و صدق و در معجزه کند
 فروشم نوشته لا بجزیده داده مراجعت فرمودند از قضا
 بعد زینت باز گذران حضرت هم بدین خانه حمد و ثنا
 فرمودی از روی به همراه آن حضرت بعد از امیر سوزمان
 نظر کردند عمارت حمد و ثنایا پوشش دیدند فرمود
 اینهاست معلوم است که حمد و ثنایا در دنیا رحمت
 کرد است صی بر رخا کردندی حضرت فرمودند
 او را بسیار زد که خوب روی بودم بر سر فرمود

و بتو روح او فائز نمودیم پس شاه ولایت
پناه بالاصحاب تنویر قبرستان شدند چون بر
سقف قبرستان رسیدند تا که با اهل قبور سخن گفتند
چون بر سر قبر محمد رسیدند ناگاه دیدند که از روی کوه
فلک رخ سفیدی سرافراز شده و در پیش روی حضرت
ایستاده است گاه نامه در دست او دیدند نامه
در پشت بای شیر خدا گذاشته و سر و صورت خود
بر پای او مالیده بلند شد و بر هوا پرواز کرده بدست
حضرت فرمود این نامه را بر دارید چون بردارند
دیدند نامه حضرت است که بخصوص قهر و سخن بگوید

داوه بود

داوه بود در پشت بخت سبز نشسته بود که با شیخ
فدایت شرم آن قصری که در پشت بخت فروخته
بودی رسید قبالة شما لایس آوردیم اصحاب
که چنان دیدند عرض کردند یا علی فدایت شرم
ما هم یول میدیم و در پشت خانه با بفرود شد حضرت
فرمود که دیگر این معامله نکرار شد محمد آن
قصر را ندیده خرید بود و شما بخت خود دیدید
سرفه ای نور چشم عارفان گفته اند که بخت لا
به بهانه میدهند به بهانه میدهند آن که در آنها
عبادت کرده اند و بخت نصیب ایشان نشده

مانند برجهای مابعد که قصه او خواجه و لب کس بلکه
 این حالت بعضی مایافته اند و حال آنکه خداوند
 عبادت کرده اند از آن بنده گان خلق آن است که
 خدای خود را باوصی شناخته و چنان غرق بندگی
 گشته که کائنات بنظرش نمی آید هر کس لذت بندگی
 خدا را چشیده باشد نه بهشت بنظرش می آید لذت
 جهنم از دست دارد بلکه هر گاه بدن او را بمغز
 ذره ذره ازین اصل خبر دار میشوی خداوند
 دست کرد باین غرق در بای بندگی خداوند
 که شب عاشورا با هم شوخی میکردند و طلبیدی

مخوفند

نمودند چون روز عاشورا انداز برای شهادت بر یکدیگر
 سبقت میکردند و همچنان شاه ولایت پناه فرمودند
 که ما بعد از آن ملکها جنگ و لا خوفنا من نارک
 بن و جدت اهل عبادت و عیدت
 یعنی خداوند عبادت نکردم ترا از برای طمع
 کردن به بهشت تو و نه از ترس آتشی جهنم تو بلکه
 ترسناوار بر پیش دیدم پس عبادت نکردم
 ترا آفرین درگاه احدیت کائنات بنظر این
 نمی آید کی پروای بهشت و دوزخ دارند و گاه
 که در جنگ آمد بر پاشنه پای حضرت امیر کبیر

پیکان فرود رفته بود بر چند خورشید او لایق
بیاوردند مکن شد و حضرت امیر اضطراب میکردند
حضرت رسول خدا ص فرمودند که در نماز منوران
پیرون آورید چون حضرت امیر ع بنا شد
شد کلبین انداختند و پیکان لایق پیرون کشیدند
چون حضرت از نماز فارغ شد پای مبارک لا چون
آورد دید فرمود که این خون از کجای بود عرض کرد
که پیکان را از پای مبارک پیرون کشیدند
کان خلق جناب باری تعالی باین مرتبه اندیش
بشد اکنون فصل دیگر را می آید و در جنت پایداری

حدیث دیگر

حدیث دیگر چون مبارک ن پیک و سید و پیک
بهانه مستحق بهشت شدند و عبادت از این ان
ظاهر نگشته چنانکه درین باب چند حدیث بیان
خواهد شد روایت کرده اند که در مدینه شریفه
بود علوی و زنی داشت از تن نیز علوی بود یعنی
اولاد حضرت امیر بودند از قصاص حضرت و پیران
باین ان راه یافته مرد بر جنت خوارفت زن
ماند با خود تعریف عشق و کسی هم بان ضعیف از مال
جدش سر امات نماید چون طاعت او بطلاق
رسید زن آنچه فرستاد و اسنانند بود هر روز سید

بیسفروخت و صرف بیال خود میکردند تا اینکه در کوه
بغیر از پلاس گفته چیزی نماند زن وطن را از خانه
کرده با خود گفت همه با ملک ملک خداست ساره
ان راست که بولایت غربت بروم در انجا
مرا نمی شناسند هر گاه که لکنی بگویم کسی مرا منع نکند
کرد این بگفت و چارواکی گرفت که در شهر
آمد چون در انجا شهر کردید در خرابه بارانداخته
و مسکری بی کار خود وقت زن اطفال خود
در سابه درو از خرابه تنانده گفت نوردیده
کان شما اینجا باشند ما بروم اقمه فانی از زر لکان

کسب

تجیل کرده باورم این بگفت و در خانه نزد حسن خان
توجه حکمه قاضی شهر کردید چون نزد قاضی آمدید
شهر بیچاره کی و در مانده کی خود بیان کرده گفت
ایها القاضی ز از اولاد حضرت امیر علی هستم
و غریب و تازه باین ولایت آمده ام مضطرب و سرگردان
مانده و اهل و عیالم از کرسنگی و قتلان ان اطفال
رسیده هر گاه از مال جدم در نزد شاه است مرا
مراعات کن تا صرف بیال خود سازم قاضی گفت
ای صغیر از وجه حسن در نزد من مبلغی است ایها
شما نمی شناسد هر گاه شاه داری بیچاره را از وجه

خمس قدری تو بدیم زن گفت ای قاضی من در اول
 بار عرض کردم که غمخوار و ناز و وار در این ولایت
 شده است بد که در ششم که ما درم قاضی بیروت
 گفت حال که شاه نوداری نمی توانم خمس بگویم
 زن جوگر بار دیگر بگریه طلب کرد قاضی بغافل
 نسیه محلی کند داشت زن از آنجا ما امید و ما بوس
 برکت تا گذارن میدان بازار افتاد فوجی را دید
 که بادب تمام راه می روند باجه گفت البته این جماعت
 بایست سر حاکم این شهر راه می روند بگذرند از شهر
 میروم از او سوال میکنم بظرف این نشان کشته

کشته چون بر آن جماعت رسیدند پیش این
 نظر کرد دید ایلیچ فرنگ است که بعظمت تمام راه بود
 و سر تا لب من شکلی در بر کرده و کلاه شمشیر چاکر کند
 بر سر گذاشته و کتاره غلاف بر صیغ بر کمر بسته که او را
 دید اینها دو باجه گفت این مرد کافر است و دشمن
 دین است لکن از آنکه میوه ام از او سوال نمودم
 کرد و بروی خود لاد زنده دشمنان خدا بر زمین کرم
 ریخت اینک برکتی کرد از رضا ایلیچ مردی شکر
 وزیرک به دوازده چشم هر طرف سوی باشد چون
 ان زن لادید که بسعت می آید و او را که دید کرد

دانت که حاجت مند است اول طلب کرد و گفت ترا بین
 و اینی که داری قسم میدهم که تو کیستی و چه کاره و آن
 سرعت که بطرف می آمدی یقین مباحی در آنی ترا
 بنده بخت قسمت میدهم که گذارش احوال خودت را
 بیان سازم چاره ندانست گذارش احوال خود را
 از اول نامی از صفای قاضی برشته تقریر کشید
 ایلمی که اینی را شنید و شای بر وی سوخت از کرد
 تا اطفال او را آوردند و اینی را بر داشته
 داخل سرای خود کرد و اندک مدت عمارت از آن
 اینی فرست کرده از خوراک و پوشاک

وظیف

وظیف و طرف و فرس و کثیر و علام و آنکه یا علی
 خانه بود نسیم کرده در آن عمارت ساکن گردانید را
 چون شب بر سر دست درآمد قاضی بنی از صفای
 در عالم خواب دید که قیامت برپا شده و خدا بی تو را
 فرج فرج بی پای صاحب سپید و از یک طرف ملائکه
 های غلاظت و شداد و سهارهای او پهن بیخود انداخته
 نشان کنان لهرای محشر ستاوردند و انساب
 پائین آمده تا نیست اگر اس سیده از حرارت آ
 انساب متفرق در کاسه سرگوش آمده در بانها
 از تاب تشنگی بر سینه افتاده در آن وقت قاضی

شنگی علمه کرده در آن محرابی محرابی برای قضاو آ
به طرف بویان و شبان بونا گاه از روز چشمش
بر حوض کوشراش که مانند اصاب میدرخشید
و حضرت شاه ولایت پناه ملک با یارده فرزندش
دید که در کنار حوض کوشراش ساده و صافها در
گرفته یک یک بشیعیان نحو آب میدرخشید
که چنان دید خوشحال شد و با حوض گفت من نیز
ایستادم بروم آب منکم چون نزدیک رسید
فریاد بر کشید که یا علی سلا در باب که سوختم
آبی نخرده که زبان در کام خشکید حضرت امیر

چنان

چنان نگاه شدی بروی کرد که بند از بند قاضی طرزه
در آمد و فرسوی سردگیستی قاضی گفت یا علی
نداربت شرم خ قاضی مصرع و از شیعیان توام
حضرت فرمود که ت هداری که تدر از شیعیان
برد که ترا آب نیدم قاضی که ای جواب عتاب الله
شنید نعره بر کشید و از خواب گاه یک ربع صبح
کرده بیدار شد و فریاد بر کشید که یا درید طعنه علی
غلامان بر طرف کشند از او نیاقتند تا اینکه یکی گفت
که در روز چنین طعنه می دیم که ای علی زنت او را
بخانه خود برداشتی که این لا شنید یا بر نه بخانه ایلی

شتابان کردید چون رسیدن باب کرد ایلمی در سلو باز
 کرد قاضی ملا دید نسبی کرد و گفت ای قاضی تو کی ایلی
 کی هرگاه قبله تو با منظر شدی هرگز غایب می طرف
 نیکم دی اکنون چه واقع شده است که با من دیده
 خانه رخ آهلی قاضی گفت ان صیغه علوی ملا که در نزد
 بخانه خود آورده اولاد نسبی را هم تا زمان حدیث خبری
 با هم ایلمی گفت ای قاضی دیگر اولاد تو را می دید
 قاضی جواب گفت و گفت من که ندارم که اولاد
 رسول خدا در خانه کافران با تدبیر اولاد ما دور
 ایلمی که این سلسله گفت ای قاضی بر اولاد من که

یک کرد خالی

که یک کرد خاک پای او ملا ندیم که چشم خود میستی اینده
 آتش فر قاضی تندر شد و با یک بر ایلمی بکنند کرد ایلمی
 گفت ای قاضی تو اسم این مکتب ملا تندر بگویم حالا
 که بی احمد الی می نامه بودی کار خود انکه کرب
 سزا از کنار حوضی که ترا ندر از خود اندای و چشم
 ملاق فی خلاف شرک رسا نکرده بودی حوضی ملا بر کن
 که بگو بدین اولاد بیغم تا تا بدینند بنانند عثمان
 داد را از زمان خود شن می توان است که او را در راه
 ان زن بکنند کرد ایلمی آن خوبی ملا در حوضی آورده
 ان بود که حضرت اسیر علم از کنار حوضی که در قاضی

را اندو ایلمی لاخواند نماز در ایلمی استخوان
از دست آن ضعیفه بدرجه اسقام رسیدند
و توفیق یافتند پیشتر آنکه قصه دیگر ای سنی
تا دل و جانست بیاید روشی حدیث دیگر روایت
کرده اند که در خراسان پادشاهی بود با عظمت
و شوکت و صاحب خزانة دولت گرد او و لایعز
بیت نام بود در روز غرضی شکر صحرای بی بی
آمد و بر فراز نشسته و سینه سپار از برای او
بر فرشته شد و در زیر قیصر یا وزیران و ارکان
قرار گرفته بسان شکر مشغول شد به بر سر او که

بیکر درام

یک سرداری تعیین کرده بود بهر هزار سوار ای که از
نظر عمر و لبت میگردد شند یک گرز زرین بر دار آن
هزار سوار میداد تا شکر مجموع از نظر او که شند
کردند صد تا گرز زرین بر دار آن شکر داده بود
که عبارت از صد هزار شکر باشد چون پادشاه
از سان شکر قانع شد نظر کرد دید صحرای دولت
سلا شکر و گرفته تمام مکه و سلج و در بر همه
چهار اینه و کلاه خج و اقباب که بر شکر میباشد
از شش و اسلحه ایشان چشمها خیره میشد
پادشاه که چنان شکر میسودید بی اختیار آهسته

کتابچه قطرات اشک از دیده بر روی محاسن
 روان کرد زیر که چنان دید مرضی کرد ای شهریار
 امروز روز شادی و خرمی راست نه جای اندوه
 و الم این چنین شکر سپاس که تو داری بر آ
 بیچ یادش ای سیر سیر بوده باعث کرب و حلیت
 عمر و لیت گفت ایوزیر راست میگوئی اما
 چیزی بخاطر رسید که باعث حزن و الم شد
 همان روزی بخاطر آوردم که در صحرای کربلا
 مجموع اعراف و انصار و اولاد در مظلوم کربلا
 امام حسین بدرجه شهادت رسیده بودند و آن

حضرت

حضرت شما در مقابل سینه از بقول هشتاد هزار
 کارنامه بود هر طرف نگاه میکرد و نه باری میدید
 و نه مددکاری همین روزها بخاطر آوردم که
 کاش در آن روز با این لشکر حاضر میشدم تا در
 از روزگار دشمنان آنحضرت برمی آوردم
 رقت نه ازین رکود بود چون عمر لیت و ناست
 یافت بعد از چند روز وزیر او را در خواب
 دید که در غرضهای هشت با حوریان همیشه عورت
 میکنند و باجی از نیک پارچه با قوت بر سر نهاده
 و لباس سندس و استبرق در بر کرده پرسید

ای شرباب که گرام بنده کی و طاعت و کلام عمل
 ترا باین وجه بلند و مرتبه از چند رسانند یا نه
 گفت ایوزیر هیچ عمل و طاعت بکار من نیاید
 مگر آن آرزوی منی که در روز عرض نشکر کردم
 است بشکر کنون فضل و بزرگی تا دل و جان باشد
 روشن حدیث دیگر مشهور است که حضرت
 داود عم بسیار همان حرمت بود همیشه جوان
 نعمت او برای فریب و فریاد گسترده بود روزی
 چند نفر بر سر خوان نعمت او حاضر شدند
 آنحضرت بیرون آمد که شاید غریبی بود پسند

اولیای

او را بر سفره خود آورده از طعام کند نگاه دید
 که از طرف صومالی پیری می آید باریش
 سفید و انباجه در پشت حضرت داود عم سر
 راه او را گرفت و او را بر سر خوان نعمت
 خود دعوت کرد و پیر را جانب کرده آمده در
 سفره نشست چون طعام صرف شد از آنجا
 طعام شنیدند حضرت داود عم رو بر آن پیر
 کرد و گفت ای پیر قانت تر از پیری هم گشته
 و محاسن خود را سفید کرده با وجود این حالت
 هنوز از دلب طعام خوردن شکر داشته چون

حضرت دلو در رسید که ابراهیم شفا داد است
 که آن پیریت سیرتید و از درگاه رخ خالق
 و پروردگار او هستم روگردان شد است هرگز
 روزی اولانیدیم تو یک سینه اولابرس
 خوان نعمت غمت آوردی و از حال او
 آنگاه شدی اولاد تو در مردم بی ابرو گردید
 و جوانی بغرت غم قسم هرگاه از او حلیت
 نخواستی و عذر و معذرت نیادری اولاد از
 خود و شغوفت ازی تر از درجه پیغمبری بر
 اندازم حضرت دلو و عقب آن کبریا است

پیش از طلوع خورده بسم الله الرحمن الرحیم
 و بعد از طلوع خورده الحمد لله رب العالمین
 گفتن سنت تو که است و تو را ب معظم دارد
 و باعث نزد نعمت هم هست حضرت دلو
 این جمله و تحمید را از آن پیریدید بگفت
 یا نبی الله من از دین شما بیگانم و بت پرست
 چون حضرت این سانشید هم بر آمده و
 گفت ای ملعون بر خیز و از این جور شو
 پیر بر خور سندی کار خود بدروفت همان
 لحظه خطا ب پیر عتاب جناب رب الایمان
 حضرت

تا اینکه او را بامت و زبان مغذت برگزید و پیر
 کبر جرت کرد و گفت یا نبی الله ان قهر و عتاب
 در خطب چه بود و حال این صلح و آشتی حلیت
 حضرت را و در فرمان عتاب آلود حضرت رب
 الوجود سلیمان کند و آن پیر بیت پرست
 گفت یا نبی الله بنام پروردگار شما را عجب
 خالق مهربان دارم روی نیاز بدرگاه بی نیاز
 کرده گفت اللهم تر ابا ان رحمت خودت قسم
 میدهم که بر غضب سفت گرفته این رویه
 کنه کار بر رحمت خود و اصل کرد آن درین

عرفان

عرفان است هر چند عمر خود را در بت پرستی صرف
 کردم اما توبی نیازی در احتیاج بطاعت ندارد
 این بگفت و جان یمان آفرین تسلیم کرد حضرت
 داد و او را کفن کرده بکاف سپرد و برگشت
 اینو چشم این بت پرست عمر خود را در بت
 پرستی صرف کرده بود آخر کار از کی یکی رسید
 این است که گفته اند بهشت سلبه با نمیدهند
 به بهانه میدهند بت نشینان کنون فصل دیگر
 شی تا اول و جانت پایدوشی حدیث دیگر
 چون در حدیث گذشته نام حضرت داد و او را کف

ترک اولی اوستا نیز بیان سازیم که خاک از نایب
 نسبت روایت کرده اند که حضرت دکنو عمو هر
 وقت برای عبادت و خواندن زبور بحراب
 میرفت کسی خدمت نداشت که سر خود بخدایت
 آن حضرت برود و یا سپاسان بر او رعایت
 نداشتند و یا بسید استشفافا یک روز
 از روزهای کبوتری داخل شد و بالای طاق
 نشست حضرت داد و دلفه کبوتری دید
 پر نقش و نگار آینه گریستن او را کرده
 ترک عبادت و خواندن زبور کرد و برخاست

و در

دوست دراز کرد که او را بگیرد کبوتر بالا
 نرفت تا اینکه رفته رفته از روزنه بیرون
 آمد و بالای بام نشست حضرت داد و دلفه نیز
 بر فراز بام برآمد کبوتر از این بام پرواز
 کرده از حضرت نیز بام بام عقب او پیش
 تا اینکه کبوتر در میان عمارتی میان بانچه
 فرود آمد حضرت داد و چون بر کنار بام
 آن عمارت برآمد ناگاه زنی دید چون آفتاب
 تابان در نهایت حسن و جمال و نهایت عنج
 و دلال که برهنه شده در کنار حوض خود نشسته

و شو بگرد چون عکس آردی در میان آب دید
 نشت و کسیران خود را که اطراف بدن
 خود برایشان کرد حضرت داد که اول
 دید عایشه و گرفتار او شد بر کردید و یکی را
 از غلامان طلب کرد و فرمود بر او بپوشید که فدا
 خانه خانه کبیت رشت و بر کردید عرض کرد که خانه
 او ریاست و او بر بام سیه سالار داد و او را اول
 با شکر کنگ گفتار فرستاد و او هر چه رشت می کرد
 و حضرت داد از برایش خلعت میفرستاد و یک
 دیگر را کرد که بکن رود عرضش آن بود که کشته
 شو

شو تا در یکی از غزوات کشته کردید حضرت داد
 بعد از ایام مدفن او را بعد خود در آورد
 کام دل از او حاصل کرد و یک روز در محراب
 نشسته بود بر میخیزد و با سبانهان حرکات
 را فرود گرفته مرغ زهره نداشت که نزدیک
 آن حضرت بردار نماید نگاه دید که چون نفر از در
 در آمدند حضرت داد که ایشان را دید چون
 بروی علیه کرد ایشان گفتند سرس که ما
 نفر شریک هستیم صد را ای که گفتند داریم
 این زنی می نمودند که گفتند از روی ظلم

صاحب شده و یک کوفتد برای رخ مانده
 بگوید آن یک کوفتد نیز سی ده چهری
 فراغی حضرت داود گفت این شریک تو
 بر تو سم کرده است و بسیار شرکاهستند
 که در حق بگید بگیرتم میکنند آن خود که این
 شنیدند خندیدند و گفتند این مرد حکمی در
 باره خود کرد این بگفتند و غایب شد حضرت
 داود دانست که این ملائکه بودند و از
 برای ازمایش او آمده بودند که او غضب
 الهی کردید چون حضرت داود در آن وقت

بانه قانع نشد

بانه قانع نشد طبع در زمین او ریام کرد و گریه کنان
 روی بر کوه نهاد با چهل شبانه روز گریست و بجای
 فوت کیا به بخورد خطاب الهی در رسید که ای داود
 ترا نمی آرزیم تا او را با او از خود را نمی برود بر سر
 قبر او و او را آواز می که بفرومان من زنده میشود
 و از او حلیت طلب کن حضرت داود حجت الهی
 خداوند علیان بر سر قبر او بارفته و خطاب ای
 او را یاقم باذن الله در دم قبر شکافته شد و او را
 کفن در کردن از قبر بیرون آمد حضرت داود را دید
 گفت بانی الله چه عجب که سوزنده کردید و خدایت

چون حضرت داود گفت نسبت شما کنایه کرده
 باید کنایه سلابه بخشی اوریا گفت حاشا که پیغمبران
 کنایه کنند هر گاه چنانچه نسبت محکم کنایه از شما در
 شده باشد بجل کردم این بگفت و داخل قبر شد
 حضرت داود خوشحال بر کردید در آن وقت
 فرمان الهی در رسید که ای داود جمله شرع بکار
 بروی بروید و عالم بگو تا تا بجل کند خلاصه
 مرتبه سوم باز از روی شرساری مدعا بگفت
 مرتبه سیم که اوریا ملازمه کرد اوریا گفت ما
 کسبت که هر دم سلا از خواب خوشی بر می آید کرد
 حضرت

حضرت داود گفت اوریا کنایه سلابه بخشی
 اوریا گفت یا نبی الله چند مرتبه بختم برو بختمم حق
 گفت کنایه منع این است که ترا بعد از جنگ کفار
 سفیر تمامم که تا تو گشته شوی وزن ترا بعد از
 در آورم اوریا که ای سلا سفید خواهی شد اصلا
 جواب نداده داخل و کردید حضرت داود که چنان
 دید صیحه بر کشید و روی بر کوه نهاد از از از میگفت
 و میگفت وای در از روی که قیامت بر پشته وای
 بر داود در از روی که عرصه محراب است شو وای در
 از روی که اوریا با مرغ خنجر کند وای در از روی که

نامه اعمال مردم در ترازو برکشند و بابت آن
 که آن حضرت چندین سال ترک آبهی کرده
 در کوه که به کنعان بسر برده افران عفو الهی
 در رسید و خطاب آمد که یا داود در خبر کنعان
 ترا بخشیدم و تو به ترا قبول کردم حضرت داود
 عرض کرد بار الله ما تو گریبی و حسی از کنانه
 من در گذشته با او ریاضه کنم که او از کنانه من
 نخواهد گذشت خطاب آمد که یا داود از آن حال
 جمیع باشی که در روز قیامت در جهنم و لایق آن
 بلند کردیم که مقدره تو از یاد او محو و فراموشی شود
 موعظه

موعظه ای نور چشم کسی که مانند شیری خدا علی را شکار
 لایق و مولا و فریادگری داشته باشد چه را باید
 از مردن و قیامت اندیشه نماید حضرت رسالت پناه
 فرمودند که یا علی خدای تعالی چهار چیز شما عطا کرده
 که به هیچ کس عطا نکرده و نخواهد کرد اول آنکه هر کس
 که از رحم ما در قدم بر خاک دلان دهر گذارد تا ترا
 نهد پسند از جوع و فرغ آرام بگیرد بی سستی که به پنهان
 که از شکم مادر پیرون آمد که به میکند و جوع و فرغ
 می نماید و فقه خواستش بیشتر زیرا که مدت نه ماه
 در رحم مادر در جای گرم با ستر راحت خوابید و

بجود فکر خوراک و نه اندیشه از سرگرمائی و هیچ غصه
 نداشت بلی **الهی** که آن سوار بود بر غم حوائز
 از رحم مادر است در آنوقت حضرت امیر **او**
 سلی میزد که بچه در لجه ترک جوع کرده خواسته شود
و آنکه با علی در وقت سگرات و جان دادن مخلوق
 حاضر است **سیم** در قدر و وقت سوالات بگیرد بنظر
 هستی لکریت شیه تو باشد هر چه بگردد از او
 بپرست تو جواب این سوال بدان تعلیم بنیادی
چهارم در پل مراط و شیعین خود سوار از اسب کدنگ
 در دیوان حضرت امیر **او** که در است که عارث نام

همدانی

همدانی از جمله اصحاب حضرت امیر **او**
 خدمت آنحضرت میرفت و شرف پادشاه آن
 حضرت شرف میداد و بار بجانده بر میگردد تا اینکه
 یک روز با حضرت **او** که فدایت شوم از
 یک چیز اندیشه دارم و همیشه دلم در اضطراب
 است میترسم در جائی میرسم که تو در این
 سن نباشی حضرت که این را شنید تبسمی فرمودند
 و چند بیت از زبان کوه مرغان خود جاری
 کردند اول آن ابیات این است **بیت**
 کار همدان من محبت برنی من مومنی او

ساقی قیلا حار حار سادای مرم است نظری
 طایفه علم عربی سادای مرم سله هرن آفرین
 می اندازند حارث سلا حار خزانند یعنی ای
 مدانی هر کس سلا خوارید خواره و خواه ^{مندی} خواره
 باشد خواره پیش از این مرده باشد و خواره بعد
 از این بمرده همچنان سید ماید که در قید اداد
 میرسم و در قیامت آبی باو بدم که در شرفی
 خیال میکند که مثل است و او سلا ز پل سلا
 که قدمها بر روی بلغه و بگذرانم حارث که این کلمات
 سلا حضرت شنید و شنید بابت بل این کلمات

و عبادات

و عبادات ناقص ما بکار نمی آید مگر سحر و محبت چهار
 معصوم خداست تعالی جمع شیعیان سلا زشت
 این سحر و سحر نکرند ^{بنا} **بدانکه** آن سحر بحسب
 حاکم در روزی چهار قسم است حرکت و مال
 اسباب خانه و فرزند و فرزند و املاک و گرفتار
 و دریم و در سایر است و در روزی آن است که از
 کلوی آردی باین رود **اول** آن است که
 هم مانده فراد آن است و هم روزیته فراد آن است
 قسم **دوم** آن است که هم مانده کم است و هم روزیته
 کم است قسم **سوم** آن است که مانده فراد آن است

در روزی که دست قسم چهارم آن است که مالتی
 که است در روزی که آزاد آن است اما آنکه هم مالتی
 فراد آن است و هم روزی که فراد آن است خا
 از این جو چیز نیست که آن مال و حوالت با از لوه
 اتمام حجت است مانند کاروان که غرق نار و لغت
 و حوالت میباشد با از لوه بخشش است مانند
 کوسان که بسیار مومن هستند که حوالت آن فلان
 و آن و روزی که بی میان است اما آنکه هم
 مالتی که است و هم روزی که است این هم خا
 از جو چیز نیست با از این راه است که خدای

تغاری

تعالی عالم العیوب است او لایست ندارد که هر گاه
 مال و حوالت با و پیدا خطی از او سر میزد
 که بسبب آن خط مستحق استی حوز میزند
 و جناب اقدس الهی از یک بر بنده گان خود میزد آن
 نمی خواهد که یکی در اصل جنم شو چنانکه کرات و است
 شنیده که خاک کنی بجزرت موسی سرگفت از تندی
 تعالی یک همیشه برای سیکر تا خار یکم از یک با
 دست خود خار و خاشاک کند لام دست ایم
 بجز صده حضرت موسی همیشه برای او رفت
 و او رفت خون کرد یا اینکه از این راه است

که در دنیا ذات بگند تا در آخرت مرتبه اول بلند
 کند علی آن ک نیکه در دنیا فقیرند و بذلت ی که گند
 هرگاه صبر کنند و آب و زرد مردم زیریند چون در دنیا
 درجه خود را شایسته نمایند میگویند هرگاه عاقبت
 کار خود را چندین برابر نسیم و درجه در مرتبه خود را
 باین عنایت مشاهده میکردیم را نمی بودیم که
 در دار دنیا قطره آبی هم بخوریم در طبع این
 گفت و گو حدیثی بیان خواهد شد و آن قصه شخصی
 بحرینی میباشد **بیت** بسوا کتون فصل دیگر
 ای نسیم! اما دل و جانت بیاید و روشنی

حدیث

حدیث دیگر روایت است که در بحرین شخصی
 بود دیوانه وضع یک پارچه پلاسی ساخت عورت
 میکرد و جو تا پوست که نقدیم جو خسته یکی لایرایی
 داشت ای انداخت و یکی را به پیش رو داد
 شخصی بحرینی می گفته اند گویند که او کوهت
 سی سال بدرگاه خدا استغاثه کردم که بمن
 بسصد دینار بدهند لولا اینکه روزی با
 خود گفتم هر روز برای لقمه نانی آبروی خود را
 در خانه میبریم مادر کم که زنده هستیم روزی
 ملا خدا خواهد رسانید اما مردمان بحرین نهادت

ندارند که بنج سید دنیا بدیند بیروم بولایت
 عجم در آنجا مردمان صاحب امت بسیار است
 چند روزی بود در آن مملکت بسر میبرد
 ترک وطن کرده متوجه ولایت کرمانستان
 گردید چون بمیان جنگل رسید نزدیک غروب
 آفتاب بود که سرازور آورده برف باریدن
 گرفت شخصی بجزئی به طرف شتابان گشت
 نه ایوی دید و نه پناهی که آن شب سلاسر
 رساند خود سلاز شدت سرما بر پند ماخوفا
 بر باطن رسانید که خراب بود و حال تعمیر کرده اند

بجز

و چند خانواری هم در آنجا است و در آن
 رباط دید که قافله منزل کرده بخواست و آتش
 که روشن کرده بودند است و پیرنمای سطر در
 در اطراف آتش ریخته خوشحال شد آتش روشن
 کرده در اطراف آتش نشست ناگاه بادی بخواست
 و شعله آتش سلا بر کهنه ای او زده پاره پوست
 شخصی بجزئی در غیب آمد و گفت خداوند را
 سال است که از تو سید دنیا خواستم بدارم
 این کهنه؟ سلا نیز در بر من نبود آتش بی بی فی
 بسیار بنمایم از تو باشد دست انداخت و همه سلا

از تن پیرون کرده بر یک بلوطی انداخت
 و بر بنه و عورمانه حالا هرگاه سینه بلباش سیدیم
 از عقب سرمازوری آورد و هرگاه پشت
 بر آتش سیدیم سرماز پیش رو بجم می آورد
 ناچار بظرف پوست پاره ای خورودان کردید
 که از ناله برداشته در بر کند چون یکی بلباش
 صد دینار در زیر او دید گفت همان که دعا
 بخ استجاب شد پاره دیگر برداشت صد دینار
 دیگر در زیر آن دید پوست دیگر که برداشت
 صد دینار هم در زیر آن دیدش و شد و گفت

خداوند را

خداوند را چه عجب که بعد از سی سال دعای
 سلامت استجاب کردی لاشب در آنجا بسر برد
 روز دیگر برگردید و بشتری رفت که نامش دانه
 است در فکر تو که این سید صد دینار بلباش
 بدید نیازی را رسید نظر بر دکان طابع او نهاد
 طعناهای رخسار کت در دکان او دید صد دینار
 در آورده با دست طابع داد که این لاطعام بد
 طابع گفت بفرماید بالا شخص بحرینی بالای دکان
 رفت طابع سواقی صد دینار طعام کشیده و در
 طبع کند آشته در برابرش نهاد شخص بحرینی شرف

کرد بطعام خوردن در آنوقت شنید که یکی میگوید
 ای بنیاد بنیاد شخص بحرین گفت او ستاد این صدیق
 سلام بده برای من بنیاد بنیاد یک قسم شراب است
 که آدم سلامت می کند طبع بنیادیم خریدم برای
 او آورد شخص بحرین طعام سلام خورد و بنیاد
 بالای آن بر سر کشید و از دکان بیرون آمد که نگاه
 دید که تبعه کاروی در دست گرفته میگوید پول کاروی
 کار و گفت فرزند این تبعه سلام بنیاد می گفت یک
 عباسی آخر صد دینار را می شد شخص بحرین آن
 صد دینار سلام داد و آن تبعه را خرید و بر کرد خورد

در آنوقت

الوقت مست لای عقل شد و آمد در میان چهار
 دراز کشیده خوابید چهار سو که معلوم است از طلوع
 اقباب تا غروب هزار نفر مردم از طرف این طرف
 عبور می کنند از قضا پای یکی بروی خورد شخص بحرین
 بر جت و گفت مرد که کور هستی نمی بینی که سر در این
 خوابیده ام گفت کور تو هستی که در جنبه جانو ایند
 یکی این کوی یکی آن کوی که شخصی بحرین جستن کرده چنان
 کاروی بر سینه آن چهار سو که از سره شنیدی
 سر بد کرد در هم غلطه و جان بیان گمان سپرد
 حالای نور چشم بسیار گمان هستند که هم گمان

کم است و بزم روزی شاه که هرگاه بدولت رسید
خطای از ایشان سر میزند این شخص کجایی
ساخته امید است که خطای از او سر خواهد برد
او را بقوه بی چیزی مبتلا کرده بود لکن قیام بود
که کنج عالم را با او به هیچ جای سید دنیا روان
سی سال برای سید دنیا در عای او لا مستجاب
نکرد تا اینکه آن شب سید خدا را بغضب در آورد
و آن سید دنیا را در دو کفّت حال است در کفّت
این سید دنیا هر چه بخواید بگو آن بود که رفت
خون کرد و مستحق آتش محرق گردید و او آن

کسیست

کسیست که هم روزی ن فرادان است تا امان ن کم است
این بهترین خصلتها است مصداق این مقال قصه
عبدالحق است که برشته تحریر کشیده خواهد شد
بشو اکنون فصل دیگر است اما اول وجبت با برکت
حدیث دیگر راویان اخبار روایت کرده اند که
عباس جنت مکان اکثر شبها تغییر لباس میکرد
و در کعبه و بازارها گردش می نمود تا به پندگی
ظلمی و مستحق نرفته باشد یک شب نزدیک غروب
اقصاب بود که در لباس قلندران از در حرم
پسرون آمده و متوجه بازار گردید تا که از آن برودگان

پینه خوزه او توجو انی دید خوشی سیمیا و با کینه دوست
 و پنهان کرده و کلاه چماق هم براتی قلکار بر سر گذاشته
 اما طرفه عالی دارد که ز زلفه کمان با بر پینه خوزه خود
 مشغول است چون از آن نام لا کشف الحمد لله
 گفته دست از کار بر کشید و بدخل نگاه کرد آنچه کار
 کرده بود در جیب ریخته و در کان لاجاروب کشید
 و صفائی داده چراغ روشن کرد و سفره لا کسترو
 بعد از آن ریش از بر تم طعامها و میوه بخورد
 آورد و جایا چیده شاه عباس بعد از زمانی دید که
 ده هزارده نفر جو آن آمدند و دروگان او قرار گرفتند

و یک عشق

و یک عیشی و عشرتی طعام لا صرف کردند
 که شاه عباس حاکم کرد در انوقت چشم آن جوان
 بر شاه عباس او متاد گفت ای شاه درویشان
 بفرمائید شاه عباس نزد این رفیق نشست
 ان جوان خوشی با شای کرد شاه عباس نوش جان
 گفت پس آن جوان قلیان کوزه که داشت
 چاق کرد و بدت شاه عباس داد شاه عباس
 گرفت و بقلیان کشیدن مشغول شد چون
 طعام لا صرف کردند پارم صحبت داشتند
 و شوخیها و صحبتها کردند بعد از آن هر کدام آراگاه

خود رفتند عباس نیز بر کردید شب دیگر شاه
 عباس باز بهین اسامه را دیدید شب سیم شاه عباس
 که آمد بعد از رفته رفته گفت ای جوان چه نام
 داری گفت عبدالخالق نام دارم گفت فرزند
 موافق ضابطه آن است که مرد کاتب هر روز
 هر قدر که کار میکند باید آنرا آوجده بکنند یک
 آنرا بخورد بومیخورد و عیاشی حرف نماید و جمله
 دیگر را پس انداز کرده نگاه دارد از برای روز
 بعد که هرگاه بیگماری یا ناخوشی او را عارض شود
 بدو او غذا حرف نماید عبدالخالق گفت ای شاه

در وقت

درویشی رخ این خدایا سلامی دارم خدای تعالی
 هر روز بر قدر روزی پنج خط فرماید بگویم باز
 فردا خدا کریم است میرساند من نمی اسرا کس
 نیستم که هر روز برای هر نفری از آسمان و
 مرغ بریان کرده می آید و خدا فرموده بود که از
 این مرغان برای روز بعد ذخیره کنید منی که را
 نیکی خند روز فرغان رب الارباب سلامی کرد
 در آخر جمعی بدینسان گفتند صلاح آن است که
 از این مرغی که برای هر یک ما از آسمان نازل
 میشود یکی را روز بخوریم و یکی را برای نوا

ذمیره کنیم گاه است فردا بریده شد چون چینی
 کردیم مرغ بریان کرده از ایشان بریده شد
 دهم بعضی خدا گرفتار شدند مگر فردا
 باید فردا کرد **مهر** چه فردا شود مگر فردا کنیم
 شاه عباس دید که سوا حق عقل حرف میزند
 گفت فرزند این مادر فحشه عباس گاه است
 فردا قد غنی کند آنچه پینه وزارت از شهر اول
 کند توچه خایگی کرد عبدالحق گفت ای شاه
 درویش ما جماعت کجا بجا طرته عباسی
 او قسم که شاه عباس ندشن کند بایم هر چه بدتر او

مکر دوری

مکر دوری خ در دوات او دست هر نوع که باشد خدا
 روزی سلاسیر ساند شاه عباس در دوات کفار
 او خندید پس او را دواع کرده تنویر عری کردید
 اما روز دیگر که طوطی زربین بال خود شیدا رفتی
 انی شرق بریدر کرد دواع سیاه بال شب
 در آستان مغرب سرد زربین کشته شاه عباس
 از حرم بیرون آمده روانه بارگاه کردید در تخت
 سلطنت قرار گرفته فرمود ای علی فرزند بیاید و در
 دغدغن نمایند که آنچه اصفان پینه وزارت دکان
 خود را باز کنند تا ایلی برود رگامان در کوی

در کوچه بازار اقامه فرمائید تا ملاکرتش پینه
 حوزان رسانید عبدالغنی دکان خود را بزرگ کند
 مشک پیدا کرده باب پاشی پیش روی دکان
 و جاروب کشیدن مشغول شد از روز مبلغ
 کلی تحصیل کرد چون آفتاب غروب کرد بازمان
 اساس لارآه آمد احت در آنوقت شاه عباس
 رسید و از حوض رنگابی بدکان عبدالغنی کرد
 دید عجب بشکونی است خود را بعد از آن
 نمود و کند لار عبدالغنی که اولاد بدو
 آواز کرد این درویش بفرماید که عجب

نفس

نفس گیرائی و آری شاه عباس از دست دیدار
 ایش از هر شب زینین تر است عبدالغنی گفت
 این درویش آن خورشید تو شد امروز ما در حقیقت
 عباس قدغن کرد آنچه حاجت پینه و زنجیر دکان
 با بستند شاه عباس گفت پس این را بر سر
 از کجا راه انداختی عبدالغنی که از سر تکان
 خود پیمان کرده شاه عباس گفت فرزند ملکه در
 شاه عباس قدغن کند که آنچه تقاضا است از
 سپردن کند ترجمه کار خاهی کرد گفت خدا گویا
 اما روز دیگر شاه عباس قدغن فرمود از آنکه تقاضا

از شهر سپردن کردند عبدالحق که آن خان
 گفت استب بروی رقیب چگونه نگاه کنم آخر
 یک چوب بر دست گرفت و یک چوب خا بار آید
 مستعمل از یکی امانت گرفت خود را بصورت
 یب ولان ار راست در میان کوه چاه اوقفا و هر
 زنی و مردی که میدید ایشان را بیا و چوب
 گرفت که شامش را ببرد با بکیند از نو و زخم از این
 بابت مبلغ کللی بدست آورد و آمد از اس
 خود را راه انداخت و رقیب آن را بر سر خود
 جمع کرد که شاه عباس رسید دید که عبدالحق

از

است طرفه در سی راه انداخته است باز خود را
 بوی منوع گفت فرزند امر و چه کار کردی عبد
 الحق گفت شاه درویشن هر چه تمام میگویی بخوان
 میشود امروز شاه سقا؛ سوار از شهر سپردن
 کرد و من خود را مانند یب ولان آراسته کردم
 مبلغ کللی بهم رسانیدم و اس من بر شیب
 راه انداختم شاه عباس فرزند بلکه شاه عباس
 فردا اس من یب ولان را ببیند که فلان پیشتر
 هم بدولت سرکار است چه کار خواهی کرد عبد
 الحق گفت بنگر خانه خراب باز نفس زدی

آه روز دیگر که نه عباس به بارگاه آمده بر
 او یک خسروی قرار گرفت فرمود امروز
 بسولان سان محمود را بیدار بچین دل
 از آن گذر شد چون نام شد نه عباس فرود
 عبدالحق نام نیمه خوریم ب دل سرگاز است
 او را بیاورید چون آوردند نه عباس فرمود
 یک شمشیر داد و نقد سخن کرد که این بیگ
 بسیار حوست بدارم همیشه در ام حضور باشد
 در برابر بایند آن روز شاه عباس عمدا
 از بارگاه برنجواست تا نزدیک بغروب در

بارگاه بود

در بارگاه بود بعد از آن برخواست بخواست
 اما عبدالحق دید که وقت شد است با کف
 اش بروی باران در قیافان بگذاشت
 نظر کنم و چه طریقی بهانه بیاورم این گوی نه
 عباس امروز ملا تا غروب معطل کرد آخرش
 فکرش باین رسید که تیغه شمشیر را آورده بفرود
 در آن اس هر شب سوار و چه آن راه اندازد
 تیغه سوار آورده فروخت نزد خانه رفت
 حوشتگ دینار داد و تیغه از حوشت تراشید در میان
 گذاشت و تدارک شب سوار دیده آن شب طوفان

اسامی بر پا کرد چون شب بر سردت در آمد
 شاه عباس متوجه دکان عبدالغنی شد تا که عبدالغنی
 او را دید گفت شاه در دین بن محب نفوس
 داری هر چه تو میگوئی چنان پیش خودم تو ظاهر
 متعهد فای باشد شاه عباس تبسم کرد و گفت
 استب این اس سوار کجی راه انداختی
 گفت امروزشاه عباس سوار دل کشیدی
 بنم داد ان بی مروت امروز در بارگاه زلف
 کرد شوالتم دست و پای بزیم چاره ام منم شد
 باینکه تیغه شمشیر سوار فرستم و فرستم و تیغوار

جوب

جوب دارم ترا شنیدند و در علق شمشیر کوفت
 که سید اندک تیغه شمشیر فولاد است با جوب
ت چه در بسته باشد چه داند کسی که جوب
 فروشت را بدور اما کار دار عبدالغنی
 شاه عباس سوار چرخش آمد دست گفت
 ای عبدالغنی که گاه هست فروان شاه عباس یک
 زندانی سوار بگوید که بزین کردن این نفوذ وقت
 چه خواهی عبدالغنی گفت بنکی قلندر بار نفوس
 زوی خانه خراب توی سیاه شدی بر کریمان ما
 چسبیدی که من بی غم با فرستم شاه عباس

هرگز این که سلاخی خورد پس لحظه نشت بعد
 از آن شاه عباس برکت بحسب ریش را آورد
 دیگر که توب از در پیکر ملک کلوه آفتاب
 از دهن اشق مشرق سیرون انداخت شاه
 عباس به بارگاه آمد بر تخت خسروی قرار گرفت
 وزیران و امیران دار بکان صورت و عکسها
 در خانه همگی در جای خود قرار گرفتند در آنوقت
 چشم شاه عباس بر عبدالنقی اوستا از قضا
 در زندان چند نفر محبوس بودند یکی بی گناه
 پوسته فرمود که فلان بندی سلاطین برید بر عیضان

چراغ

حویدند و آن بندی سلاطین آوردند موقوف بستان
 بدو شرف از او نشت نداشت شاه رو بر عبدالنقی کرد
 و گفت ای بی دل بزن کردن این سلاطین
 که این سلاطین آرزو از نهادن بر آمدن با چار
 تقاضا کرد خطاب شاه سلاطینده خیال کرد
 سر سلاطین انداخت با رجوعم شاه گفت اه
 کیتی با تو ام با ولادت رات و دست
 چپ او سلاطین زدند که خانه خراب شاه
 با تو است عبدالنقی دید که چاره ندارد
 سر جان کرد و گفت ای قبله عالم سزای غیب

نسبت هم که کردن آدم با بزغیم و نم هر کسی
 یک شغلی دارد شاه عباس گفت زن جلیب زبان
 در آرزوی میکنی من تو حکم میکنم که بزغیم کردن اولی
 تو فصولی میکنی عبدالحق دید که فایده ندارد
 عرض کرد که شهربانو هر چند که کار و بار این
 در خانه برعکس است و کار از بنگران و بچه
 رجوع میکنند اما عرض حویم این فقیر زنی است
 که فرموده کردن بزغیم هرگاه که کند کار است
 و سزاوار عقوبت است بجز در تنگ شدن
 و بر کردن او را راه گشایی از ملک بدن

بیا...

بریده چهل قدم حور خواهد بود و نگاه هرگاه کنه
 و تقصیر نداشته باشد خدا تعالی شمشیر سلطنت
 خواهد کرد و این میگفت و شمشیر از غلاف بر
 کشید و بر سر دست اتم کرد و همه دیدند که شمشیر
 خوب است شاه عباس با خود روى داده
 سر را بریزد انداخت و از خنده سست شده
 بود بعد از زمانى عبدالحقى را نزد خود طلب کرد
 و آهسته گفت من همان درویش هستم که هر
 نزد تو میآمدم اکنون برو که ترا مرخص کرده ام
 و بر سر کار و با زوجه باش هر چه خواهی میکنی که خدا

کرم است صد تومان هم با و انعام داده و یک
 ده تم با و بخشیده و مرضی کرد عبدالحق زینب خدیجه
 سلو بود اداری کار خویش و آن زندانی هم
 بجات بافت با خلعت و خرجی روانه خانه خود کرد
موضوعه ای نور چشم عبدالحق هر روز آنچه از
 کاسبی تحصیل میکرد همه سلو در راه خدا فقیر و
 فقرانی داد اما همه سلو صرف مهمان میکرد و این
 همه نعمتی که خدای تعالی از برای بنده کائن خود کرد
 فریده که بخورزند و لذت ببرند نفس خود سلو از آنها
 شکر را و محروم نمی کرد و این خصلت بسیار خوب است

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم بشنوا اکنون فصل دیگر ای سنی اهل آداب و
 جانت باید روشی **حدیث** دیگر ای نور چشم
 آنکه مال ایشان و لوازم و روزی ایشان کم است
 پناه بر خدا از این خصلت که بدترین خصلت
 است که مال دنیا را جمع می کنند و دست نیابند
 یک دنیا را از آن خرج کنند و قوی خردار میشوند
 که اجل او سلو در یافت و آن مالی که بر بختین آید
 جمع کرده بجه دیگران میوزند و فاتحه برایش
 هم نمی خوانند صدق این مقال آن کس است
 راویان اخبار چنین روایت کرده اند که جمعی

از اهل ایران بزرگوارت عبات رفقه بودند
 یعلم در روضه شاه ولایت پناه حضرت امیرالمؤمنین
 عم یا اینکه در روضه سیدالشهدا امام حسین عام یک
 تنوی دیدند که همیشه یک کاسه آب در پیوی
 خود بگذرشت و شب و روز جو انگشت خود
 در میان آب میگذرشت این مقدمه سلازلو
 پرسیدند آن تنوی گفت معلوم است که
 شما غریب هستید و از گذارتن احوال من
 اطلاعی ندارید عرض کردند بلی ما در دم آذر
 با بچان ما هستیم آن تنوی گفت پس واجب است

که احوال

که احوال خود بستانم باز گویم بدانید که چندان
 پیش از این سالی در خانه ما آمد و لقمه نانی سوال
 کرد و نگاه کردم سپردی دیدم خوش سپاد
 خوش روی بر طبع من کران آمد که چنین خوش
 سیار برای لقمه نانی آب روی خود سوا که گوهر کران
 بهمانی است در هر خانه محمی و لقمی بریزد لقمه ای پدر
 هر روز تو سوا چه قدر کفایت می کند که من سرتیغ
 تا تو دیگر ترک سوال بکنی گفت روزی هرگاه یک
 جویره که عبارت از سگشای نیم این عصر است
 بمن میدارند کافی بگویم دیگر که سوال میکند

من کفتم هر روز بتوبیک عباسی بیدم و یک
 حجره از پهلوی خانه خود تو بیدم که در آنجا ساکن
 باشی آن سپید در حق من دعا کرد پس او را
 در حجره از حجر ات خانه خود ساکن کردم و هر روز
 یک عباسی بر سبیل اسرار باو میدادم تا
 شش ماه از این مقدمه گذشت یک شب از روی
 مبارکه بخانه میآمدم چون بخانه رسیدم آواز ناله
 آن سایه بگوشتن من رسید داخل حجره او شدم او را
 پریشان احوال دیدم کفتم ای پدر ترا چه شیوه
 خدا بدند بدگفت فلانی استب احوال خود را بگو

ی بیدم

می بیدم هر گاه بخت دارم شب یک چراغی با
 یک کوزه آبی در تنم بگذارم و نگاه بدارم
 بروید من کوزه آبی با چراغی نزد او آوردم
 او را بیاورد و آبی دادم و آمدم با نتراحت
 مشغول شدم از قضایان حجره او و خانه که
 من در آن بخوابیدم همین یک دیو آری واقع
 بود و پنجره هم درشت لصفی از شب گذشته از
 خواب بیدار شدم صدای آن کرد ایگو شدم رسید که
 کو با کسی حرف میزند پشت پنجره فرار آمدم و نظر
 کردم دیدم آن کردار حش و پلاس گفته خود را بگوید

گذاشته و چاقو در دست گرفته آنها را میکشید
 و از شرفیهای و متغلی تک متغلی بیرون می آورد
 و در یکی جمع میگذرانام شد بقدر یک بوتق
 بر سر شرفی بود دیدم که آن کد را شروع کرد
 با آن لول با بازی کردن گاه شت شت بر گرفته
 پیلوسید و بر صورت خمی مالید بعد از آن گفت
 ای از شرفیها من آبروی خود را بر در خانه بر ختم
 و دینار دینار جمع کردم عباسی نمودم و عباسی سو
 بقروشی رسانیدم و فروشش را ریال کردم و ریال
 را با شرفی رسانیدم تا شام جمع کردم و شام

از جان

از جان خود غریبتر میدارم و دل نمی اندازم
 از شما خرج کم و بخورم و شب و روز در هوای شام و از
 بگردم و در زینت و وطن سوس و همدم شفق و
 میدان نسیم بید جلاله که در نظر خود می بینم
 و ایام فراق و با چشم خود انکارش همه میگویم آیا
 بعد از من شما کد ام بی انصاف خواهد خورد
 و زینت چسب کد ام بی سرو پا خواهد شد و در دست
 کد ام بی سروت خواهد بود و شام که قدر شما انداند
 و شام را خرج کند و بمصرف برساند ما داری که
 خودم زنده هستم و نفسم میاید بکنارم که بدست

۱۸۱

دیگران او ملا شوید و دیگران نه با خوردن خود
 خوراک خورد این گفت و شروع کرد از آن شرفها
 شست شست برهان ریختن و بالای آن یک حبه
 آب خوردن و غوطه دادن تا این طریق تمامه
 خورد و حال کسی که یک غلطه خورد و تمام روده
 های او کسب شده ملک الموت چه تقصیر دارد چون
 اشرفها را خورد در لفظه و نایب است
 نه چون جهان دیدم بقیه آن شب سل بنحو
 آن اشرفها خوردم حجه اولی است و میان
 بستر آمدم چون روز شد ما سه هزاره روز او

جز در آن روز

جز در آن روز تا بوقت آوردند و عمله موت
 حاضر کردند که او را برداشته بقرستان سپردند
 من گفتم ای باران آن چهار مرد تقوی چه
 و در حال حیات این حجه را با و بخندیم در
 حال حیات باز با و بخندیم او را در همین حجه
 دفن میکنم هم بجان در حق من دعا کردند آن
 نمیدانند که اشرفها را خوردم حجه اولی
 از برای اشرفها او را کور کور خوراکم کرد
 پس او را غسل داده و کفن کرده و در همان حجه او را
 دفن کردم چون شب برسد دست در آمد و بجان

تمام خوابیدند زن ملاکتم این بر خیز و چرخ زدن
کن تا بر سر قبر آن کور بگر بر برویم زن کوفت با او کار
داری می گذارشی اشرفیها با او بیان کردن
بسیار خوشحال شد و چرخ را در دست کرد و رقم قراول
شکافتم و کفن سوار برش پیرون کشیدم نگاه تمام
اشرفیها را دیدم که از پیشانی تا ناخن پای می او
پهلوی ام بر بدن او چیده اند که چنان دیدم کفتم آن
زن خدای تعالی میدارست که می شکم این بیچاره را
بخصوص اشرفیها پاره خولام کرد اینک از فرسوده
تا اشرفیها سوار شکم او پیرون آورده اند و بر بدن

او چیده اند

او چیده اند تا سفری از من با او نزد من دست در آرز
کردم که بگذارد اشرفی بردارم و او انکتم رسیده بود
باز رسیده بود دیدم انکتم تمام آتش گرفت و بگری
خبر د آرند از آن اشرفیها دندان طبع کند دست
بر دستم و قبله پوشاندم از آن تا بخ تا بحال
این جوانکست خجسته غنی تو از من از میان آب
پیرون آورم همیشه بدین طریق است که شده کرده بود
مردی ای نور چشم زانکه مان دنیا جمع میکند و نفی
خوش سوار از آن نعمتهای گوناگون الهی محروم
بسیار و بفقیر و فقرا نمیدهد و صرف همان نمی سازد

عاقبت چنین پیشه که پان کردیم بی مال و دولت
 دنیا خوب چیزی است هرگاه اولو خوار بر آری
 بظرف بهشت نمودنی خواهد کرد و هرگاه غریب
 بظرف جهنم دلالت خواهد کرد و اما آنکه در
 عمر خود عبادت کرده اند و عبادت این دنیا
 گشته اند و از جهنم شدند مانند بر صیهای عابدان
 که هفتاد سال عبادت کرد و از ضعف معرفت
 شیطان اولو از راه بدر برده در جهنم رفت
 و مؤمنی خود کرد انید و عبادتش بجا نشود
 بیت بشنوا کنون فصل دیگر ای سنی تا دل

جان

جاست پیاد روشنی تا قصه بر صیهای عابد
 در کتب احادیث مسطور است که بر صیهای
 عابد از دنیا و ناز و نعم دنیا کناره کرده و کثرت عبادت
 و عبادت فرشتگان سلوک گفت آورده بود روزی
 ابلهین ملعون مکرنا و بقصد تحریف خانه ایمان آن
 سست بنیاد در کوه عابدی پلاس پوش
 بصومعه وی آمد بر صیها پرسید که کیستی و چه
 بنحوی گفت من نیز از اهل عبادتیم بنحوی که با
 تو همراه بطاعت حق تعالی پردازم و در عبادت
 معین و یاور تو باشم بر صیها گفت هر که سلوک کند

حق تعالی هر سرت حق تعالی با رو صاحب لو
 بس است پس ابله بی عبادت مشغول گشته هر روز
 در شب اصلا نخوابیده و نخورد و نیاش میبرد
 صیها چون این سعی و کوشش بسیار از آن فد
 پیشه نابکار دیدن عجب کردید ابله گفت
 منت این بریافت و بخورد و خورده ای من آن است
 کنگاهی کرده ام و هر وقت بخاطرم میرسد از نداشت
 آن خورد و خواب برین تلخ میگردد بر صیها گفت
 چاره چیست که من نیز مثل تو شوم گفت برو
 کنگاهی کن و نگاه تریب نما که حق تعالی رحیم است

ما خلوات

ما خلوات طاعت سلا در یابی بر صیها گفت
 بچه کنگاه اقدارم نایم گفت زنگفت ز نامی کنیم
 گفت پس شراب بخور که آن سهل تر است عابد
 گفت از کجا بهر نام گفت بفلان ده رو که آنجا
 بهم میرسد القصد بر صیها بنور مکان آن
 تر و بر سوی آن قریه چون تیر روان شد چون
 رسید زن صاحب جامه دید به نقد و ریخ از روی
 شراب خرید و بدست بی تامل بر سر کشید چون
 از آن کافح و اجتنابش بسیلاب شراب از
 هم ریخت و رفته آشنائی در گاه خداوندش

بزور باده پر شو شور از زم کسبت با آن
 زن زانیز کرد الله آنگ زن شوهری داشت
 در آنوقت آمد ما بر بر خواسته وی بلا عقل
 آورد در آن حال شیطان بصورت انسانی
 نزد حاکم رفته شکایت نمود حاکم بر صیبا
 گرفته است و ما زبانه بجهت تریب خوردن
 زد و صد تا زبانه برای زنا کردن و انگاه برای
 خون کردن بر صلب دی فرمان داد چون
 بدو ارشاد کشیدند ایلین بصورت نخستین
 نزد وی رفته گفت حال خود را چون مینویس
 گفت

گفت هر که از عت هم نشین میکند این آن نر است
 ایلین گفت حویت و بست سال است که نر است
 تو نیکتر تا بردارت کشیدم اکنون منجولای که ترا
 از این بلیه رانم گفت منجولایم و هر سه ار آمده
 کنی تو میدیم ایلین گفت سوا یک سجده کن
 بر صیبا گفت چگونه سجده کنم و من بردارم
 بانجا سجده کن القصه بر صیبا بانجا سجده کرد
 یکباره کی کافر و اندوخته چندین ساله سوا یک ار شده
 سوخته بی زاد و یان بسوی دیار عدم مسافر کردید
 و عبادت شما را نشوراند **بیت** بسوز اکنون فصل

دیگر ای سنی ۱۱۱ تا دل و جانت باید روشنی **۱۱۱** **۱۱۱** **۱۱۱**
دیگر روایت کرده اند که یکی از عبادی اسرار است چند
سال از خلق عزلت گرفته و بعبادت مشغول بود
و مکان آن مرد بوم سلاستجابت دعای او محسوس
گردید و یک آذره اطوار سنگین بهر جو در زمین
حویده بود هر سال چند بدن خسته و بیمار را
بجالی صومعه او آورده التماس دعا بجهت
شفای ایشان میکردند و آن بیمار را
شفای یافتند و بدبار خود میرفتند از آنجا
دام ناپس همیشه در خاک نماند و تیر تیر

بگولر

پیوسته در کمان داشت و در کین وی می بود
تا وقتی دختر پادشاه را مرض صعب عارض گشت
و کارش از معالجه طبیبان حاذق و استعمال دوا
کامی موفقی در گذارشت لاملاح برادرانش
وی سلا بصومعه آن پادشاه نزد ملا بر آن ملت
منحصر در دعای او شدند و چون عابد بردهای
ایشان را گاهی یافت گفت وی سلا وقتی آن
خاصی که در انوقت بتوقیع قبول میرسد چون
انوقت رسد دعا در پنج ندرم برادر آن خواهد
خود سلا بوی سپردند و تا رسیدن وقت دعا سپرد

دشت و گشت صحرا را غنیمت شمرند چون صبح
از وجود ایشان برداخته و پره عیبشان اند
شد عابد نظر بر جمال دختر او تمام دل از دست
داد و خلاصه کلام عابد بر گشت تخت دست
خیانت بان امانت در آرز کرد او را بسید روی
گویند بر روی خود باز نمود بعد از صد و آن
خطای فاحش شیطان بصورت پیری بر او
فک هر گشته از بسبب ارتکاب آن عمل استغفار
نمود زاهد تاملی او آمل باز گفت شیطان گفت
آرزو ده بهمانش که کرم الهی از آن زهر است

و در توبه

و در توبه است دست لیکه تند پیری باید کرد که
برادران و خدمت مطلق نکردند زاهد گفت چه سازم
و در اخفای این کار چه صدمه بردارم ای پسر
گفت آسان است دختر را بکش و در خاک
پنهان ساز چون برادران آید بگویم در نماز
بجسم او سپردن رفتند از شرم چه شد عابد
رو سیاه آن طعنه بی گناه سلا بصواب دید
آن بلید بقتل رسانید و در سپردن صورت
خاک کرد چون برادرانش رسیدند و احوال
خوار بر او رسیدند زاهد جوابی که ابلیس تعلیم

کرده بود گفت چون این بزاهد اعتقاد و
 بقولش اعتماد داشتند قبول کرده رو برافشند
 در طلب خواهر شتافتند در آن حال شیطان
 بصورت مجوزه پیدایش از وی اجولان پیر
 گفت ایها دختر پادشاه سلا میجوئید زاهد با
 وی زمانه کرد و آنکه بقتلش رسانید و در خاکش
 پنهان ساخت پس این سلا بر سر آن
 خاک آورد چون خاک سلا شتافت خواهر
 گشته و بجاک و خون آغشته دیدند جابه
 و بر سر خاک میگردند و عابد سلا مقید ساخته

بشهر

و بشهر آوردند جمعی که باب وضوی زاهد بر
 می جسته بخوش گشته گشتند و گوی که خاک پادشاه
 بیای سر بر در چشم می کشیدند و این با پر سنگ
 کرده بقصد سنگ ریش میدوید پس داری
 لقب کرده زاهد سلا بردار کشیدند در آنوقت
 ایلین بصورت پیری با صفا بروی ظاهر گشته
 گفت ای عابد من خدای زینیم و آنکه تو خدای
 سال بنده کی ارد کردی خدای اسمان راست
 جزای عبودیت چندین ساله تو این دار
 که تو سلا بر سر دار فرستی یکبار سلا سجده کن

فخر الی و در طبع بر من عابد باشد ره شیطان
 سجده کرد پس سنگ باران کنی گردند و بچشم
 فرستادند **سرمه** ای نور چشم هر کس خدای
 خود را بواجبی شناخته باشد هرگز مرگیب
 معاصی نخواهد شد چنانکه آن زن که از رنگ
 با عیالش در قحط سال طاقش طاق شد
 بر دانی محبت و توفیق نزدانی خود را
 نگاه داشت **بیت** بشو اکنون فصل دیگر
 ای نسیم نامل و جانت پاید روشنی **بیت دیگر**
 مشهور است که در یکی از از من بقی **بیت دیگر**

سوادید

سوادیدند که بی استعمال آلت کار را هیچ نفعه
 از کوره بر آورده و کار کردی منت بر آن
 از هیچ سوازا و استغفار نمودند گفت
 وقتی نایره قحط و غلا در زیر تعیش اهل
 روز کار او فدا شده بود در چنین سال قحطی
 ما بجا حوج و ضروریات منع آمده و از هر ضعیف
 ماکولات داشتیم از قضا زن صاحب جان
 در صحن یکی سنج بود و طفلان خورد سال داشت
 از غلبه عسرت و از خطر آب روزی نزد
 من آمده زبان ضعیف نامی نشود و از بی

برکی خود و اطفالش شسته از طهارت و نحو از نیک
 سوابقش حکم روز شرع برین فی حال دلم
 کتاب کرد و از نیک طرف سبیلش را در این کل
 عارضش خانه طاقتم سلاخ را با کرد و از نیک
 جانب مانع نماند و در اولشش کونه خاطر
 خست و از دیگر سوزناوک ولد و زغره اش
 برهرف سینه ام تا بر نشست کفم و قی
 مدعی تو از رخ حاصل میشود که مدعی
 نبی از تو حاصل شود جنسی یا بخواه آن
 زمان از تو دریغ ندارم که تو هم نقد وصال

خود از رخ

خود سوا از رخ دریغ ندارم آن ضعیفان
 دامن چون این سخن از رخ شنید یا قوش
 لب با یاس ریزه دندان نطقه گرفت و
 بگریه چهره بناخن جیبا خراشیدن آغاز نمود
 چون امید خود از رخ روی بر یافت و مانند
 مرق شرم خویشی روان کردید چند روز
 که برین گذشت از انتهاب اشک کرسنگی
 خود و اطفال سید را با بیقرار گشت
 دیگر باره نزد رخ آمده استغاثه نمود و زبان
 بشرد اجتناب مانند کف در بوزه برکتش در

در جواب همان سخن کفتم باز مابوسی برگزید
 و در این محبت از چنگ خواهم کشید
 بجلای از عایت اضطرار مگر نترس از کوه زمین
 سخن شنید آخر لای چون عاقبت عاق
 کردید و کار دشمن باستخوان رسید بجهول
 مأمولم تن در داده گفت وقتی کام تو از
 من بری آید که سو بگرتی بری که غیری در
 اینجا نباشد و دیگری بر آن معنی مطلع نکرد
 از اتفاق خانه داشتیم چون زاویه دل از لطف
 اطلاع غیر مصون و مانند مطوره عدم

از حصار

از حصار احاطه عاملان بیرون ادولبان
 خانه بردم و در به و در زنه و ناسد سو کرد
 چون خواستم که به تحصیل دستم درازم و کام
 دل را از شربت وصال شیرین سازم آن
 زن مرد صیحت و آن حال که روشن بصرت
 گفت نه با من شرط کرده بجوی که سوا بر
 جاکتی بری که احدی بر آرزو ما مطلع نکرد
 کفتم در اینجا کعبت و کرا من است که بر
 احوال ما اطلاع یابد کوش بر و در کار عالم
 غلبه شده که بر دقت و جلیل اشیا بعید و بر ظاهر

و باطن کاینات خیر و عاقل است و چهار ملک
 کریم که بر خط اعمال ما و تو مکنند حاضرند در
 جمعی چنین ارتکاب این عمل شیخ نمودن
 طحال بی شرمی و بی حیائت است چون این
 سخن بگوشن هوشم رسید و بیشتر این گفت
 و گو بر رکت خاطرم جوید با خود کفم هر گاه
 زنی با نقصان عقل از پروردگار خود
 این همه اندیشه نماید نکت با دو که ما و کوی
 مردانگی از عهد نفس شوم بر نیای و خاست
 بر سر کلازنگ این غم ناشیست و

بصفت

بصفت عاقبت اندیشی از آینه خواطر نزدانی
 پس دامن بر هموای چراغ خود افشاندیم و
 آتش سهوت نفس سوابق تا بل فروش اندام
 و از ما بجهاد بقدر مقدور تسلیم او کرده بر حسی
 ساختیم آن ساله پاکد این در حق فرخ دعا کرد
 و گفت که خداوند اخصا که این بنده تو باش
 هموای نفس اماره خود را بر خود سرد کرد
 تو نیز آتش دنیا و معنی سوار بر او سرد کرد آن
 از آنوقت باز از حرارت آتش متادای
 نمیشوم **موسسه** ای نور چشم با خود اندیشه

کن که لک فضا در وقت ارتکاب فجوری
 و از آره امر قبیح کودکی از جور پیدا شود
 و اطلاع او بر آن امر شنیع امکان داشته
 باشد یعنی که لذت آن در کام خاطر تلخ
 گردد و آتش شوق بعرق شرم منطفی
 میگردد و ناچار کفنه است از آن مطلب
 میکند و تا آن کودک حاضر است بگردان
 عمل نمیکردی شرمت باد و رویت سیه
 که از خالی بیچون و واقف احوال درو
 و بیرون شرم ندارد با پوشه لم نزل اول

سوار

را از آن کودک خورد سال کمر شاری در نظر
 خلاف حکمت و رزی و از ضرب با و قمارینه مانند
 پید بر خوردن رزی و لک در نه هر و با علی حاشی بر
 چو از زنجالت میبری و لک عاقلش میدانی جوانم
 ایمان خود نمیکری خدای تعالی میدکد توفیق در **پشت**
 بشو اکنون فقه دیگری تا **تا** تا دل و جانت پادشاهی
حدیث دیگر در معجزات حضرت امیر علیه السلام
 بسند های معتبره است که چون نوبت غلبت شد
 بعین خطب علیه العنه و الغد اب رسیدیک
 روز آن ملعون با اصحاب از برای تارضیح متوجه

مسجد نبی ص که دیدند چون بیای محراب رسیدند
 کلیمی دید که در میان محراب انداخته اند گفت
 این چه چیز است او بگوید او بگوید و بیرون اندازند
 اصحاب آن پاره کلیم بگردیدند چون سرش را
 باز کردند تازه جوانی دیدند با روی چون ماه و خط
 تازه چون بنفشه بر کرد عارض او نمودند و او را
 با خود حفا سوراخ سوراخ کرده اند و زلف و کاکلی
 شب رنگش چون نخل آفته تر شده و دیده از لذات
 جهان پوشیده است تا با لباسی زلف در بر آورد
 و او را مانند نوزدگان آراستند کرده اند و خواب

و بعد از

و سفیداب بر رخ چون آینه بجا برده اند
 که چنان دیدند که از شن و بعضی عمره کلمه گفته شدند
 عمر چون از نماز فارغ شد امر کرد تا شعله و شرب
 و که خدا بان مدینه را طلب کردند که قاتل این
 جوان را بکشد که بر خند صحت و جو کردند از
 قاتل او سراغی نگرشند پس عمر امر کرد تا جسم آن
 مقدر را بگردانند و خردمت حلال شکلات
 حضرت شاه ولایت پناه علی ابن ابی طالب
 آوردند و کذا از شن و بعضی کردند حضرت فرمود
 که او را دفن کنند حقیقت این سال بعد از آن ماه

معلوم خواهد شد پس آن مقبول بود و من کردید چون
 نه ماه از این مقدمه گذشت عمر بجاوت هر روز
 برای نماز صبح توجبه مسجد کردید نه ماه صدای کز
 طفلی از میان محراب بگوشته رسید امر کرد تا
 دو سواد آتشند چون از نماز فارغ شد آن
 طفل سواد بخدمت حضرت امیر عم آوردند و
 چگونگی سواد عرض کردند حضرت فرمود تا آن طفل
 سوادت دایه سپردند و سیرت او هفتین
 کردند و بدایه فرمود که روز عید چون مسجد بروا
 وزن و مرد حاضر نشوند تا این طفل سواد میان

زمان نکر

زمان نکر و آن هر زنی که این طفل سواد دست
 تو گرفت و رویش سواد بود آوا و سواد گرفته بود
 من آورد و ایام عرض کرد که فرمان بر دآرم اما
 چون روز عید رسید حضرت شاه ولایت توجبه
 مسجد کردید و خلافتی بسیار از زن و مرد حاضر
 شد دایه بمرحوب فرمان امیر موبان آن طفل سواد
 در آنموش گرفته در میان زمان نکر دست در آمد تا
 زنی صاحب جامی قدش چون سرور آن و
 عارضش چون ماه تابان آن طفل سواد که در آنموش
 دایه دیدی اختیار او سواد دست دایه گرفت

درویشی را بوسه داده بر سینه خود میسازند و
 گفت ای طفل ظلم و ای از مادر ظلمت و پدر
 ظلم بعل آمده این را گفت و بوسه چند از رو
 او برداشت و ای که چنان دید دست او را گرفت
 و گفت ای زن امرت و ولایت پناه دست
 که ترا بخدمت آنحضرت ببرم بر خیز تا بروم
 از آن گفت ای مادر حضرت ای سر سوار چه کند
 و ای شرف حال سواران کردن گفت ای مادر
 ترا بخدمت میدهم که از وادی می بگذرد دست
 از من بردار زن گفت همیشه باید ترا بخدمت

آنحضرت

آنحضرت ببرم زن از رسوایی اندیشه کرد و نباید
 دست بند طلا و کردن بند طلا و خود را در آورده
 بدایه گفت و ای بخدمت آنسر در عرض کنی که
 چنان زنی که فرموده بودی در این مسجد بنده ام
 و ای که آن کردن بند و دست بند طلا و دید
 زبانه بسته شد چون خدایتی از مسجد بر کنده
 شدند و ای بخدمت آنحضرت آمد و عرض کرد
 که یا علی چنان زنی که فرموده بودید ندیدم و
 هیچ کس با این طفل نشناختند و حضرت نگاه می
 بروی کرد که این زن چه احوال دارد و میگوید آن

زنی که طفل را از دست تو گرفت و چندی و چنان
گفت و در آخر کردن بند و دست بند محو بگو
رسوت داد او و بجز این بند نیاید و روی دایه
که این سخنان را از آن دایه ای است که در همان
بند از ترس خود اموش شد و سر حالت برین
انداخت حضرت فرمود بهر حال دیگر ازین
سوکسی نخواهد دید تا عید آئیده این دفعه هر گاه
او را نزد من نیاید و روی امری کنم که زمین را
فریب دهد تا چون عید دیگر رسید حضرت ایضا
سرت انبوه بجانب مسجد روان شد و عیدایش

بسیار از

بسیار از زن و مرد جمع شدند و آیه ان طفل
در آغوش گرفته بطریق سابق بگردش در آمد
از قضا برابر آن زن گذاشته زن که طفل را
دید ناچار دم در کشید و حرف نزد دایه و گو
بار در میان زنان گردش کرد و دید کسی با این
طفل متوجه نیست خواهی توانست برگردد آمد که از آن
آن زن بگذرد از قضا چشم آن طفل بر آن زن افتاد
بستم کرد و بگریه درآمد زن که چنان دید سلسله محبت او
بجستند آمده و آنس نمودت و رفت او بگوش آمد
با اختیار طفل را از دست دایه گرفت و گفت دایه جان

طیف در ششم بهین طفل نیز بسیار شبیه بود او را می ده تا خطه
 دل خود را از دست بدهم و با نظر کردید همان زن اولی است
 که بیان او را گرفت و گفت ای زنند این غریبه عذر ده بان
 باید ترا بخدوت حضرت ابر برسم و دفعه اول آنچه میان منی تو
 گذشته بود همه را حضرت بیان کرد زن هر چند عجز داشت
 کرد و عذر بهانه آورد و با بنشیند آخر الامر ناچار مانده
 همراه دایم بخدمت شاه مردان روان گردید چون رسید
 در برابر آنحضرت سجد کرد و ایستاد حضرت نظر التفاتی
 بجانب او انداخته فرمود ای ضعیفه احوال خود را بگو
 چه بگویم زن گفت یا علی فدایت شوم هر گاه تو خود فرما
 شاید

شاید بعضی منافقان باور کنند حال آنکه کار خیر با چنان سید خود
 عرض میکنم حضرت او را تحسین کرده و فرموده بود اندیشه کنی زن
 گفت یا علی تو از احوال من مطلع و آگاه من و فرزانان انصاف
 پدر و جد در انهم در جهاد کشته شدند تا دری در ششم نه خواهری
 در خانه خود تنها بسر میبرم و بعبادت حق تمام مشغول
 بشدم تا بگردنم و زوز دیگر نظر بفرمود که دق الباس شد بخون
 در آندم از زخمه در نظر کردم بگریزایا دیدم که سحر در دست
 و عصا در مشت او را اهل و عیال و برهیز کار دانستم در را
 کشودم داخل خانه شد گفت ای زن زنده پر شوی چنانچه من
 اندیکه راست خطه در اینجا بر ایام تا از خستگی در ایام
 روز

گرفته ام طاق راه رفتی ندارم و سجاده نیز در بغل دارم
 منزه دار در جای خلیج بروم او سجاده را کشد نماز و نماز
 مشغول شد بعد از نماز رفتی که در نماز التماس کردم
 که ما در چه شویم و بگفته ای بسکس بسری آن
 مکاره التماس را قبول کرد من تبارک افطار و او نماز
 و نماز حضرت پروردگار مشغول شد چون آفتاب غروب
 کرد نماز عزیز را بجای آوردم و افطار آورده در برابر
 او گذاشتم چون در سفره انواع نعمتها دید گفت من
 از این نعمتها کوزه ام و خواهم خورد قدری بر کوبم
 قدری خاکستر بیاورم و در دم او افطار را با نان و کوه
 کشد

کشود و نماز مشغول شد یا علی منزه او را اهدا عبادت
 دانستم و وجه او را غنیمت شمردم آن شب بیزال تا صبح
 از شب گذشت بعبادت گذرانید چون روز شد غم
 رفتی کرد و صحبت در ارام است دانستم و رفتی او جز از
 چنانکه من بگویم در ادم آن بیزال روی مرا ببوسید و
 فرزند غصه بخورد یک مغزی دارم هم سن و هم قامت تو
 اهدا و تقوی چنانکه روی ماهی را آفتاب هرگز نگیرد
 و بر زلف معینت بنفش هرگز نسیم سحری بروی تو نوزید
 او را لایق مونس و سر او را محبت تو میدانم او را همی حالاً
 بخدوت تو آورم که مونس و هدم تو باشد من بسیار سحر
 کشد

پس بزوال مراد و باج کرده روزانه شد بعد از زمانه باز
آمد و فری همراهِ او دیدم که چار سفید زردی با نایب ^{خسته} ^{انداخت}
منه شحال شدم با استقبال او دیدم و دست در کرده و فر
در او دم پیره زال گفت فرزندان بی دختر هست او را
بتوسپر دم و ترا بخدا ای بگفت و بر کردید منی در کوه را
بسم و دختر ز بر فر خود برم یعنی که داخل فر شدیم ^{انداخت} ^{دیدم} ^{نما گاه}
جاد را بر یک طرف انداخته و مرا در آغوش گرفته و در بالای
هر شکله بر زبانی زخمی هر چند بلاس کردم بجای نرسید
خود را در خند او مانند بخیلی دیدم در چند عقاب دیدم که
نازه جوانی است خجسته و در وقت زمانه در بر دست ^{خفت} ^{انداخت}
دیند شلوار

دیند شلوار مرا کشود و چرا و تهر انکاست مراد بسته کام دل
خود را از من حاصل کرد و از وقت آمدن شراب خورده ^{بته}
چون کام خود را از من حاصل کرد یک طرف شاه شراب دید ^{خفت}
لذت جماع بروی غالب آمده است لایق نقل بسته در هم ^{غلطید}
من چنان چنان دیدم با خود کفتم حال بعضی خون بکارت خفت
خون او را خواهم ریخت چنانکه او بشراب وصال من نشسته ^{بته}
من نیز چون او نشسته شدم بر خواستم و خجسته او را از غلام ^{خفت}
کشیدم و او را با خجسته او کشتم چون باسی از شکر بسته ^{انداخت} ^{بود}
در بلاس سجده کردم در میان محراب انداختم و بر کشتم ^{خفت}
قصا چون آن بچهره دست کشتم همیشه ناموس زده کام خود را

از منزه حاصل کرد در همان لحظه زلف در چشم نه فرار گرفت
 بعد از ایام وضع حمل سیری را بنیدم با خود گفتم این را نیز
 پیش پدرش روانه میکنم خواستم فخر جانش بگذارم از
 قصدا طفل بر روی من خندید خنده او باعث شکر یک
 سله مهر و محبت شد از فضیلت و سواد او اندک به کمال
 او را از سیر سیر کردم و در میان محراب انداختم روز عید
 بحسب در اهدیم او را در آغوش دایم دیدم به اختیار از
 بدن او خوسم بگوش آمده محبت و مهر بانه مادری باش
 شد او را از دست دایم گرفته بر سینه خود حسابانیدم دایم
 که جهان دیدم فواست که مرا کجاست شما آورد من دست
 کردن

و کردن بنده خود را با دست آوردت از من بر داشت
 امروز هر چند عذر آوردم و بدایه التماس کردم که مرا کجاست
 شما بنا و در از من نشیند و مرا کجاست شما آورد این
 سر گذشت احوال من چنانچه که کجاست ملازمان عرض کردم
 دیگر امر از شاست حضرت امیرم فرمود صبر است
 گفتی برو که گمانا به ندری و فرزند خود را صاحب شد
 پس او را بچوانا از انصار عقد بست و انگاه همه قنبر را
 فرمود که برو در فلان خانه عجزه است او را بر داشته
 بسا در قنبر رفت و آنکاره را آورد حضرت فرمود ای
 زن این چه کار است که بر چنین رخصت آوری ^{بزرگ}

منکرند و گفت من خیزد ارم حضرت امیر
 ارشاده بقبر حضرت رسول ص کرد و گفت بگو
 به صاحب این قبر خیزد ارم آن بد بخت قسم
 محروم بشید کانیات خورده در دم رویش
 سیاه کرد چون میرزا الیمان دید خود را
 بر قدم حضرت امیر انداخت و گفت بطل
 که کارم بد کردم تو معدن عفو و احسان از گناه
 من در گذر توبه کردم که دیگر مرتکب چنین افعالی
 نشوم حضرت از گناه او گذشته او توبه داد
 رویش بحال اول بار آمد و مرضی کرده روانه

خانه

خانه خود کردید از ظهور این معجزه در استان شاد
 و دشمنان عساک و از زرده شدند **پست** بنشین
 اکنون فصل دیگری می آید و حاجت یابد شود
مخبر دیگر در کتب احادیث مذکور است که در جنگ
 صفین چون در کوفه حضرت امیر و در شام معاویه
 ملعون در جمع آوری و کار سازی لشکر بودند
 امیر مؤمنان عم در مسجد کوفه قرار گرفته بلشکر
 اسب و اسلحه می بخشید در آنوقت چون فوجی
 از برای مرافعه بخدمت آنحضرت آمد حضرت
 حرف یکی را قبول کرده و از آن یکی رد کرد

انکه عرض مقبول شد و حرف اول حضرت رد
کرد بر حضرت صد البته کرد و بی اعتدالی آغاز
نمود و گفت ای علی این چگونه حکمی بود که در
میان ما کردی منج با این حکم را نمی بینم چند
حضرت از راه ملاطفت فرمود که حکم این
بجو که من کردم آن کم سعادت بی اعتدالی است
از حد گذرانید و صد اسلام در حضور خلافت بلند
تر کرد تا اینکه حضرت سلام بخشید و آورده
فرمود ای یک از این مسجد بیرون رود و دم
بصورت یک بر آید اصحاب صد انگیز و

و صلوات

و صلوات بلند کردند آن سگ که چنان دیدید
خو سلا بر زمین زد و دم چای بوسی خود سلا می چسبید
دل حضرت بر روی سوجه زبان شفاست بگفت
نه و ولایت بر شودند و التماس اولو کردند
بار حضرت اولو بصورت اصلی خود آورده
بر قدم حضرت اولو زبان با شفا و توبه
و امانه باز کرد اصحاب که چنان دیدند عرض کردند
یا علی فدایت شویم تو که این قدرت داری که
ادم سلا سگ می کنی و سگ سلا آدم می کنی دیگر
این چه زحمت است و این چه شکر گسی است

یکبار که معاویه را بصورت تک بکن و جان عالم
 سوزان کرد آن حضرت فرمود شمار راست می گوید
 اما این جنگ جهاد است جهاد بر شیطان واجب
 نیست بلکه خدا بر مسلمانان واجب کرده تا
 مؤمن از منافق امتیاز بگیرد هرگاه جهاد شما برین
 واجب میشد میتوانستم معاویه را سرخ کنیم هرگاه
 بعضی منافقان باور نکنند ایک جان معاویه
 در دست خاست از قضا کوفه تا تمام چهل نفر
 حضرت یکمای خود سلطان داد و یک دهت خود
 سواد را زد و فرود کشید اصحاب در دست آن

حضرت

حضرت یکمای سپیل زرد موی دیدند حضرت
 فرمود این یکمای سپیل معاویه راسته که از این
 در را زد و دورش هم سپیل او را نکندم و آورد
 و بر سخت نشسته بود پای خود چنان لگدی
 بر سینه او زد که نمکون را زخت بر زمین
 او نما و صوت صلوات از دل حرستان بر او
 سموات رسید اما منافقان شک آوردند لیکن
 بعضی ایمان روز تا رنج گذار شدند بعد از حواص
 که فایده از تمام بگرفت آمد منافقان از راه
 فایده احوال معاویه بر سپید گفتند در کمال

استقلال بر بخت نشسته بجمع آوردی لشکرشون است
 گفتدین چند وقت هیچ قصه بر او رود آرد
 بانه گفتد سی جل روز پیش از این بر بخت نشسته
 بگو ناکاه سر پیجویی بداند خورد بر سینه او
 که از تحت سر کون بر او افتاد چون او وار است
 کردند کتای سبیل او را کنده دیدند متعجبان
 که این سخنان شنیدند با هم گفتد این بخت
 بکس نگوید که سخن ما هم پیش از این است
 که بعد تعریف و سمت تحریر و تفسیر در این است
 بشنوا کنون فصل دیگر ای سزاوار جانان سپاس بر تو

مژدیل

مژدیل راویان از جبار چنین روایت کرده اند
 که در روز نذران عالی فاضل بود علی نام یک روز
 عماره خود را از سر برداشت سر خود را بر زمین گذاشت
 ناکاه بر سر او بجنب زخمی دیدند که یک سر زخم تا
 میان دو ابرویش آمده و یک سر دیگر تا پشت کرون
 بگودی کرون رسیده جمله از آن زخم حیرت کردند
 بلکه بعضی دلایم نمودند عرض کردند از خود این چگونه
 زخمی است که در سر توست همه بیکدیگر و این زخم
 که بر تو زد که تا حال ما را که ندیم آنچه در
 بجه کی از بالای بام او افتاد هم و سرم شکافتند

این زخم سلاز بچه کی برداشته ام این کفتند
 ای آخوند ما از عهد بچه که تا حال پیش هم بزرگ
 شده ایم اصلا و قطعا از سر تولد تا زخم بزرگ
 ندیده بودیم با بد رات فرستید ملا علی چاره ندید
 کفت ای یاران دلانده و آگاه باشید که این
 زخم سلاز جنگ صفین برداشته ام مردم که
 این سلازند خندیدند عرض کردند مولا ماشوقی
 نجاحت میرسد جنگ صفین کجا تو کی از
 جنگ صفین هزار سال پیشتر سگ در تو پنجه
 سال عمر نداری این چه حرف است که میگوئی

بار آخوند

بار آخوند قسم خورد که این زخم سلاز در کاب
 حضرت امیر و جنگ صفین برداشته ام
 مردم حیرت کردند که آخوند باین فضل و کمال
 دیوانگی او سلاز دلداده همدان میگوید کفتند آخوند
 دست از تو بر میدارم تا صورتت حال کلبه بگردد
 بیان نازی ملا علی چون دید که چاره ندارد
 کفت ای یاران دلانده و آگاه باشید که خندیدند
 پیش از این سوار شدم و در فلان قریه اندک
 شغلی داشتم شما منو چه آن قریه شدم و در عرض
 راه سواری نیم بر خورد و او هم همان قریه شست

با هم صحبت گمان برفتیم وقتی خبردار شدیم که
 آن سوارسی بود در وقت تقیه هم گذشته و
 صحبت جنگ صفین بود که حضرت امیر عو
 معاویه شش ماه جنگ کردند آن سوار ازین
 پرسید که هرگاه تو در آن روز بمبندی در
 رکاب حضرت امیر جنگ میکردی یا در رکاب
 معاویه می گفتی در آن روز کار حاضر
 نبودم تا جان خود را در راه شاه مردان ندا
 کرده باشم هرگاه تو در آن جنگ بمبندی در
 رکاب کدام یک شمشیر میدی گفت در رکاب

معاویه

معاویه جان فزاید کردم و چنان تیغی برفق
 علی میزدم که تا صد و ده سینه در هم می شکافت
 از رضا چشمه آبی در برابر جو کفم این چشمه را جد
 صفین نصر میکنم و من و نو بقصد بگردی دست قتل
 وجدالی بر کشتم آن سوار قبول کرده در کنار آن
 چشمه هر دو شمشیر از غلاف بر کشیده و قصد یکدیگر
 کردیم از رضا آن ملعون مرد سپاهی بود می زدای
 اخوند هرگز اسب سوار نشده و اسلمه بکار نرفته
 تا دست بر تیغ کردم چنان تیغی برفق می زد که
 سرم شکافته شد و سپهوش شده از اسب در

خصلیدم ز مانی اندک بهوش آورم که صدای ستم
 مرکب بگو شتم رسید باخو کفتم همان سوار راست
 که می آید سر مو بپزد و کله شهادت بر زبان رانند
 و راه ده گشته شدن بجوم که ناکاه دیدم یکی مرادوار
 داد که ای سلا علی بر خیز و دشمن خود سلا خط کن
 از این آواز قوتی در دل منم رسید چشم باز
 کردم شهنواری دیدم که نور از جو خوشی مبارک
 او ما بر اسنان تنق بسته و در یکدست سوان بکار
 سواد داشت و در دست دیگر محو مرکب او سواد داشت
 از مرکب نبر آمو اب دهن مبارک خود سواد راست
 ارفع

بر زخم من مایید در لحظه سرم خوب شد و در دست
 و پای او افتادم و کفتم فدای تو شوم و گویی که در
 چنین وقت بداد من رسیدی فرمود منم که نامم که
 در راه منم و جو سستی منم آن کافر جنگ کردی
 اکنون این سر او این مرکب او و هم کس از
 تو پرسید که این زخم سوار از کجا بر داشتی بگوید
 جنگ صفین که خدای تعالی ترا در زرق غازیان
 و شهیدان جنگ صفین محسوب کرد این کلفت
 و غایب شد منم از سب انملعوز ابردا شده بخانه
 آوردم ملایان که این سخن را شنیدند جاها

اخوند سوار برای تبرک پاره پاره کردند و
 دیبا و خوشگل نمودند **بیت** بشو آنکس فضل
 دیگر ای سعادتمند و جانت بیاید روشنی **بیت**
دیگر راویان اخبار چنین روایت کرده اند
 که در روزگار قدیم در شهر مصر در محله که
 شیعیان چهارده معصوم در آن سکونت داشتند
 مردی فاضل بود همیشه در حضرت امیر
 بالای بنبر ملکوت و شیعیان در پای و عطا
 داشتند از استماع مدح حمید رکن از خوشگل
 و شادمان بودند از آن جمله یک مردی خوشی

بسمانی

بسمانی هر روز در پای و عطا آن فاضل که پیش
 ابو الحسن نجیبی نشین چون ابو الحسن از مدینه
 و منقبت شاه ولایت پناه فریغ میشد از منبر
 پائینی آمد و شیعیان و آن مرد خوشی همان
 در لایم رسیدند ابو الحسن از آن مرد سلامی
 بدادند یک روز عرض کرد که چه پیشوای
 فقیران از روز و قدم مسیحت لوم خود
 رسیدن و عاقبتی و نان و نمک ما و نوش جان و
 تا بخت خیر و برکت ما باشد ابو الحسن التماس
 او را بجزا جابت مفرون داشته شد **بیت**

بهرام ضیافت همراه او متوجه خانه او شد چون
رسیدند آن خوشی بیجا بد باطن ابومحسن را
در خانه آورده و در صدر مجلس نشاند تا اول
در بر ابومحسن بطیعی درآمد در آنوقت املیون
گفت بچشمی شام پیاوردند نگاه ابومحسن دید که
پرده برداشته شد و حضور غلام سیاه پیر کعب
از در درآمد با تیغ برهنه گریبان ابومحسن را
گرفتند و بر زمین زدند و سر او را مانند سر
گوسفند بریدند آن ملعون یک کعب از خون
او برداشته زهر مار کرد و فرمود نفس او برداشته

بمردن

و بیرون بردند سکه بالای او ریخته بر گشتند
و چون نیم سحری در بدین گرفت که نیکه غریب در کربلا
و بیعت ایجاد عالم و آدم حضرت ولایت تاب بروقت
ابومحسن آمده و گفت ای ابومحسن چه خبر نگاه
ابومحسن خود را تکیه داده از زبر سنگی بیرون
آمد حضرت اسیر را دیدند خود را بر قدم آن بزرگوار
انداخته خاکپاشی و بچشم خورشید خفته در بود
از کشتن مرغ و منقبت نوح و موسی و ابراهیم
خاطر جمع باش این بگفت و از نظر عیب شد نزدیک
طلوع آفتاب بود که خانه آمدن بر رسید که ای کرد

تا حال کجا بجوی که ما را شب تا صبح استغفار تو بگو کنیدی
 گفت مهان جو سه بوم مرا نگذاشت بجای پیام
 در آنجا خواهم زن نگاهای برگردن او کرد تا زخمی
 دید که مانند خیا طه سفید کرد کردن او کشیده
 گفت ای مرد این چه زخم است که تا حال ندیده بودی
 ابوحنس هر چند در کتمان آن سعی کرد زن از پیش
 حال سبالتو نموه عاقبت ابوحنس گذارش شد شب
 سوسیان کرد صدق و ایمان زن فروتنی کرد
 اما چون ظهر شد باز ابوحنس بعبادت هر روز بعد
 گذار تا بالای شهر برآمده شروع کرد بدین منقبت

شکران

شاه مردان سلاکتی چون فایغ شد و از منبر سینه
 آمد دید که جوانی بن چهارده ساله سر راه او را گرفت
 و بعد از دست پوسی با هزار زبان ابوحنس را بخاند
 خود مهان طلسمید ابوحنس قبول کرده همراه
 آن پسر روانه شد تا بهمان کوه رسید که آن در
 شقی او شکسته بود نوزده براند امش او شمار
 چند قدمی که رفتند آن پسر داخل خانه شد ابوحنس
 دید که این همان خانه است که در آنجا سر او را
 بریده بودند خوار است برگردد با گرفت مانند شیر
 خدا یا رویا و کادار می از چه تیرسی دلیرانه

قدم در اندرون گذاشت انجوان در خانه سوزان
 کرد چشم او بچشم برهان خانه او را که سر او را
 در آن خانه بریده بودند اما نگذاشتند که
 بنجیرای اینها کشیده اند چشم آن گراز که
 بروی او شکار بغزش در آمدند و سر خود را بر زمین
 میزدند ان جوان گوشت ای غریز بر زمین گراز
 ؟ سوی شناسی یا نه این یکی بد رنج است که ترا
 برای گشته شدن بهمانی آورده بود ان جوانی
 دیگر ان جوان سیاه است که بفرموده پدر یکتیم
 سرترا بپزند بعد از آنکه نفس ترا بیرون بردند

درمان

در همان وقت هرگز مسخ نشدند و بصورت گراز در
 آمدند همان شب امیر برهان سواد خراب میدم که
 مسلمان کرد و پنج فرسودا برهنس سوزنده کرد
 بر او و سوار تا دشمنان سلاطه که کنداز
 برای همین خصوص شما سوزمت دارم ابرو
 حمد خدا ایرای آورده که نگاه اتش از به
 خط هر شد وان هرگز گراز سوزنده خاکستر
 کرد انید نظیر این معجزه قصه مومن است
 حکما در چهار بند هب **سبت** بشو اکنون فصل
 دیگر ای سنی؟ تاول و جانت بیاد بروی

معدن را و بیان اخبار چنین روایت کرده اند
 که روزی مامون ابن مروان را شنید علیها السلام
 در خراسان بر تخت سلطنت قرار گرفته بود
 علماء چهار مذہب گفت فعی و مالکی و حنبلی و شافعی
 باشند در حضور او بودند که صحبت ایشان بشنیدند
 و سخاوت و جوارق عادت شاه مردان امیر
 مؤمنان رسید مامون گفت ای علماء چهار
 مذہب شما هر کدام چند حدیث در باب فضایل
 پسر عمم علی مرتضی از حضرت رسالت پناه
 شنیده اید یکی گفت نه حدیث در باب

فضیلت اهل بیت

فضیلت اخفرت از رسول خدا شنیده ام یکی
 گفت نه یا صد حدیث میدانم یکی گفت من
 هزار حدیث شنیده ام یکی گفت من پانزده
 هزار حدیث در باب فضایل ان ق فله السلام
 از سوره یقین در سنه خود ضبط کرده ام مامون گفت
 من حدیثی در باب فضیلت اخفرت شنیدم گویم
 که شما هیچ کدام شنیده و ندانسته باشید انعم
 عرض کردند که خلیفه دوران بیان فرمائید مامون
 گفت اها پاران یک روز در بارگاه بهمین و
 وضع باجروت نام نشسته بودم که از طرف

دشمن جمعی بازگامان آمدند و هر کدام کعبه داشتند
از نظر من همه سوگند میبندیدند من این نوازان
کرده در بارگاه نشینم بعد از حرف شربت
و طعام بارگان حوالت صحبت میدارتم در آنجا
صحبت بخصوص سطلی قسم خوردم که بروم
عمرم علی بن ابی طالب چنان نیست و چنین
است در اوقات یکی از بازگامان زبان کشید
و گفت ای خلیفه دوران شاه لک و کلا حضرت
امیر را میخواهد و او را بر سر عم خود میدارند
و بروم او قسم می خورد چرا که نمی سوگند کند

بمن

منبر او همانرا میگویند تنبیهی فرماید و گویند
حرف می شنیدم غضبناک شدم و کلمه گفتم
که بر سر عم نامرا میگویند آن بازگان گفت
که قاضی دشمن است همیشه که بالای منبر رو
انگرفت و نامرا میگویند من همان لحظه
کردم تا فرمان نوشید و از عقب قاضی
فرستاد او را در حضور من حاضر کردند و گفتم
ای قاضی شنیده ام که بر سر عم علی بن ابی طالب نامرا
میگویند قاضی گفت بله راست است تا تقوی دارم دست از
گفتن بر او بر نیذارم کلمه را گفت از برای اینکه بداند در

و قوم و خویشی در دست او کشیده اندم کفم او
 در کار بیدگانیات شمشیر و بفرمان خدا با کافران
 جهاد میکردن فی کفتم نه اینها بودند از نازده
 ام او را نماند از اولم کفتم مع غضبان شد
 چون بیگاه بودم که او را بر زبان بر بند
 و در زنجیر کشیدند تا روز دیگر در حضور عام نزاره
 زار او را بجهنم رواند گفتم تا عبرت دیگران باشد
 چون روز دیگر شد لباسی سرخ در کرده بیارگاه
 آمدم و بر تخت قرار گرفتم خدای بی غم تا آن جمع
 امر کردم که بیارند قاضی و شوقی و فرزان و عقوب

دیدند

دیدند چون در زندان رفتند بر کردیدند
 عرض کردند که ای شهید ما در زندان ندانیم فی کفتم
 و نه کسی بغیر از اینکه خودی بزرگ در زندان است
 و او را برنجیری ای همین کشیده اند و بفرمان خدا
 زمین شوکاشه است مع از استماع این سخن
 برخواستیم و بفرمان تا آن رواند زندان شد و دید
 که راست است لطفه تا آن ای آن خودک ایستاد
 نگاه دیدم که از آسمان ها عطف پدید شد
 و بر عطف زندان خورده عطف با هم شوکاشه
 و بان خودک خورده او را سوزانید و مثال خاکستر

کردانید اکنون چنین حدیثی شنیده بودید
 علماء چهار مذہب عرض کردند که خلیفه
 ران بسلامت باشد چنین معجزه شنیده بود
سبت بشو اکنون فصل دیگر ای کتاب اول
 جاست پیاد روشی معجز دیگر راویان اجاز
 چنین روایت کرده اند که در عهد قدیم جمعی از
 شیعیان بزیاارت معتبات میفرستادند چون بمکه
 یعقوبیه رسیدند از یعقوبیه تا بغداد شصت
 فرسخ است هر کسی از این سر سفره بوده
 فریونی آید زیرا که رودخانه سروان از

کنار

کنار یعقوبیه جاری است و آن از کوفه خانه کاروان است
 در اینجا منزله میکنند و نصف شب بار کرده پیش
 از ظهر بغداد میگردانند و قضا پنج شش نفر از آن
 ظاهر میباشند و هم فرجه بودند در یعقوبیه هم
 هندوانه خوب بعمل میاید چند دانه هندوانه
 گرفته بودند در میان گذاشتند و شروع کردند
 بهندوانه پاره کردن در آنوقت رسم و عادت
 چنان بود که هر کسی سیخو است هندوانه پاره
 کند اول یعنی چهار ضرب سیخو انداختند بعد از
 آن هندوانه پاره میکردند و گریه میکردند هر کسی

لعن چهار ضرب سلا خواند بعد از هندوانه
 پاره کند آن هندوانه خوب در می آید و
 لعن چهار ضرب از قرار فرموده مرحوم سیدنا
 ابوالقاسم قمی این است که اللهم العن عمر
 ثم ابابکر ثم عثمان عمر ثم عثمان این لعن
 بسیار محبوب است از اشفاقات یکی از
 آن این زوار هندوانه سوسپس کشید
 که پاره کند چون لعن چهار ضرب سلا خواند
 نگاه از عقب سر صدای بای تشدید چون
 نگاه بر عقب کرد یک عثمانی کردن تو

دیگرند

دیدند که ایستاده و کلای تارک در سر و دست
 عثمانی در بر و خنجر نیم زری غلاف تیره بگذاشته
 و شاربنا هر یک مانند شمشیر است از بنا گوش در
 رفته در پیش تراشیده تا او را دیدند قطع جیات
 خو کردند زیرا که خاک عثمانی است باید بقیه
 بکنند اما چون آن عثمانی بدید بافت که ایشان از در
 خوف برداشتن تبسم گمان گفت عجم هندوانه که
 پاره کرده آید حیرانی خورد ایشان از این خوف
 اندک بحال آمدند گفتند بی شما نیز نفرمائید و
 هندوانه سیل کنید آن عثمانی نزد ایشان نشست

و یک هندوانه پیش کشید و حواریان را غلاف کشید
 و گفت آن چه چیز است که در وقت هندوانه باره کردن
 میخوانند بدان از ترس سر بریزانند احمد
 در آنوقت دیدند که عثمان نلو سخن چهار فرس
 خواند و هندوانه را باره کرد شیعیان که چنان
 دیدند که یا مرده بچونند زنده کردیدند و انشدند
 که او شیعه است بسیارش دمان شدند و با خود
 نام هندوانه را فروردند بعد از آن بجهت
 در آمدند و از آنجوان احوال پرسیدند که الحمد لله
 شما هم شیعه و دوستدار خاندان حضرت سالت

بسیار هم

بیا هم بویید پس این چه وضع است که بر خود
 قرار داده اید آنجوان گفت هر چند شیعه را
 اما در میان تسنن خانه دارم و میان دین دین
 پیرو سالی کم نوبه این است که یکدم حکایتی
 حور و دراز است بدانید و آگاه باشید که خانه
 من در بغداد در محله امام اعظم بود و حواریان
 داشتم همیشه کار من این بود که هر سال قیطان
 خود را از ساع بغداد بار گیری کرده بودم
 بجمع میدادم و سفیر و ختم و در وقت برگشتن
 ساع عجم که در بغداد در خوب است بار گیری

کرده به بغداد میاورم و میفرستم و استغناء
 کلی میکردم بدین طریق خود و میمال خود رو کار
 خوشی می گذارندم از قضا یک سال از حج
 بر گشتم و بارق طرا اندفعه بسیار سکن بود
 چون بهمین منزل رسیدم نصف شب همراه
 قافلہ وزوآر بار کرده چون نیمه سوه سواحل
 کردم از قضا یک قاطر خسته تنه او آید
 و قدم از قدم برداشت این قافلہ وزوآر کند
 در قندخ شهادت بسیار ماندم و بار انداخته
 با خود کفتم کفله این قاطر بویچرا سردم
 سبب این

شد این یک قاطر حال آمده انگاه بار کرده
 روانه شوم همین که اشتهای بلند شد هوا بر سر
 گرم کردید که از تشنگی نزدیک بود هلاک شود
 باره سوه بالای هم گذارشته و هوا خوب پیش
 روی باره بر زمین نصب کردم و چادر شبی
 بالای آن انداختم و سبانی درست کرده
 وزیران قرار گرفتیم در آنوقت تشنگی در زانو
 شده در آن منزل نه آب هم میرسد و نه آهک
 دل بمرگ نهادم که ناگاه بخاطر رسید که تو
 چه زقرا دارم که خلیفه رسول خدا میگردد

استغاثه باین که بکنش بدایتش در چنین
وقت بد آید تو برسد این فکر کردم و روی
توجه لطف مدینه کردم و کفتم ای باری رسول
خدا ای صدیق اعظم ای ابو بکر آختر من
چو سدا رتولم امروز که در این میان
خطرناک و آمانده ام بفرما دهنم برسی از آن
ملعون تا امید شدم و روی خدا من ندیدم
عمر خواندم و کفتم ای فاروق اعظم در فتنه
بداد من برسی از او ای امید شدم عثمان
ذی النورین را استغاثه کردم بدستور بجز

ان از این

ان از این سنگ قطع امیدم شده
توجه به نجف اشرف کردم و کفتم ای شیر خدا
و ای فرزند رس بی چاره کان ای قاتل عمر
و غمخوار ای کشته شده مرصوب و کشته در خیمه ای
لای رافضیان ای انکه برقی خود القه
خرمن عمر کافران سلا سوخته در چنین روز
بفرما دهنم برسی من شرط کردم که مادام
العمر دست از تولا ای تو بر دارم ان سنگ
سنگ سکو ریکور کنم در آن وقت صدای
سم مر کب بگو شتم رسید با جو کفتم راه کجی در آن

آمدند تا مال موغارت کند سر السیمه از زیر
 سایبان بیرون جویدم یک سوار سیر
 دیدم که نور از جوش او بر آسمان بلند
 و نیزه در دست و بر کبی سوار است که بر
 روی زمین قرار نمی گیرد موگفت ای جوان
 چرا در چنین جای خطماکت بار انداخته
 مگر از دزدان اندیشنداری کفم ای جوان
 چه کنم که موگفت بی طاقت کرده و یک قاطره
 و مانده از ناچارای در اینی بار انداختم
 دیدم ای جوان دست بر قرآن برده مظهره

بیرون

بیرون آورد گفت این آب بخور و بارگه برو
 نه نظاره سوار بر کشیدم یک ای خوردم در غایت
 سردی و خوشگواره هنوز لذت آن آب از دماغم
 بیرون رفته در دم چشم روشن و تاب و توان
 در بدن من آمده و فرسودگی طرا سبب و رفتم
 تا طران سببای بار آوردم دیدم آن جوان
 حلقه ای جو الهار از یکدیگر کند از بند و از
 استین خود حیا برکت انار در آورده آن
 حلقه سبب آن برک سببه و دست انداخت
 هر جو سبب بلای هم گذاشته و بار آن قاطره

کرد که خسته ننده بگو و دست خود را بر روی
 آن قاطب کشید و باینکه اش را می هم تا آن قاطب
 و امانده کرده هر چه چون با دست بر روی آن کشید
 به کفم احوال تو گیتی که در چنین وقت یاد
 می رسیدی فرمودم فریاد رس و امانده گان
 منم باب شیره شرب الی الله العالی علی این
 ای طالب در دم خود را بپای مرکب انجمن
 اندامم و از آن دی رفعت را روی داد حضرت
 فرمود وقت سنگ است برو تا نماند بری این
 بگفت و از نظر ترغیب شد من خود فکلمان

ادراک

رو بر راه نهادم هنوز اقباب غروب نکرده بود
 که به بعد از آنجا خود رسیدم و باره ای روانه رفتم
 هر چند خواستم آن برک را بطلبم نمی توانستم
 نه چای قوی برید و نه آتش از آن کرد و آخر حلقه حوا
 لها را بریدم و آن برک را بطلبم که در آن
 پس بیاد خویش از خواص آن برکها آگاه
 شدند تا بگویند خلیفه بعد از رسیدن به آن
 طلب کرد برک را بطلبم از آن فرستاد و ملا قدغن
 کرد که هرگاه این مقدمه را بکنی اظهار کرده
 بند از بندت جدا می کنم ای بار آن از آن زمان

۲۷۴

تا حال در میان اهل تسنن بسر بریم و این نحوه
 سلازلای خود دیدیم **سبت** بشو اکنون فصل
 دیگر ای سنی **عادل** و جانت بیاد روشن
حدیث دیگر در کتب احادیث مذکور است
 که ابن جوزی علیه الصلوة و السلام از علمای اهل تسنن
 بود و بسیار بزرگ بود و علم خوش معروض
 بود همیشه بالای منبر که بیرون بعد از حمد خدا
 و نعت حضرت رسالت نبیانه شمه از او می
 آید بگویم عمر و عثمان بیگفت بعد از آنی گفت
 ایها الناس سلونی قبل ان یفقدن یعنی ای

کردمان

ایها الناس سلونی قبل ان یفقدن عاصم بن
 ابن جوزی از بزرگ علم خود معروض بود این
 کلمات را بخود رساند و داد از قضای یک روز
 که آن ملعون بالای منبر برآمد همین که گفت
 سلونی قبل ان یفقدن از قضا در یابی و عطا
 او یک نفر شده نشسته بود چون این کلمات را

ایها الناس سلونی قبل ان یفقدن عاصم بن
 ابن جوزی از بزرگ علم خود معروض بود این
 کلمات را بخود رساند و داد از قضای یک روز
 که آن ملعون بالای منبر برآمد همین که گفت
 سلونی قبل ان یفقدن از قضا در یابی و عطا
 او یک نفر شده نشسته بود چون این کلمات را

از آن ملعون اسامع کردش مرد آمد و با خود
 گفت این سگ از غرور یکم دارد شیوه حضرت
 امیرالمؤمنین رنج کرده از مسجد بیرون آمد و
 در آن روز توجع خانه خود کردید زن که او را آرزو
 دید احوال برسد مرد حرف نزد آخر زن او را
 کرد از نزد گذارش سلبان کردن گفت از
 برای همین دل آزرده بده ای لافزد این جزئی
 سلا توبه ندادم که ترک و عطا کنی این بگله
 بر من حرام باشد اما چون روز دیگر وقت
 ظهر خلاصی تمام از زن و مرد توجع مسجد شدند

و این جزئی

و این جزئی با عظمت تمام توجع مسجد شد بعد از آن
 بالای نیز بر آمده بعد از حمد خدا و نعت نبی کلمات
 مذکور را بر زبان راند در آنوقت آن زن مرد
 سیرت قدح خود را علم کرد و گفت ایها العالم
 السؤال یعنی سوالی دارم این جزئی سب
 خیال آنکه از سابقین عاز و کیفیت حدیثی است
 خود امیرالمؤمنین گفت ایها هر چه هر چه حرام می
 زن گفت ایها العالم نمیدانم سلمان کجائی
 بعد وجه کاره بود و کجا رفتش کردند و عاز او
 سلا که در این جزئی گفت ای زن قصه سلمان

از آفتاب مشهور تر است اصلش فارسی بود
 و صحابه تقرب سیدکایات بود و در زهد و عبادت
 و تقوی و عبادت بمرتب رسید که سیدکایات ۳
 در شان او فرمودند که اللهم انی و در این
 وقایع یافت و در آنجا دفن گردید زن گفت
 نماز او را که کرد گفت حضرت علی نماز او را
 کرد و دفن نمود زن گفت در آنوقت حضرت
 امیر در کجا بود گفت در مدینه تشریف داشتند
 زن گفت از مدینه تا بدین صحن منزل شتر
 راه رفت این صفت بود یک روز مکتوبه

علا کرد

طعی کرد این جوزی گفت این زن فضایل و اعجاز
 آنحضرت از آن بالاتر است و بوضوح داشت
 ایندلیل الارض در یک روز این صفت
 طعی کرد سلمان را غسل و کفن کرده
 دفن نمود و نماز او را کرد و در به نزد
 برگردید زن گفت راست فرمودی سؤال
 دیگر هم دارم همان که خلیفه سید بود او را
 کجا دفن کردند و متوجه نماز او که شد این
 جوزی که این را شنید بگریه درآمد و گفت
 این زن جمعی از اهل بصره را جماع کردند و نخند

بسر او او را کشند و تکرار در نفس او در میان
 کوبه ماند و کسی متوجه ناز و کفوف و دفن او نشد
 آخر خند نفر آمدند و آن مطهرم سواد در مقبره
 بودند آن دفن کردند زن گفت ایها العالم
 درین صورت کار ما مشکل شد مگر در اقیقت
 خلیفه چهارم حضرت امیر در کجا بود تا او
 ناز کند و دفن نماید این جویری گفت او
 هم در مدینه نبود و متوجه ناز و دفن او نشد
 زن گفت پس بر ما واجب شد که دیگر آن
 یکی از این جو خلیفه را کنیم لکن عثمان خلیفه

اچ

برحق و جانشین رسول خدا ابو خلیفه چهارم
 که حضرت امیر باشد چه ناز او را نکند و عثمان
 که چهل روز راه لا حضرت امیر علی الارض
 طی کرد او را دفن نموده و متوجه دفن خلیفه
 نشد پس باید حضرت امیر را خلیفه بدانیم و اگر حضرت
 امیر بر حق است پس باید اهل بیت عثمان را کنیم
 معلوم است که او کافر بود که حضرت امیر متوجه
 ناز و دفن و کفن او نشد یکی از این جو خلیفه
 باید خلیفه بدانیم این جویری که این سخن را شنید
 از جای درآمد و گفت ای زن کفری از زن است

درین مجمع با او نشد
 آمده با او نشد

از خانه بیرون آمده و داخل این مسجد شده
 پس لعنت خدا بر تو و کفر اذن شوهر آمده
 لعنت خدا بر شوهرت زن گفت ایها العالم
 سوال دیگر دارم بگویم هم عایشه در جنگ
 حل که بر حضرت امیر خروج کرد و خداست
 زمان پیغمبر را فرموده بود و عمر بن خطاب
 یعنی قرار بگیرد در خانهای خود قدم از خانه
 بیرون نکند اید حالا که عایشه از خانه بیرون
 آمد از فرمان خدا تجاوز کرد و بر حضرت امیر
 لشکر کشید و چندین هزار مسلمانان از هر دو

عراق

طرف کشته شدند اکنون عایشه بی اذن
 پیغمبر از خانه بیرون آمده بود و بر سر خیمه
 خدا منکر کشید یا اذن پیغمبر این جوری که
 این نوشتید معطل ماند که چه جواب گویم لکن
 بگویم عایشه بی اذن پیغمبر از خانه بیرون
 آمده بود بموجب کشفه خود با ملعون خویش
 لکن اذن پیغمبر بیرون آمده بود لغو و مانده
 نه آن سلب پیغمبر گفته اند چون در جواب
 عاجز شده بای خود سلب بر کشید خود سوار
 بالای نیزه برافکنده گفت ای زن لعنت خدا

بر این چیزی بود که جراب ترا بگردانید این کتف
و بمالید بر کشیده دم روان و مگر بر کشید از
خلایق برخواست شیعیان شادمان شدند و
دل آزرده و پیرین کردیدند **سپس** گفتند
الکون فصد بکرای سی **تا** اول و حاجت بیاید
روشی **مجدد** در کتب اعمادیت مذکور است
که روزی از حجاب یک طلبی رطب برسم برید
بخدمت رسول خدا هم آوردند حضرت
ببایران شروع کردند بر طلب خوردن چون
تمام شد رسول خدا هم فرمود علی آب سیاو

نادانست

تا دست خود را بشویم حضرت امیر علیه السلام
واقفانه سوار داشت دست دیگر سوار کرد
که لکن سوار دارد و دید که لکن اصلا از جای جده
حرکت نکرد و زور دیگر زد بدستور هر چند داشت
خیزش زود بر آن لکن اصلا حرکت نکرد
ایستاده از زیر چشم نگاه می بظرف رسول
خدا هم و بایران کرد دید که کس بظرف او
نظری کند واقفانه سوار زمین گذاشت
و با هر حرکات لکن سوار حرکت ای که زود در
باز داشت بجای برده لکن سوار حرکت داده

تا سینه مبارک خود ملد کرد در انوقت حضرت
 رسول ص ل له الکرکت برخواست و نشست
 و حمد خدا را با آواز در صی با عرضی کردند
 یا رسول الله فدایت شوم این چه بگشود
 تحمید و انکساب فرمود که امروز دلم
 خوارست که روز و قوت شاه مردان
 شد همه نام بدرگاه الهی مناجات کرد
 جناب اقدس الهی شکلی بهفت طبقه
 امکان و بهفت طبقه زمین بود میان
 این لکن فرار داد که حضرت امیر **ع** سینه مبارک

قولی

خود بلندش کرد هرگاه کسی در شش می شد نهین
 لکن در هیچ جا فرار و آرام نمی گرفت **سپت**
 بشوالتون فصل دیگر ای سنی **ه** تا دل و جانت
 پیاد روشی **حدیث دیگر** روایت کرده اند که
 یک روز ابو بکر ملعون بخالد گفت که تو سینه لار
 شکر اسلامی ستوانی که علی ابن ابی طالب
 یک ضربت شمشیر زبانی در آوری خالد
 کرد لکن تو فرضه فرمائی من اولایک **سپت**
 تیغ خواباره کم ابو بکر گفت چون در مسجد از
 نماز جماعت فارغ شدیم تو در پشت سر او باش

همین که سلام نازل و اومد و بیخ لایزنی
 او فرود آورد خالده گفت فرمان بردارم چون
 خلافتی در مسجد حاضر شدند خالده در وقت سحر
 حضرت امیر غزوات و بیخ بر گریسته عبا پوشیده
 بود ابو بکر نازل و خواند همین که گفت السلام
 علی و علی عباد الله الصالحین از گفته خویشان
 شد در دل گفت مباد آموست جدی بروی
 غلبه کند و دشمنی ببرد شود اند حضرت کاری
 بروی زندان وقت حضرت امیر غزوات
 کشیده ده راز روزگار با بر آورد از آنجا

سلام اومد

سلام آخر نازل شد آد و خاوشان نشت
 خدایتی از نظر میکنند که خلیفه سلام نازل
 بید و هر یک بی کار خود بروند تا زمانی ابو بکر
 سلام نازل شد آد و غلغله در میان خلافتی او
 ابو بکر با چارمنده صد بلند کرد و گفت یا خالده
 که نقل ما امیرک السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته
 حضرت امیر که این کلمات را شنید نظر بر عقب
 کرد خالده گفت ملعون چه بایستی بکنی که خلیفه
 ترا نبی کرد خالده گفت هر گاه موانع نمی کرد
 چنان شمشیری بر وقت میزدم که نامیسان

حوا بر بیت شاکه میشد حضرت امیر که این
 را شنیدند انکس مبارک خود را دراز کرد
 و گرا و لا گرفت و برستون مسجد چنانید و باد
 دیگر تسبیح گرفته بدگرا ز شعور شد آگاه شد
 بر ضد دشت و باز دگراش بد خلاصی شو مکن شد
 بنیانش که او را برستون چنانیدند اما
 ابو بکر و سایر منافقین هر ضد التماس خالد
 را کردند انحضرت شنید تا اینکه حضرت عباس
 عموی انحضرت را و آله کرده بخدمت امیر
 مؤمنان فرستادند انحضرت او را بر کرد

۱۱

اما طبیعتش کار کرده بود سجده و ملوت کرده
 بود روز دیگر در مسجد که برای نماز آمد چون
 عمر ملعون دراز بالا و حضرت امیر گناه قد خود مگر
 ان راه کرد که نعلین انحضرت را برداشتند
 و بالای طاق گذاشتند تا وقت بیرون
 رفتن دت انحضرت بر طاق ز شد ضعیف
 شود و این سخنند اما حضرت امیر از این
 حرکت ایشان آگاه شد ان راه برستون بهر
 کرد تا بلند شد و آمان عمر را نام در زیر کتف
 بعد از خلاق برخواستند حضرت دست

مبارک و دراز کرده بغین خود و پانین
 آورد و پوشیده روان شد آنگاه فریاد
 که بر خیزد امان خود را در زیر ستون دید
 مردمان که چنان دیدند خنده کردند و عمر
 شریفند و خف شد آخر دانستند که این
 کار کار شاه مردان است التماس کردند و
 زبان معذرت برکشوند از حضرت شاه
 بر ستون کردند و امان عمر شروع کرد **دست**
 نشاند اکنون فصل دیگر ای نسی نهاد و
 بجانت بیاید روشی **دست** دیگر روایت

کرده اند

کرده اند که در آن روز حضرت امیر که در
 خیره کند و قلاع خیره و فتح نمود در مدینه شریف
 جناب رسول خدا هم از راه شومی گفت که
 فرود آمد و یک طلوع افتاب سواری بطرف
 شری آمد لقا او را و شروع آوردی بدان
 که در شب است تقی نداری حضرت امیر عرض
 کرد که فرمان بردارم روز دیگر شاه مردان
 از دروازه بیرون تشریف بردند دیدند
 که از طرف صحرا سواری نهاد بداری می آید
 سرسوه بر او گرفت و گفت ای سوار

اجابت کن که رسول خدا ص را خواسته انوار
 گفت رسول خدا ص اینو بپوشه کند کار فوئی
 دارم نمی تو ام پیام حضرت فرمود باید ترا
 بیم انوار گفت اللهم سوای سوار
 ببری نمی توانی حضرت گفت ترا بفرست
 خوالقه ری برم ان سوار گفت حالا کونین
 از بیخ خود زوی من هرگز نمی آید حضرت
 که این لاشه خوالقه را از خلاف
 بیرون کشید و حواله ان سوار بجهه در
 الوقت انوار دست انداخته بدو دست

حضرت امیر

حضرت امیر سوار گفت و یک نفری داد که
 خوالقه را سوار گفتش در آورده بر کمر خود
 و نگاه مکرر به مردان سوار گرفته بلند کرد و گفت
 چوئی که ترا چنان بر زمین زدم که نرم شوی حضرت
 امیر سوار قدر و غضب نزدیک بود که کرد آن
 وقت نسیمی برخواست و گوشت شتاب سوار
 روی آن سوار برداشت حضرت امیر سوار کرد
 دید که جناب رسول خدا ص است گفت فدایت
 شوم شما بجهه از غصه نزدیک بود که هلاک شویم
پیت باطنی هیچ کس با زینت **و** کنگری است جز

سینه‌نریب **احالادریان** که فی‌الوقت که حضرت
 صاحب‌الادب **اندیش** بنواکون **صل**
 دیگر ای سی تا دل و جانت **سپا بدروشی** **بند**
دیگر روایت کرده اند که چون حضرت صاحب
 الامر **عظیمه** گری کرد تا این زمان **بهدت**
 نفر **جذبت** حضرت شرف شدند و **انجمن** برادر
 اند از **انجمن** شرف الدین نام **سعد** **جوی** **مهدان**
 و گذار **ش** دیدن او حضرت صاحب الامر
 باین طریق است که سالی در **مکه** شرف **شخص**
 دیدند که لباسی **زنده** در بر کرده و **پوسته** **سخت**

اولان

بر دست گرفته بر سینه **خو** **میرند** **و** **میگویند** **صاحب**
 روزه بر سر و صورت **خو** **میرند** **و** **این** **کلمات**
میگویند **وز** **ارزار** **میگرد** **و** **مردم** **چو** **را** **وجه**
 شدند تا **ش** **میگرد** **و** **نیکو** **از** **این** **ایران** **یک** **یک**
 رفته **چو** **چون** **این** **مقدمه** **سودیدان** **شخص**
 بکنار کشید و او **ساق** **قسم** **داد** **که** **این** **چهار** **دو**
 حکایت است **بم** **نکوی** **اندر** **گفت** **چونکه** **آ**
 قسم **دادی** **من** **سز** **گذاشت** **خو** **و** **سوی** **کم** **مندان**
 که **ساز** **شرف** **الدین** **مهدانی** **میگویند** **در** **کتاب**
بهم **م** **دگان** **ع** **ری** **در** **اسم** **و** **م** **مهاون**

اسرا جوی

پری یک شب نزدیک صبح بیدار دیدم که در آن شب
 شد چون بروم در آنم دور بودم باز گریه میکرد
 نور آنی با جاسه ای قطعه دیدم سواکت غلام
 یک نفر غریب در این فوجت شد است و کسی سوا
 نداشت که سوجه کفن و دفن او شود قدری کافور
 و اسباب همت بنحو امام هرگاه تو هم در باب
 دفن او با مارتقت کنی صواب تحصیل کنی
 نه قدری کافور و اسباب همت بوی داده
 همراه او روانه شد تا از ده بیرون آمدیم
 سگافور دیگر بود دیدم که نفعی سوا بالای کشته

که داشته

گذاشته او سوا غسل بیدار چون فاضل شد
 او سوا همت کرد و کفن نمودند و نماز او
 بجای آوردیم و بجای کفن سپردیم اما آن سگافور
 نفر سوا محب مردمان مقدس دیدم محبت
 ایشان بر دل من اثر کرد از ایشان در حال
 پرسیدم که شما کیستید و کجا هستید که من
 تا حال هرگز کسی سوا بنهد و تقوی و خوبی مانند
 شما ندیده ام ایشان گفتند ما از جمله اصحاب
 صاحب الامر و الزمانیم بیانشیم و ما با این
 ناموریم که در هر جا فرسی فوت شود او سوا

بجاک سپاریم چون ترا در خوب و بر پیرگار دیدیم
 لکه خدایت از روی آبی پاترا پیا پوسی انحضرت
 پیغمبر چون این سخن شنیدیم هوش از
 سرم بدر رفت و این مقدمه را لغت
 عظیم شمریم کفتم نه از خدا منور ایم که بجای کی
 انحضرت شرف شوم ایشان گفتند پس از
 عصب ما پیا و همه جا قدم بالای قدم ما بگذارد
 این بگفتند و روانه شدیم اما دیدیم که زمین
 در زیر قدم ایشان نور دیده شد و دست
 و کوه و بیابان در زیر پای ایشان نیل است

ما قولکم

ما خود کفتم اینها که باین تیره سوره میروند در یک
 طرف العین میتوانند از شرق به غرب
 بروند نزدیک صبح بود که بکنار دریا می رسیدیم
 ایشان قدم در دریا گذاشتند و سیر می نمودند
 قدم بالای قدم ایشان می گذاشتیم دیدیم دریا
 در پیش ایشان مانند خشکی است در میان
 دریا سوره می رفتیم ناگاه لکه ابری پدید آمد و باران
 بر زمین گرفت از قضا پشت ما هم خوب بود
 بسیار کرداشته بودیم که اقباب خشکانند چون
 باران می دیدیم در دل کفتم ای دروغ خور که بگویند که

من ضایع شدند چون از دریا بیرون آمدیم بحب
 جانی دیدیم که کوه و صحرا و سیاهان سبز و خرم
 کلهای رنگارنگ شکفته و سرفراز کلهای سرخ
 خوش الحان بچو ملک منان بزمی در آمده
 و ابهای خوشگوار از هر طرف جاری و آبل
 و چشم بسیار از آن هزار فرو آمده اند
 بحب جانی دیدیم که کویا فرجوسی برین است
 و در یک طرف خیمه بزرگی و سراسر دیده
 که قبه ای او با فلک همهم برابری کرده
 ان باران متوجه همان خیمه شدند چون نزدیک

السلام

رسیدیم ملاکشد که حضرت صاحب الامر درین
 خیمه است لحظه در اینجا توقف کنی تا با خدمت
 آنحضرت بروم و در خدمت ترا کفیه بیا پس او
 بروم این آن داخل آن خیمه شدند نگاه با این
 کوشش خود صد آیات خود را شنیدیم که فرمودند
 هذا الرجل صاحبی رده یعنی این مرد محبت
 صاحبون و مال دنیا در دل دارد و او را بر کلاه
 نگاه دیدیم که یکی از آن رتقا بیرون آمد و
 مانند عقاب کربان ملاک شد بلند شد در آنکه
 لحظه بزمین گذشت و بدر رفت من چون

چشم باز کردم خود را در کناری بخت ایستاد
 دیدم ای بار آن ان حو کلمه که از زبان مبارک
 آنحضرت شنیدم با آن کلمات عاشق شدم ترک
 خانان کرده اساسی و تمام ملک و املا
 سلو بوارشان خود داده بلکه معطر آدم و باین
 وضع شب و روز نشک بر سینه میزنم و آن
 حو کلمه را که از زبان مبارک آنحضرت
 شنیدم و در زبان خود کرده از محبت آن
 الفاظ دیوانه وضع شدم و باین نحو جو یا
 هسم که شیدگی از آن اصحاب بر این عالم

بهر نگر

بیت بشو اکنون فصل دیگر ای کجا ناول و جانش
 بیا بروشی حدیث دیگر روایت کرده اند که
 مردمان بحسب شیعیان خلص و متعصب و در تدار
 اهل بیت می باشند و اکثر اهل تقوی و ورع
 هستند از قضا یکی از جانب خود انکار
 روم حاکمی برای ایشان معین گردیدیم حاکم
 دهم وزیرش شیعی متعصب بودند علی است
 که در یکی هرگاه شیعی متعصب و شیعه متعصب
 جمع شوند سرگ از ایشان کچه قلم خواهد بود
 اما وزیرش و وزیر در حلیه و تدبیر بود که گنای

در کردن این بحسب بکند ارد تا بسبب ان کنه
 اینه سبب قتل برساند از قضا یک حلقه
 پنی از فولاد آرد سهند و از ظرف اندرون
 ان حلقه این کلمات سحر کند که لا اله الا الله
 محمد رسول الله ابو بکر و عمر و عثمان و علی خلیفه این
 حلقه سحر در موسم انار آورده بر میان بکند
 انار را بچمان بر سر درخت کشید چون ان انار
 رفته رفته بزرگ شود و نموت هم رسانید ان حلقه
 بروی لقی بسته بعد از آن ان سحر سید حلقه
 سحر در آن آورده ان سحر داشته بخیزت

حکم آورد و از نظر حکم گذرانید و مرض کرد که
 ای شیریار با این انار ملاحظه فرمائید که بقلم قدرت
 بر جو را و چه نوشته اند حکم نگاه کردن کلمات
 سحر دید اعتقادش بدین سبب باطله خودت انبار
 کردید وزیر گفت ای شیریار تمامی درختان
 و بیوه و آنچه در عالم است بر حقیقت خلفاء
 غلامه کولای میدهند الا این جماعت کشیده
 دیوانگان اند و خلفاء ما سوار سوار میگردند علماء
 فضیلتی این سلاخضرا فرمائید یا جواب
 این انار سحر دهند یا نه سبب ما سلاخضرا کنند

والا این شهر را قتل عام بکن تا جمیع علم و فضل
 بجزین سواد نظر کرد و آن انار را با این نهمی ازین
 نظر بر آن انار کردند و حیرت نمودند تا حکم گفت
 بهر حال با جواب این انار را بدهید یا نه نیست
 اختیار کنید و لایق نفر از شما زنده نمی گذارم علماء
 بجزین حمل روز از مهلت فرار استند تا حکم مهلت
 داد بر کردند و در یک جمعیت کردند و با هم
 صلوات و شورت کردند که آخر ما هم لایق داریم
 گذارش را بخدمت او عرضی کنیم تا بنا بشمار
 ما بگذارد پس شب و روز بدعا و آری در آمدند

دیگر کنان

دیگر کنان گفتند ای محبت خدای صاحب الزمان
 بفریاد ما برس و ما را در دست دشمنان خود بگذار
 تا سی و هفت روز دعا و زاری کردند و شب هفتاد
 از پرده خفا چهره تمسک روز بپوشیده ماندند
 اتفاقات بیان علی سکر نفر خود مذکور در زهد و
 تقوی مشهور بود یکی سواد شیخ احمد نام جوان
 جو نفر و گفت تا هر کد ام یک شب لخوا
 بر وید و ناله و آفرین نماید تا بد حضرت صاحب الامر
 بنظر شما بیاید و بیانی بگذارد شب چهارم زین
 نماز است آن و نفر قصد بصیر او را امید کردند

شب چهل خوشی احمد بصیر ارغوانی شب تا صبح
 کردی کنان بعبادت برسد تدریک صبح بود که
 او را سینه دست داد نگاه آواز یاری شنید
 چشم پیشو و تازه جوانی سوید چون ماه
 که گفت باشی بزخیر و برود و جواب آن حاکم
 بدو شیخ گفت ای جوان تو کیستی و جواب حاکم
 سوچگونه بهم انجوان گفت ملاحظت خدا
 صاحب الامر گویند تا که این سو گفت شیخ
 خود را بر قدم آنحضرت انداخته بایه مبارک
 او را برسد حضرت دست بر سر و روی او

کسی در او بود

کشید و در سوتی داد و فرمود برود در حاکم
 و بگو جواب این را رسو در خانه وزیر رسیدیم
 او را با وزیر بیخانه وزیر میری همین که از در داخل
 شدی دلالی راست و از طرف دست راست
 دلالان او طاقی که چپ است در طرف قبله
 آن او طاق کیمه آویزان است و حلقه فولاد
 در میان آن کیمه است میگوئی جواب انان
 در میان این کیمه است و آنحضرت گذارشی
 آن حلقه سو پیش بنیان فرمودند که در بر
 چنین حلقه بر انگشت بعد از آن که حاکم آن

حلقه سوادید از تو خواهد رسید که این نقل سو
 که بتو گفت تو نام سوادیری بعد از آن نشن
 دیگر از رخ از تو خواهد طلبد بگو آنحضرت فرمودند
 نشن دیگر آن است که آن انار بر این کتبت
 این بگفت و غایب شد که در آنوقت آفتاب
 سرزد و غلغله در میان زن و مرد بجزین لغوه
 که امروز روز و عده است جمله بر سرچ و باره
 و بی لای عمارات بر آمده استک رنج احمد
 سیکند نگاه دیدند که شیخ دو آن جوان
 می آید غوغا و غلغله در میان ایشان بلند

او ۵

او سواد استقبالی کردند شیخ همه سواد شده داد
 و نزد حکمستانان کردید چون رسید عالم گفت
 ای شیخ امروز روز و عده است شیخ گفت بی
 جواب انار شما سواد کردم بفرمائید خانه
 وزیر بروم تا جواب انار سواد در اینجا بشود
 حاکم و وزیر و سواد بر ارکان دولت متوجه خانه
 وزیر شدند تا بهمان اوطاق رسیدند و فرار
 کردند شیخ نگاه کرد همان کیسه سواد گفت
 ای که جواب انار شما در میان همین کیسه است
 از استماع این سخن زنگ از روی وزیر

پرواز کرد حاکم ارگرد تا آن کجه سو باین
 کردند و سرش سو کشیده آن حلقه سپید
 آوردند و آن نقش بود آن حلقه دیدند
 چون حلقه سو بر آن ان رسیدند در جای خود
 قرار گرفت همه دانستند که وزیر مدعی کار
 برده حاکم از شیخ پرسید تو چگونه از این امر
 اطلاع حاصل کردی شیخ گفت لای محبت
 خدام حضرت صاحب الزمان (ع) حو از راه
 که در عیب است مواز این امر میباشم
 کرد آید حاکم بفرمودت بعد از زما حاکم

گفتند

گفت که امام شما دیگر چه نشان داد شیخ گفت
 آنحضرت فرمود که میان آن اتا برار حاکم
 راست حاکم او را بر زمین زدی و زانو کستر
 دیدند حاکم گفت باز هم لای تا سو که خوب
 لای د آرید در این مجلس از خلفه ثلاث
 تبرا کرده شیعه خالص شد و وزیر را بر
 کرد که هرگاه تو نیز شیعه مینوی که خوش باشد
 و الا بسبب این حمله کتری بند از بندت سوا
 می کنم وزیر گفت معجزه از این بهتر می باشد
 او نیز خلفه ثلاثه را لعن کرده از روی حق

و اخلاص شیعہ و موافق کردید بنا بر شیعہ
شعبہ پست و سیم شهر محرم الحرام این کتب

صورت اتمام پذیرفت حرره

الذنب العالی محمد حسن

طهران نهم

۴۴

۳۱۸

۲۲.

۲۱۹

۲۲۲

۲۲۱

